Machine Translated by Google

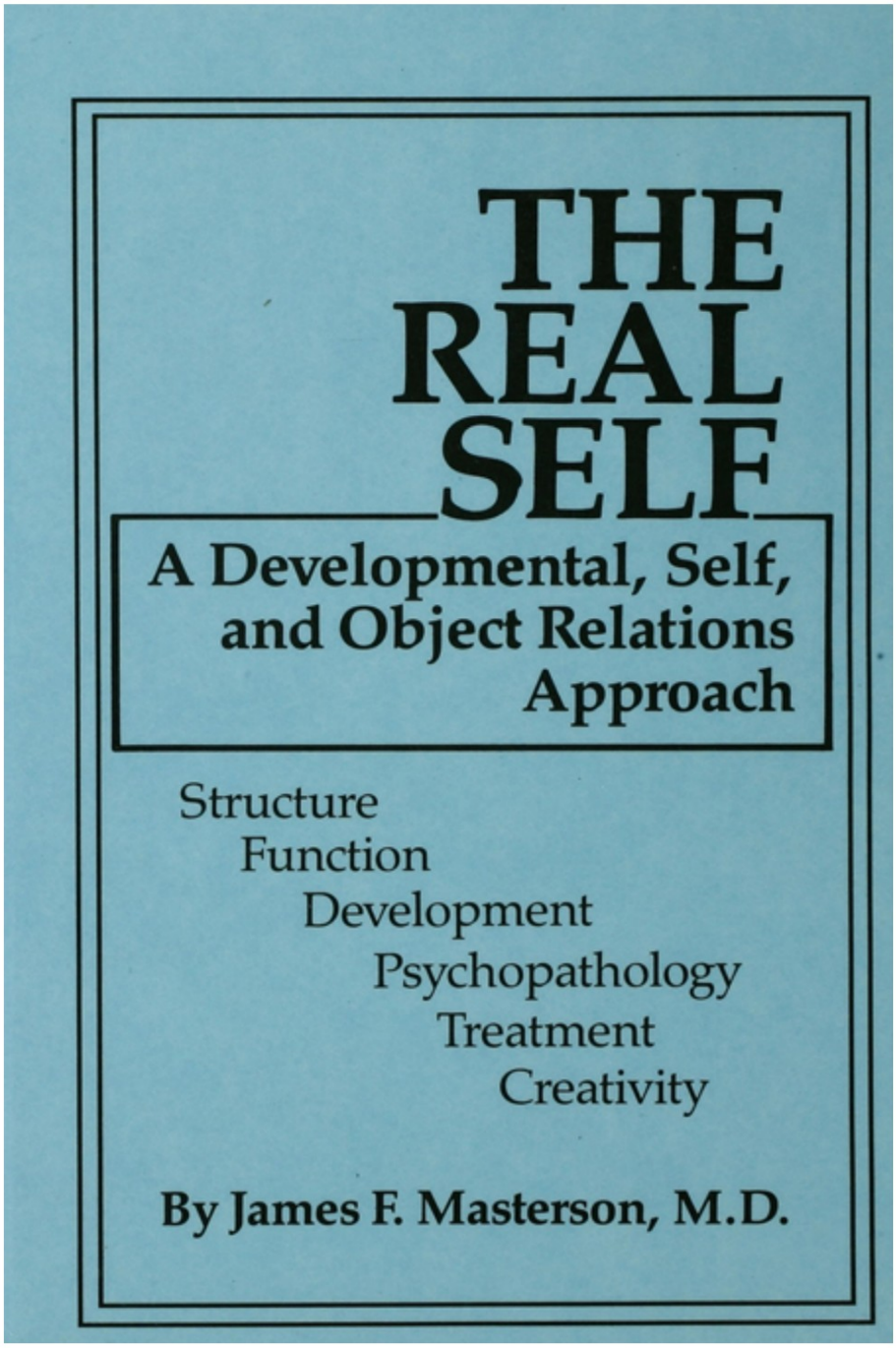
THE REAL SELF

A Developmental, Self, and Object Relations Approach

Structure
Function
Development
Psychopathology
Treatment
Creativity

By James F. Masterson, M.D.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

GERÇEK BENLİK

Gelişimsel, Benlik ve Nesne İlişkileri Yaklaşımı

Machine Translated by Google

James F. Masterson, MD tarafından

Ergenliğin Psikiyatrik İkilemi

Sınırda Ergen Tedavisi: Gelişimsel Bir Yaklaşım

Sınırda Ergenden İşlevsel Yetişkine: Zamanın Testi

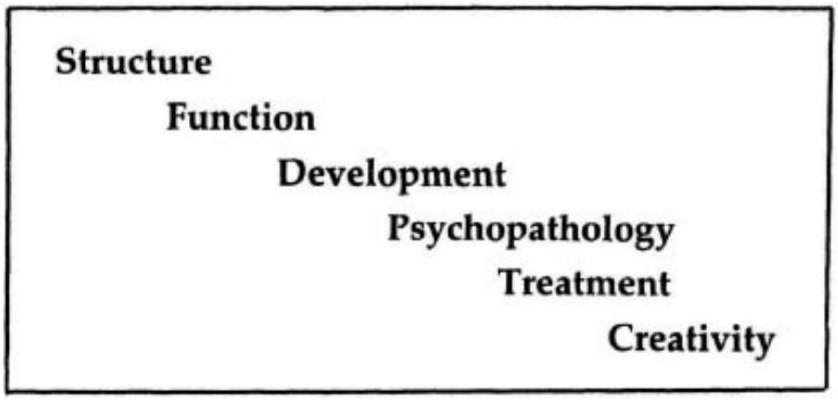
Sınırda Yetişkinlerin Psikoterapisi: Narsistik ve
Sınırda Bozukluklar

Karşı Aktarım ve Psi terapötik Teknik

Machine Translated by Google

GERÇEK BENLİK

Gelişimsel, Benlik ve Nesne İlişkileri Yaklaşım

James F. Masterson, MD tarafından

Brunner/Mazel *Publishers* • New York

Machine Translated by Google

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

Masterson, James F.
Gerçek benlik.

Kaynakça: s.
Dizin içerir.

1. Kişilik Bozuklukları. 2. Benlik.
I. Başlık. [DNLM: 1. Ego. 2. Kişilik Gelişimi.
3. Psi analitik Teori. 4. Psikoterapi.
WM 460.5.E3 M423r]
RC554.M275 1985 616.89 85-12824
ISBN 0-87630-400-5

Telif Hakkı © 1985 James F. Masterson'a aittir

BRUNNER/
MAZEL, INC. tarafından yayınlanmıştır.
19 Union Square West
New York, New York 10003

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmaksızın hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE ÜRETİLMİŞTİR

10 9 8 7 6

Machine Translated by Google

Teşekkürler

El yazmasını daktilo ettiği için Bayan J. Kelly'ye ve gerektiğinde katkı sağladığı için eşime teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca, meslektaşım, psikiyatrist ve tarihçi Dr. ET Carlson'a, Thomas Wolfe ve Jean Paul Sartre çalışmalarına olan teşviki ve ilgisi için teşekkür etmek istiyorum. Son olarak, el yazması üzerindeki faydalı önerileri için Dr. Ralph Klein ve Dr. Candace Orcuff'a minnettarım.

James F. Masterson

Machine Translated by Google

İçindekiler

Teşekkürler

BÖLÜM 1. TEORİ VE KLİNİK ÇALIŞMA

Bölüm I. Ortaya Çıkan Gerçek Benliğin Kabulü Bölüm II. Benliğin Psikanalitik Hikayeleri: Kısa Bir Özet Bölüm III. Gerçek Benlik: Yapı ve Gelişim Bölüm IV. Bozulmuş Gerçek Benlik: Psikopatoloji Bölüm V. Bozulmuş Gerçek Benliğin Tedavisi: İletişimsel Eşleşme

BÖLÜM 2. SOSYOKÜLTÜREL

Bölüm VI. Gerçek Benliğin Gelişimi ve Annelik Libidinal Kabulü: Kültürlerarası Yaklaşımlar Bölüm VII. Sosyokültürel Değerler ve Gerçek Benlik

BÖLÜM 3. YARATICILIK VE GERÇEK BENLİK

Bölüm VIII. Kişisel ve Sanatsal Yaratıcılık Bölüm IX. omas Wolfe'un Gerçek Bir Benlik İçin Mücadelesi - Mücadele Bölüm X. omas Wolfe'un Gerçek Bir Benlik İçin Mücadelesi - Kısmi Gerçekleşme Bölüm XI. Tartışma ve Özet

Machine Translated by Google

Bibliyografya
Dizin

Machine Translated by Google

Bölüm 1

TEORİ VE KLİNİK ÇALIŞMA

Machine Translated by Google

BÖLÜM I

Ortaya Çıkan Gerçekliğin Kabulü
Kendi

Gerçek benlik, erken intrapsişik gelişimde ortaya çıkar, gizil dönem ve ergenlik boyunca gelişir ve ardından yetişkinlikte gerçeklikte ifade edilmesi gerekir. Gerçek benliği bilinçli olarak tanımlama ve ifade etme arayışı, uzun bir süre boyunca dışsal davranışlarda birçok değişiklik gerektirebilir. İfade uygunsa, içsel gerçek benliği dairesel bir geri beslemeyle pekiştirir ve güçlendirir. Ancak, gerçek benliğin ifade edilmemiş yönleri yıllarca uykuda kalabilir ve ancak ilerleyen yaşlarda şaşırtıcı şekillerde yüzeye çıkabilir.

Malcolm Cowley (1984), 85 yaşında anılarını yazmaya başladığından bahsederek şöyle demiştir:

> Üniversite öğrencisiyken diğer öğrencilerin "Ben kimim?" diye sorduğunu duyduğumda, onları hem sempatiyle hem de biraz küçümseyerek dinlerdim. Onların yaşındayken kim olduğumu gayet iyi biliyordum. Ancak şimdi o kadar emin değilim. 85 yaşında olduğum için, biraz farklı bir biçimde de olsa -"Ben kimdim?"- soru aklıma geliyor ve cevap her zaman beklediğim gibi olmuyor. Eğer üzerinde çalıştığım bu anı kitabı görevini tamamladıysa, zaman içinde bir şekil keşfetmiş veya ortaya çıkarmış olacağım.
>
> Kendime muhtemelen gerçek ben olan kişiyi göstermiş olacağım. (s.1)

Ayrıca, gerçek benliğinin henüz dile getirilmemiş bazı yeni yönlerini de ortaya çıkarabilir.

Machine Translated by Google

Bu ciltte sunulan fikirler "vahiy yoluyla edinilmiş bilgi" değildir ve Zeus'un kafasından çıkan Athena gibi tam olgunlukla ortaya çıkmamıştır. Bunlar, hem kişisel çatışmalarla hem de mesleki zorluklarla boğuşmayı ve bunları çözmeyi gerektiren uzun, yavaş, çoğu zaman zahmetli ve yorucu bir mesleki mücadeleden ortaya çıkmıştır. Bu teorik ve klinik fikirleri geliştirme ve iyileştirme sürecindeki kişisel mücadele, Malcolm Cowley gibi, gerçek benliğimi daha kesin bir şekilde iyileştirmeme ve tanımlamama ve aynı zamanda onu gerçekleştirmeme yardımcı oldu.

Geriye dönüp baktığımda, yaklaşık 30 yıldır benliğin duygusal sorunları üzerinde gezindiğimi veya etrafında döndüğümü, sorunun dış katmanlarını yavaş yavaş inceleyip ustalaşmaya çalışarak özü, yani gerçek benlik kavramını ve bozukluklarını araştırmaya çalıştığımı görüyorum. Örneğin, çalışmalarıma en yüzeysel katmandan başladım: ergenlik dönemindeki kişilik bozukluklarının tanısal sorunlarına yönelik betimsel bir yaklaşım (Masterson, 1967). Bu, bir sonraki katmana, kişilik bozukluklarının incelenmesinin odağını ergenlikten yaşamın ilk üç yılına kaydıran psikanalitik bir yaklaşıma (Masterson, 1972) yol açtı. Daha derin katmanlara nüfuz etmenin aracı, normal ayrışma-bireyselleşme anlayışının nesne ilişkileri teorisiyle ilişkilendirilmesiydi (Mahler, 1975; Mahler & McDevi, 1982; Masterson, 1967, 1972, 1976, 1980, 1981, 1983).

Ancak, bu ayrışma-bireyleşme kuramında benliğe yüzeysel bir şekilde yer verilmiş olsa da, bakış açısı benliği değil, nesne ilişkilerini vurguluyordu. Benlik, yalnızca tamamlanma uğruna peşine takılmış gibi görünüyordu. Benliğe dair psikanalitik kuramlardaki kafa karışıklığı, sorunu daha da karmaşıklaştırıyor gibiydi. Kavramsal boşluk, ego ve ego kimliği kavramlarıyla tatmin edici bir şekilde doldurulmuyordu. Yine de, tüm bu gelişmelerden hastanın sorunlarının anlaşılmasında ve psikoterapide çarpıcı gelişmeler ortaya çıktı. Ancak öz hâlâ belirsizliğini koruyor, iğne kavranamıyordu.

Buna rağmen, benlik klinik varlığını hissettirmeye ve daha fazla ilgi görmeye devam etti. Tedavi gören borderline ergenlerle yaptığımız takip çalışmamızda (Masterson, 1980), benlik imajının, benliğin etkinleştirilmesinin ve benliğin öne çıkmasının önemi bir neon tabela gibi göze çarpıyordu. Aynı zamanda, başka yerlerde de açıkladığım nedenlerden ötürü, Kohut'un benlik kavramı (1971, 1977), özellikle de borderline hasta için terapötik etkileri, bana çok yetersiz görünüyordu.

Machine Translated by Google

Kendimi, hastalarla yaptığım çalışmalarda, niyet veya plan olmaksızın, hastanın benliğine giderek daha fazla odaklanmış buldum; öyle ki, hasta seansta gerçek benliğini harekete geçirdiğinde kendiliğinden bir sembol [semboller] ve nesnelerle olan ilişki için başka bir sembol [o] geliştirdim. Klinik materyalde giderek daha netleştikçe, gerçek ve savunmacı bir benlik açısından giderek daha fazla düşünmeye ve konuşmaya başladım. Psikoterapide benlik kavramını birkaç yıl kullandıktan sonra, sonunda bunu daha fazla düşünmem, organize etmem ve yalnızca kendim için netleştirmek ve sistemimden çıkarmak için bile olsa tanımlamam gerektiğine karar verdim. Bu netleştirme aynı zamanda daha önce tanımladığım ancak tam olarak geliştirmediğim iletişimsel eşleşme terapötik tekniğinin kullanımını ve işlevini daha iyi tanımlamama da yardımcı oldu. Bu 30 yıllık arayış, kendi

profesyonel gerçek benliğimi netleştirdi ve güçlendirdi ve bu kitap, umarım başkalarının da benliklerini netleştirmelerine ve tanımlamalarına yardımcı olabilecek bir teoriye yol açtı. Bu teori, gelişim ve bozuklukta odağı -gözlem ve çalışmanın mikroskobu- nesneden -nesne ilişkilerinden- benliğe kaydırır; öncelikle nesneler ve ego açısından düşünmek yerine, benliği nesneleri ve egosuyla birlikte düşünebiliriz. Sonuçta, hastalarımızla günlük çalışmamızda, işimiz bir nesneler ve ego koleksiyonu değil, benliği olan bir kişi etrafında döner.

Bu kitap, gelişimsel nesne ilişkileri teorisindeki önceki çalışmalarıma katkıda bulunmakta ve bazı açılardan onların bir sonucu niteliğindedir. Bu nedenle, tüm bu çalışmalardan ayrı olarak değerlendirilemez. Okuyucu yalnızca bu kitabı okursa veya onu bu daha geniş çalışmalardan ayrı olarak anlamaya çalışırsa, önemli çarpıtmalar meydana gelebilir.

II. Bölüm, okuyucunun III. Bölüm'de sunulan gelişimsel nesne ilişkileri benlik teorisini daha geniş bir bağlamda ele almasına yardımcı olmak için psikanalitik benlik teorilerini kısaca özetlemektedir. IV. ve V. Bölümler, benlik bozukluklarını ve bunların tedavisini -iletişimsel eşleşmeyi- ele almaktadır. Kitabın temelini oluşturan bu materyal, uzun yıllar boyunca çok sayıda hastayla yapılan klinik hipotezlerin yakın ve yoğun gözlemlenmesi, test edilmesi ve tekrar test edilmesiyle elde edilmiştir ve bu nedenle kendi klinik geçerlilik ağırlığını taşımaktadır.

Gerçek benliğe ilişkin klinik olarak türetilen bu bakış açısı, erken gelişimsel kavramlara dayanıyordu ve tüm bakış açımı canlandırdı ve ayrıca çeşitli kültürlerin bana yönelik tutumlarının nasıl olduğuna dair merakımı uyandırdı.

Machine Translated by Google

Çocuk yetiştirme, gerçek benliğin gelişimini etkilemiştir. Bu, Be leheim'ın (1969) bir İsrail kibbutzu hakkındaki Children of the Dream adlı kitabını okumamla teşvik edildi. Bana öyle geldi ki, kibbutzların çocuk yetiştirme eğilimleri, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki çocuk yetiştirme eğilimleriyle çelişiyordu ve bu nedenle, çocuk yetiştirmeye yönelik farklı eğilimlerin gerçek benliğin gelişimi üzerinde nasıl farklı etkileri olduğunun iyi bir örneğiydi.

Daha sonra Japonya'ya seyahat etme fırsatım oldu ve orada Japonların çocuk yetiştirme konusundaki tutumlarının hem İsrail hem de Amerika Birleşik Devletleri'ndekilerden farklı olduğunu ve gerçek benliğin gelişimi üzerinde daha da farklı bir etkiye sahip olduğunu fark ettim. Önceki çalışmalardaki klinik fikirlerle karşılaştırıldığında spekülatif ve varsayımsal

olan bu fikirler VI. Bölüm'de sunulmaktadır. Kültürlerin "karakterinin" gerçek benliğin gelişimini nasıl etkilediğine olan ilgi, doğal olarak çağdaş kültürel değerlerin yetişkinlerde gerçek benliğin işleyişini nasıl etkilediğine olan ilgiye yol açtı. Bu kavramlar VII. Bölüm'de sunulmaktadır.

Preödipal saplantıları veya benlik bozuklukları olan hastalarla çalışan herhangi bir psikoterapist, eğer tedavisi başarılı olursa, hastasının benliği ortaya çıktıkça ve yaratıcı hale geldikçe yaratıcılık sorunuyla yüzleşmek zorunda kalır.
Bunun ötesinde, gerçek benliğin işlevine dair teoriye duyulan ilgi kaçınılmaz olarak yaratıcılığa, yani öz ifadenin en üst noktasına duyulan ilgiye yol açar. Benliğin yaratıcı deneyimleriyle, çocuğun ortaya çıkan benliğine rehberlik eden masallarla ve daha da önemlisi sanatçıların gerçek bir benliği ifade etmek için yaratıcılıklarını nasıl kullandıklarıyla ilgilenmeye başladım. Ergenlik çağımda, nedenini bilmeden Tomas Wolfe'un romanlarına (1929, 1934, 1935, 1936, 1937) hayran kalmıştım. Yıllar sonra, bir psikiyatrist olarak, terk edilme depresyonunun benliğin gelişimsel duraklamasındaki rolünü anladığımda, çalışmalarına olan merakım geri döndü; çünkü ayrışma-bireyleşme ve borderline kişilik bozukluğunun mükemmel bir romancısı gibi görünüyordu. Yazıları, terk edilme depresyonunun etkilerinin rahatsız edici, şiirsel, ağıtvari çağrışımlarını içeriyordu. Eserleri o kadar otobiyografikti ki, onun hayatını incelemek için çok kısa bir adım attım; burada onun yaratıcılığını, yazılarını, IX. ve X. Bölümlerde anlatıldığı gibi gerçek benliğini bulmak için umutsuz, belki de hayat kurtarıcı bir çaba içinde kullandığını gördüm.

Sartre'a (1946, 1964) ve Mun 'a (Eggum, 1983; Stang, 1977) farklı bir açıdan yaklaştım, çalışmalarına yalnızca yüzeysel bir ilgim vardı.

Machine Translated by Google

omas Wolfe'un romanlarının terk edilme depresyonunun bir ifadesi olarak duygusal öneminin farkına vardığım sıralarda, Sartre'ın felsefesinin belki de terk edilme depresyonunun entelektüel bir rasyonalizasyonu olduğu fikrine kapıldım; yani, yalnız, çaresiz ve depresif hissetmiyorum, hayat böyle. Benzer şekilde, Mun 'un birçok resminin terk edilme depresyonunun canlı portreleri olduğunu hissettim. Sartre ve Mun hakkındaki bu fikirler, VIII. Bölüm'de gerçek bir benlik oluşturma çabasında kullanılan yaratıcılığın zıt örnekleri olarak özet halinde sunulmaktadır.

Okuyucu, VI, IX ve X. Bölümlerin kendi başlarına kültürlerarası, kültürel veya psikobiyografik çalışmalar olarak sunulmadığını aklında tutmalıdır . Aksine, materyal gerçek benliğin klinik kavramını genişletmek ve ayrıntılandırmak için kullanılmaktadır.

Bölüm XI bir özet ve tartışma sunmaktadır. Kitabın tezi, normal gelişim üzerine yapılan çocuk gözlem çalışmalarından ve borderline ve narsisistik kişilik bozuklukları ile yapılan klinik psikoterapötik çalışmalardan türetilmiştir ve benliğin simbiyotik birlikten tamamen çıkması ve tüm kapasitelerini üstlenmesi için özdeşleşme, onay ve desteğin gerekli olduğudur; erken gelişimde anne ve babadan, psikoterapide ise terapistten. Bazı çocukların bireyselleşme kapasiteleri o kadar büyüktür ki dışarıdan onaya ihtiyaç duymazlar, bazıları ise o kadar zayıftır ki hiçbir miktarda dışarıdan onay

yeterli olmayacaktır; ancak çoğu çocuk bu ikisinin arasında bir yerde olacaktır. Sınırda ve narsisistik kişilik bozukluğu hastalarında ise gelişimsel duraklama genellikle diğer olası faktörlerin yanı sıra hastanın gerçek benliğini kabul etme ve destekleme konusundaki çevresel başarısızlıkla ilişkilidir.

Sınırda ve narsisistik kişilik bozukluklarının psikoterapisinde bu konunun önemi yakın zamana kadar göz ardı edilmiştir çünkü nesne ilişkileri kuramı şimdiye kadar nesne ilişkilerine çok fazla vurgu yapmış ve benlik kavramına çok az yer vermiştir. Bu dengesizliği giderme çabası, önceki vurgunun yerini alma çabası olmaktan ziyade, ona bir ekleme olarak görülebilir.

Benliğe ilişkin eklenen bakış açısı, hem gözlem hem de müdahale için ek bir odak noktası sağlar; psikopatolojiye ilişkin anlayışımızı tamamlar ve tamamlar. Bunun ötesinde, klinik

Machine Translated by Google

Hastanın sıkıntı deneyimine daha yakın çalışır ve iletişim için daha doğrudan bir kelime dağarcığı sağlar; yani, kendini etkinleştirme veya kendini ifade etme ifadesi, daha soyut bir terim olan bireyselleştirmeden çok daha doğrudan, alakalı ve hastanın duygusal deneyimine daha yakındır.

Terapistin gerçek benliği kabul etme tekniğine iletişimsel eşleştirme denir. Bu, iyi bir yorumlama gibi bir sanat, bir uyum ve zamanlama inceliği sanatıdır. Tek başına kullanıldığında geriletici ve öz yıkıcı olacaktır; ancak, aktarım eyleme dökmeyi içeren ve depresyonun üstesinden gelmeyi destekleyen diğer yüzleşme, yorumlama vb. terapötik tekniklerle birleştirildiğinde, bozulmuş gerçek benliğin optimum onarımı için gerekli koşulları yaratmak üzere gereken ek boyutu sağlar. Bu olmadan önemli bir iyileşme gerçekleşemez değil, ancak bu iyileşme optimum seviyesine ulaşamayacaktır.

İletişimsel eşleşmeye ilişkin bu görüşün başlıca çarpıtmaları konusunda yeterince uyarıda bulunamam. Bunlardan ilki, terapötik tarafsızlığa ilişkin görüşleri o kadar sabit ve katıdır ki hiçbir müdahaleye izin vermez. Hastaları, yaklaşımın geri kalanı uygunsa iyileşebilirler, ancak optimuma ulaşamazlar.

Ben, iletişimsel eşleşmenin bu görüşünü abartarak hastanın kendi kendini harekete geçirmesini yönlendirmek için bir lisans olarak gösteren diğer, çok daha yaygın çarpıtmayla çok daha fazla ilgileniyorum. Bana öyle geliyor ki, bu çoğunlukla terapistlerin kendi karşı aktarım çaresizliklerini hastaya yansıtmaları ve sonra hastayı bu çaresizlikten çıkarmaya çalışmaları sonucu oluyor. Bunun, hastanın gerileyen ödüllendirici nesne ilişkileri birim savunmalarını sürdürdüğü için felakete yol açtığını tekrar vurgulayayım.

Kişi bir hastayı yönlendiremez, emredemez, kışkırtamaz, egemen olamaz, tehdit edemez, zorlayamaz, baştan çıkaramaz veya başka bir şekilde gerçek benliğini harekete geçirmeye veya bireyselleşmeye zorlayamaz. Kişi yalnızca bunu mümkün kılan koşulları yaratabilir. Hasta oradan almalıdır. Öz-aktivasyon tam olarak söylediği şeyi

ifade eder. Buradaki anahtar denge. İletişimsel eşleşme, yalnızca çalışmanın geri kalanıyla dengeli bir şekilde düzgün bir şekilde entegre edildiğinde ve terapötik tarafsızlık ve nesnellik konumundan yapıldığında etkilidir. Terapist, hastanın ruhunda devam eden sürecin bir hizmetkarıdır. Bu süreç tarafından yönlendirilmelidir. Aşağıdaki özellikler, iletişimsel eşleşmenin ortaya çıkmasını ve pekiştirilmesini kolaylaştırmak için kullanımını göstermektedir.

Machine Translated by Google

Gerçek benlik. Bölüm II, benliğe ilişkin psikanalitik teorilerin kısa bir incelemesiyle sahneyi hazırlar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM II

Benliğin Psikanalitik Teorileri: Kısa Bir Özet Özet

Benlik teorileri, psikanalitik düşüncenin gelişiminde anlayıştan çok kafa karışıklığına yol açmıştır. Freud'un benliği hem bütünsel bir kişi (öznel deneyimsel) hem de ego (Stra ey, 1966 tarafından çevrildiği gibi) -teorik, daha nesnel ve mekanik- olarak ifade etmek için ICH terimini muğlak bir şekilde kullanması, benlik ve ego arasındaki ilişki hakkında günümüze kadar devam eden önemli bir kafa karışıklığına yol açmıştır. Bu konu (Be elheim'a göre, 1982) tarafından daha da karıştırılmıştır.

Freud'un hayati sözlerinin soyut yanlış çevirileri.

BETTELHEIM FREUD ÜZERİNE

Be elheim (1982), Freud'un çalışmalarında ve yazılarında sıklıkla ruhtan bahsettiğini, onun doğasından ve yapısından, gelişiminden, niteliklerinden, yaptığımız ve rüya gördüğümüz her şeyde kendini nasıl ortaya koyduğundan bahsettiğini belirtti. Ne yazık ki, onu İngilizce okuyan hiç kimse bunu tahmin edemezdi; çünkü ruha ve ruhla ilgili konulara yaptığı neredeyse tüm atıflar çeviride çıkarılmıştı. 1933 tarihli Psikanaliz Üzerine Yeni Giriş Dersleri'nin "Fiziksel Kişiliğin Ayrıştırılması" başlıklı bölümünde Freud (1964), ben, o ve yukarıdaki ben'den bahsederken bunları "ruhun aygıtının üç bölgesi" olarak tanımlar. Sıradan Analiz Sorunu'nda (1959), ifade "zihinsel aygıtın üç bölgesi (s. 71)" olarak çevrilir. Ve psişenin işleyişini kavramsallaştırırken,

Machine Translated by Google

Bilinci bilinçdışından, Ben'in ve yukarıdaki Ben'in işlevlerini birbirinden ayıran Freud, diğer tüm kavramları kapsayan en üst kavram olarak gördüğü şeyi tanımlamak için "ruh" terimini kullanır. Çeşitli yerlerde (1959), "ruhun yapısı" ve "ruhun organizasyonu"ndan bahsetmiştir. Çeviride, bu terimler neredeyse her zaman "zihinsel aygıt" veya "zihinsel organizasyon" olarak çevrilmiştir. Standart Baskı, önceki İngilizce çevirilerde olduğu gibi, neredeyse her zaman Freud'un ruha yaptığı atıfları atlar veya bunları sanki yalnızca insan zihninden bahsediyormuş gibi çevirir. Freud, sistemini anlamaya çalışırken ruh açısından düşünmenin önemli olduğuna olan inancından asla vazgeçmemiştir.

Freud, günlük konuşma dilinde canlı ve canlı hissettiren bir kelime seçerken, çeviriler bize tam da canlılık yayması gereken bir zamanda bilgelik kokan ölü bir dilden bir terim sunuyor. Zihnin bilinmeyen, bilinçdışı içeriklerine atıfta bulunmak için, kişi zamirini "it" (es) olarak kullanmış ve bunu isim (das Es) olarak kullanmıştır. Bu, "id" olarak çevrilmiştir.

ICH'yi "ego" olarak yanlış çevirmek, onu artık "ben" veya "bana" dediğimizde yaptığımız kişisel bağlılığı iletmeyen bir jargona dönüştürmek demektir; bebeklikte "ben" demeyi öğrendiğimizde kendimizi keşfettiğimizde yaşadığımız derin duygusal deneyimin bilinçaltı anılarından bahsetmiyorum bile.

Freud, EŞD kavramını yaratırken, gerçekliği geride bırakmayı neredeyse imkansız kılan bir terim kullanarak onu gerçekliğe bağladı. "Ben" hakkında okumak veya konuşmak, kişiyi kendine içgözlemle bakmaya zorlar. Buna karşılık, "id"e karşı mücadelesinde amacına ulaşmak için yer değiştirme ve yansıtma gibi net mekanizmalar kullanan bir "ego", başkalarını gözlemleyerek dışarıdan incelenebilecek bir şeydir. "Ben" dediğimde, tüm benliğimi, tüm kişiliğimi kastediyorum. Freud burada önemli bir ayrım yaptı. "Ben" dediği şey, öncelikle kişinin bilinçli, rasyonel yönlerini ifade eder. Bu bize, Freud'un "ben"i, her zaman o benlikle uyumlu hareket etmediğimizi bilsek bile, gerçek benliğimiz olduğunu hissettiğimiz şeye isimlendirmesinin doğru olduğu sezgisel hissini verir.

BENLİK VE EGO HAKKINDA DİĞER ANALİTİK GÖRÜŞLER

Karışıklığa katkıda bulunan bir diğer etken ise Freud ve öncü analistlerin çoğunlukla nevrozla ve dolayısıyla Oidipus'la çalışmış olmalarıydı.

Machine Translated by Google

Çatışma seviyeleri. Bu, benliğin zaten özerk hale geldiği ve işlevlerini ve kapasitelerini üstlendiği gelişimsel bir seviyedir; sonuç olarak, dikkat çekebilecek türden klinik sorunlara yeterince yol açmamıştır. Bu erken analistler için benlik kavramına odaklanmak çok önemli değildi; "işe yaradığı" için bunu hafife alabilirlerdi. Benliğin öznel deneyimsel ve yaratıcı yönlerine yeterince dikkat edilmemesi anlamında bir miktar kayba neden oldu. Bunlar fark edilmediği anlamına gelmez, ancak daha çok nevrozun başarılı tedavisinin bir yan ürünü olarak görülüyorlardı. Başka bir deyişle, bu analistler, iyi gelişmiş bir benlik kavramına sahip olmamanın engeline takılmadan, rahatça işlerini yapabiliyorlardı. Bu, hastalarındaki patolojinin merkezi bir sorunu değildi.

Ancak analistler psikoz ve karakter bozukluğu olan hastalara odaklandıklarında, rahatlık hissi ortadan kalktı. Bu hastaların gelişimi ödipal düzeyde değil, ödipal öncesi düzeyde durmuştu ve bu nedenle derin zorlukları ağırlıklı olarak benliğin işleyişiyle ilgiliydi. Daha önce bir engel olmayan, tam olarak gelişmiş bir benlik kavramının varlığı artık bir engel haline gelmişti.

Freud ve Jung

Bu profesyonel, teorik konu -preödipal gelişimsel duraklama yaşayan hastaların ödipal çatışma yaşayanlardan nasıl farklılaştığı- kişilerarası çatışmaya ek olarak, 1912'de Jung ve Freud arasında ortaya çıkan ve dönemin psikanalitik hareketinde dramatik bir s izm yaratan çatışmada önemli bir faktördü. Bu s izm başkaları tarafından daha da genişletildi ve geliştirildi ve bugün bile devam ediyor.

Muhtemelen kendi gelişimi sırasında kendisi de psikotik bir AE geçirmiş olan Jung, öncelikle temel çatışmalarının preoedipal olduğunu hissettiği psikotiklerle ilgileniyordu; bu nedenle, dönemin klasik Oidipal teorisini o kadar yararlı bulmadı. Bu onu benlik kavramına olan ilgisine yönlendirdi (1973b). Psikozu öncelikle preoedipal düzeydeki benliği içeren bir çatışma olarak görüyordu; Freud ise bunun Oidipal düzeydeki bir çatışmadan gerileme olduğunu iddia ediyordu (McGuire, 1974; Jung, 1973b). Jung o zamanlar muhtemelen gerçeğe Freud'dan daha yakındı; ancak sizofreniye dair daha modern bir görüş, onun organik doğasını vurgulayacaktır. Ancak, teorisyenlerde sıklıkla olduğu gibi, Jung daha sonra Freud ile aynı hatayı yaparak

Machine Translated by Google

Nevrozdaki ödipal çatışmayı açıklamak için, temelde ödipal öncesi benlik kavramını gelişimsel olarak genişletmeye çalışmaktadır.

Bu iki dev arasındaki çatışmanın kişisel motivasyonları üzerine spekülasyon yapmak da ilginçtir. Freud babasıyla sevgi dolu bir ilişkiye sahipti, ancak babasının dünyada başarılı olmadığını ve kendi başarısının babasına karşı bir zaferi temsil ettiğini hissediyordu. Başkalarının, yani akranlarının da kendisine aynısını yapabileceğinden endişe duymaya başladı ve bu nedenle teorik görüşlerine bağlı kalanlar için bir engelleyici oldu. Öte yandan, yakın olmadığı başarılı bir babası olan Jung, babasının kendisine babasının görüşlerini aşılamaya çalışacağından korkuyordu. Kaçınılmaz olarak, bu iki dinamik tema Jung ve Freud'un ilişkisinde çatıştı ve ayrılığa kendi katkılarını yaptılar (McGuire, 1974).

Bu temel çatışmadan, benlik kavramıyla ilgili olarak iki ana düşünce akımı ortaya çıktı. Bunlardan biri, Freud'un terimi kullandığı iki anlamdan birini vurguluyordu: ya bütün kişi ya da kendine özgü kapasite ve işlevleri olan zihnin özel bir parçası. İSK'yi ego olarak vurgulayanlar, çoğunlukla nevrotikler ve Oidipal çatışmalarla çalışma eğilimindeydiler ve yapısal teoriye (ego, id, süperego) büyük önem verdiler. Nesnel ve teorik olanı vurgulama eğilimindeydiler ve bazen oldukça metafizik görünebiliyorlardı, benliğin öznel, deneyimsel ve yaratıcı yönlerine daha az vurgu yapıyorlardı. İSK teriminin diğer anlamını -benliği bütün kişi olarak- vurgulayanlar ise, psikozlar ve karakter bozuklukları ile preoidipal düzeydeki çatışma ve benlikle ilgili zorluklarla çalışma eğilimindeydiler. Nesnel ve teorik yönlere daha az, öznel, kişisel ve deneyimsel yönlere daha fazla vurgu yaptılar. Bu grubun bilinçdışını ve zihnin işleyişinin

daha teorik nesnel yönlerini neredeyse hiçe sayarak benliğe yaptığı vurgu, aynı şekilde hem derinlik hem de nesnellik açısından bir kayba yol açtı.

Benliği bir bütün olarak vurgulayan bu grup, benliğin farklı tanımlarına, doğasına ve işlevlerine dayanarak aşağıdaki gibi bir dizi alt gruba ayrılmıştır:

Jung (1953, 1973a, 1973b). Jung, benliği bireyin birlik, bütünlük ve bütünlüğe olan ihtiyacını ifade eden ilkel bir imge veya model olarak görüyordu.

Machine Translated by Google

En yüksek özlemleri. Tedavi hedefi kendini gerçekleştirme ve kendini gerçekleştirmeydi. Bilinçdışı, kolektif ve kişisel bilinçdışı olarak ikiye ayrılarak önemi azaltılmıştı. Tedavisi de kısa süreli, daha az sıklıkta ve daha az derinlikteydi.

Rank (1929). Rank, doğumda fiziksel benliğin ortaya çıkışının psikolojik yönlerine odaklanmış ve ayrılık kaygısının doğum travmasından kaynaklandığını vurgulamıştır. Tedavisi, doğum travmasıyla ilgili derinden bastırılmış kaygıyla başa çıkma ihtiyacını vurgulamıştır; bu kaygı genellikle kısa süreli, daha az sıklıkta ve elbette daha az derinlikteydi.

Adler (1940). Adler, yaşam tarzını (erken çocukluktan kalma tekrarlayan kalıpları) benlik hakkındaki aşağılık duygularının savunma amaçlı bir aşırı telafisi olarak görüyor ve bu nedenle gerçek, yaratıcı benliğin ortaya çıkışını engelliyordu. Tedavisi de kısa, daha az sıklıkta ve daha az derinlikteydi.

Horney (1946, 1950). Gerçek benlik dediği şeyin ortaya çıkmasını engelleyen sahte bir birlik veya bütünlük üreten idealize edilmiş bir benlik varsaydı.

Sullivan (Mullahy, 1970). Benliğin özünün, şu işlevleri tarafından belirlendiğini düşünüyordu: (1) ihtiyaçların karşılanması; (2) güvenliğin sağlanması.

Esas olarak benliği bir bütün olarak ele alan analistlerin yaratıcılığa hayran kalmaları belki de kaçınılmazdı çünkü hastanın benlikle ilgili zorlukları giderildikçe yaratıcılık da serbest kalacak ve ortaya çıkacaktı. Örneğin Jung ve Adler gibi bazıları bunu tedavinin temel hedeflerinden biri haline getirmişti. Bu analistlerin her birinin psikolojik bulmacanın bir veya daha fazla parçasını doğru bir şekilde çözmüş olması ilginçtir.

ICH veya benlik kelimesinin her iki anlamının -bütün kişi ve ego- uzlaştırılması, son zamanlarda ego psikolojisi ve nesne ilişkileri teorisindeki teorisyenler tarafından ele alınmıştır. Hartmann (1958, 1964), benliği bütün bir kişi olarak, egoyu bir sistem olarak (id, ego ve süperego üçlü yapısının bir parçası) ve benliğin intrapsişik temsili olarak benlik temsilini birbirinden ayırmıştır. Ayrıca narsisizmi, libidinal

Machine Translated by Google

Benlik temsilinin yatırımı. Daha sonra Jacobson (1964), psikotiklerle çalışmak için, benlik temsilini sistem egosundaki bedensel ve zihinsel benliğin bilinçdışı, bilinç öncesi ve bilinçli intrapsişik temsilleri olarak tanımlayarak kavramı daha da ileri götürdü. Kernberg (1982), benliği bir bütün olarak tanımlamak için karakter terimini kullandı ve egodaki nesne temsillerinin toplamıyla yakın temas halinde olan intrapsişik benlik temsillerinin toplamını belirtmek için benlik terimini kullanmayı tercih etti. Hartmann'ın aksine, benlik ve nesne temsillerinin hem libidinal hem de saldırgan bir şekilde yatırım yapıldığını hissetti.

Kohut

Kohut (1971, 1977), narsisistik kişilik bozuklukları üzerine yaptığı çalışmalardan yola çıkarak, benliği, nesne temsilleri ve nesne libidosu gelişiminden ayrı, kendi gelişim çizgisine sahip, narsisistik libido ile donatılmış, kaynaşmış benlik nesnelerinden oluşan bir yapı olarak görmüştür. Başka bir deyişle, benliğin nesneden ayrılması söz konusu değildi; bunun yerine, benlik nesnelerinin ilkel formlardan olgun formlara doğru olgunlaşması söz konusuydu. Benliğin yapısı, kendi işlevlerine, kendi gelişimine ve kendi patolojisine sahip olarak tanımlanmıştır. Kohut'un bakış açısı hakkında başka bir yayında (1981) kapsamlı yorumlarda bulundum ve burada yalnızca bazı anlaşmazlıklarıma değineceğim.

Kohut'un Narsisistik Kişilik Bozukluğunda benliğin psikopatolojisine ilişkin klinik gözlemleri ve tedavisine ilişkin fikirleri yaygın olarak kabul görmüştür, ancak benliğin psikolojisi hakkındaki bu kuram birçok itirazla karşılaşmıştır. Kuramı, nesne ilişkileri kuramıyla rekabet etmekte ve benliğin nesneden ayrıldığı yönündeki saha gözlem araştırmalarının bulgularıyla çelişmektedir. Kohut'un, iki kutuplu benlik kavramında ifade edildiği gibi narsisizmin bağımsız bir gelişim çizgisine sahip olduğu görüşü -yani kaynaşmış benlik nesnesi- ayrılmayan, ancak çocukluktan olgun biçimlere doğru olgunlaşan benlik ve nesne arasında, benliğin ve nesne temsillerinin erken gelişiminin çeşitli aşamaları veya evreleri arasında ve son olarak annenin yansıtma işlevi ile babanın idealleştirme işlevinin gelişen benliğe psikolojik girdisinin derecesindeki farklılıklar arasında kavramsal karışıklıklara yol açmaktadır. Bu teorik karışıklıklar daha sonra aktarımın doğası ve hangi düzeyde duygusal çatışmanın işlendiği konusunda klinik karışıklıklara yol açar.

Machine Translated by Google

Tedavide bu karışıklıkların en önemli klinik sonucu, Kohut'un benim Sınırda Kişilik Bozukluğu olarak adlandırdığım şeyi Narsistik Kişilik Bozukluğu olarak görmesidir; bu da uygunsuz davranışlara yol açar.
tedavi.

BENLİĞİN YENİ BİR TANIMI

Bu kısa tarihsel inceleme bizi mevcut duruma getiriyor ve şu soruyu gündeme getiriyor: Neden daha fazla teorik yük ile uğraşmak gerekiyor? Neden benlik kavramını tanımlamak için daha fazla çaba gerekiyor? Sınırda ve narsisistik hastaların sorunları kritik bir şekilde benlikle ilgilidir. Bu hastalarla çalışan terapistler, bu zorlukları gözlemlemede en ön saflarda yer alırlar. Mahler, benliğin gelişimi perspektifinden şöyle demiştir: "Benlik duygusunun gelişimi, başlangıcını gözlemsel çalışmalar veya psikanalizdeki yeniden yapılandırmalarla izlemek imkansız olmasa da zor olan, son derece kişisel bir içsel deneyimdir. Kendini, normal varyasyonlarından çok daha kolay bir şekilde başarısızlığıyla ortaya koyar" (Mahler ve McDevi, 1982, s. 847).

Bu hastalarla çalışan terapist, bu zorlukları kendi benliğiyle gözlemlemek için eşsiz bir konumdadır. Bunun da ötesinde, bu zorluklar tedavi sırasında giderildikçe, terapist hastanın gerçek benliğinin (yaratıcılık dahil) kapasitelerini edinmesini gözlemledikçe bu eşsiz gözlem bakış açısı daha da güçlenir. Muhtemelen bu alanda çalışan çoğu terapistin sonunda yaratıcılıkla, yani gerçek benlik ifadesinin nihai noktasıyla ilgilenmesinin nedeni budur.

Borderline ve narsisistik bozukluklara ilişkin kendi teorik bakış açım, ayrışma ve bireyleşme sürecinin kademeli olarak ortaya çıkması ile benlik ve nesne temsillerinin büyümesi ve olgunlaşması arasındaki bağlantıya büyük önem veren gelişimsel nesne ilişkileri teorisinden türemiştir. Özellikle borderline hastada odak noktası, terk edilme depresyonuna karşı savunma mekanizmalarının terapötik olarak yüzleştirilmesiydi. Bu, savunmaların üstesinden gelinmesine ve terk edilme depresyonunun üzerinde çalışılmasına yol açmış, gelişimsel duraklamanın hafifletilmesine veya üstesinden gelinmesine ve böylece ayrışma bireyleşme sürecinin gelişimsel yoluna devam edebilmesine olanak sağlamıştır. Yansıtılan bakış açısı

Machine Translated by Google

Kullanılan terimlerde ağırlıklı olarak nesne ilişkileri teorisine doğru bir ağırlık vardı ve ayrılık ve bireyselleşme terimlerinde benlik kavramı ima ediliyordu. İnsanı ayıran ve bireyselleştiren şey benlikten başka nedir? Ancak vurgu, benlikten ziyade ego anlamındaki ICH'ye yönelikti.

Hasta terk edilme depresyonuyla mücadele ederken, ortaya çıkan bir olay dikkatimi benlik kavramlarına yöneltti. Hasta yeni bir ilgi veya aktivite (kendini harekete geçirme veya bireyselleşme) geliştiriyordu. Bu aktivite, büyük bir kısmı halledilmiş gibi görünse de, terk edilme depresyonunu tekrar tetikliyordu. Bunun ötesinde, yorumlamanın artık bir faydası yoktu. Bana öyle geliyordu ki, bu yeni kendini ifade etme veya harekete geçirme çabası başka bir şey gerektiriyordu.

Mahler'in yakıt ikmali (1975, 1982) teriminden türetilen iletişimsel eşleştirme adını verdiğim bir müdahale türüne başladım. Bu terim, annenin, çocuğun iddialı keşiflerine sözel olmayan destek ipuçlarıyla yanıt vererek, çocuğun bireysel çabalarına yakıt ikmali veya destek sağlamasının açıklamasıdır. Bu terimi, kendi deneyimimden yola çıkarak hastayla, o anda meşgul olduğu yeni bir fantezi ve duygu, ilgi veya aktivite hakkında konuşma çabası anlamında kullandım.

Bu iletişimsel eşleşme, hastanın terk edilme depresyonunu daha da belirginleştirmeye yardımcı oldu ve böylece hastanın kendini ifade etme becerisi güçlendi ve gelişti. Aynı zamanda, terapötik nesnellik korundu ve gerileyen ödüllendirici birim savunmaları etkinleştirilmedi. Geriye dönüp bakıldığında, kendini ifade etme becerisinin kabul edilmesi ve paylaşılması için gösterilen çabanın, hastanın benliğinin daha sonra bütünleşmesini ve yeni ilgi ve kapasitelerini harekete geçirmesini sağladığı görüldü. Hastanın ortaya çıkan gerçek benliğinde bir canlanma meydana gelmiş ve yeni kapasiteler ortaya çıkmıştı.

EK BİR BOYUT: GERÇEK BENLİĞE ODAKLANMA

Bu, dikkatimi yalnızca terk edilme depresyonuna ve savunmalarına değil, aynı zamanda öz imaj, öz kabul, yatıştırma, kendini hak etme, kendini iddia etme vb. gibi öz yeterliliğin işleyişindeki zorluklara da odaklamama yol açtı. Bunu yaparken, bana, benliğin işleyişindeki bu zorlukların, ego kusurları ve benlik saplantısı kadar terk edilme depresyonunun önemli bir sonucu olduğu göründü.

Machine Translated by Google

İlkel savunma mekanizmaları. Benliğin gelişiminde egonun gelişimi kadar büyük bir duraklama vardı.

Ortaya çıkan gerçek benlik depresyonu tetikledi; bu depresyona karşı savunma ihtiyacı, gerçek benliğin büyümesini ve normal kapasitelerini kazanmasını engelledi. Psikoterapide, terk edilme depresyonu üzerinde çalışılırken, gerçek benlik ortaya çıktı ve ego işlevleri, savunmaları ve nesne ilişkileri olgunlaştıkça kapasitelerini yavaş yavaş kazandı.

Örneğin, sınırda ergenlerin tedavisine ilişkin takip çalışmaları (Masterson, 1980), iyileşme gösterenlerde benliğin işleyişinde ilerleyici ve artan bir iyileşme olduğunu ve yeni kapasiteler kazanıldığını göstermiştir.

Bu gözlemler, benliği bütünsel bir kişi olarak tanımlayan ve intrapsişik boyut, nesne ilişkileri, ego savunmaları, bilinçdışını vb. dışlayarak buna odaklanan daha önceki çalışanların yolunu izlemeye kolayca teşvik edebilir.

Ancak, benliğe odaklanmanın (intrapsişik bir varlık olarak tanımlanan) bu ek boyutu, gelişimsel nesne ilişkileri kuramının diğer bakış açılarıyla birlikte ele alındığında, borderline ve narsisistik bozuklukların benlik bozuklukları olarak daha geniş, daha kapsayıcı ve daha kapsamlı bir kavrama yol açabilir.

Bu görüş, ICH'nin her iki tanımını da (benlik ve ego) uzlaştırarak kişisel, öznel deneyimsel olanı nesnel, anlamcı teorik olanla bir araya getirir.

Bunun ötesinde, klinik çalışmada benlik kavramının ve onun işleyişindeki zorlukların kullanımı, bana göre hastanın dikkatini, depresyona yol açanın savunmayı harekete geçiren şeyin kendi kendini ifade etme ve harekete geçirme çabaları olduğu gerçeğine çekmek için daha kesin, ekonomik, etkili ve kullanışlı bir araç. Hepimizin bilinçsizce, öz ifadenin doğal olarak olumlu, tatmin edici ve çatışmasız olduğunu varsaymamız dikkat çekicidir; başka bir deyişle, öz ifadeyle ilgili sahip olduğumuz temel çatışmaların inkârıdır.

Ek olarak, kendi gelişimi ve kendi kapasiteleri olan normal özerk bir benlik kavramı, borderline ve narsisistik bozukluk hastalarının ürettiği benliğin psikopatolojisini, yani benlik temsillerinin deforme olmuş oluşumlarını açıkça ortaya koymaya yardımcı olur.

Machine Translated by Google

Gerçek benliğin harekete geçirilmesiyle yaşanan ayrılık kaygısı ve terk edilme depresyonuna karşı savunma. Bir sonraki başlık gerçek benliğin yapısını, işleyişini ve gelişimini anlatıyor.

Machine Translated by Google

BÖLÜM III

Gerçek Benlik: Yapı ve Gelişim

GERÇEK BENLİĞİN YAPISI

Gerçek benliğin yapısının tartışılmasını kolaylaştırmak için birkaç tanım yapılabilir.

Öz imaj

Bir bireyin belirli bir zamanda ve belirli bir durumda kendisi hakkında sahip olduğu imajdır. Bu imaj, kişinin beden imajından ve o andaki durumunun zihinsel temsilinden oluşur. Bu imaj bilinçli veya bilinçsiz, gerçekçi veya çarpıtılmış olabilir (Moore ve Fine, 1968).

Öz Temsil

Benlik imajından daha kalıcı bir semadır; ego tarafından, bireyin farklı zamanlarda sahip olduğu çok sayıda gerçekçi ve çarpıtılmış benlik imajından oluşturulmuştur. Kişinin kendisini bilinçli ve bilinçsiz olarak algıladığı şekliyle temsil eder ve uykuda veya aktif olabilir (Moore ve Fine, 1968).

Üst Düzey Öz-örgütlenme

Öznel deneyimler birden fazla öz temsil tarafından düzenlenebileceğinden, bir zihin durumunun "ben"i, başka bir zihin durumunun "ben"i ile aynı olmayabilir. Bu terim, çeşitli alt benlik imgelerinin ve temsillerinin düzenlenmesi ve biçimlendirilmesi için kullanılır.

Machine Translated by Google

(Horowitz ve Zilber, 1983). Onları birbirine bağlar ve aralarında bir süreklilik, birlik ve bütünlük duygusu sağlar.

Toplam Benlik

Bir bireyin gerçekte bedeni ve ruhsal örgütlenmesi de dahil olmak üzere toplam kişiliği; kişinin kendi kişiliği, kişinin dışındaki diğer kişiler ve nesnelerle karşılaştırıldığındaki hali. Sağduyuya dayalı bir kavram.

GERÇEK BENLİK

Ego psikolojisi ve nesne ilişkileri teorisine uygun olarak, "gerçek benlik" terimi burada bütünsel benlik olarak değil, benlik ve nesne temsillerinin ve bunlarla ilişkili duyguların toplamı olan intrapsişik anlamda kullanılmaktadır. Bir nesne temsili, Kohut'un kaynaşmış benlik nesnesi fikrini kabul etmeden benliğin bir parçası olarak nasıl tanımlanabilir? Eğer benliğin bir parçasıysa, nasıl ayrı olabilir? Benlik ve nesne ayrıldığında, paralel olarak olgunlaşır ve birbirlerinin gelişimini etkilerler. Tıpkı benlik temsilinin nesne temsili tarafından şekillendirilmesi gibi, gelişen nesne temsili de benlik temsili tarafından benzersiz bir şekilde şekillendirilir. Her ikisinin de o kişiye özgü özellikleri vardır. Ayrıca, benlik temsili de özerk hale gelir.

"Gerçek" terimi, sağlıklı veya normal ile eş anlamlıdır. Gerçek benliğin temsillerinin, bilinçdışı fantezi unsurları bulunsa bile, önemli bir bilinçli gerçeklik bileşenine sahip olduğunu vurgulamak için kullanılır. Ayrıca, gerçek benliğin önemli bir gerçeklik işlevine sahip olduğunu da gösterir.

Winnico'nun (1965) gerçek ve sahte benlik teorisine dair bazı çekincelerim olmasına rağmen, gerçek benlik kavramında benim gerçek benlik anlayışımı tanımlamaya yaklaşıyor: "Gerçek benlik, kendiliğinden oluşan hareketlerin ve kişisel fikirlerin ortaya çıktığı teorik konumdur. Kendiliğinden oluşan hareket, eylem halindeki gerçek benliktir. Yalnızca gerçek benlik yaratıcı olabilir ve gerçek hissedebilir" (s. 148). Gerçek veya gerçek benliğin, gerçek hissetmenin yanı sıra gerçeklikte de bir işlevi olduğunu vurgulamak isterim. Erikson'un (1968) bakış açısından, ego kimliğinden ziyade kimlik kavramının kişisel öz kimlik yönüne atıfta bulunuyorum. Bu öz kimliğe Erikson'un kişilerarası bakış açısından ziyade intrapsişik bir bakış açısıyla bakıyorum.

Machine Translated by Google

Gerçek benlik terimi, daha sonra göreceğimiz gibi, onu, temelde gerçekliğe değil savunmacı fanteziye dayanan ve gerçekte kendini ifade etmeye değil, savunmaya yönelik olan borderline ve narsisistik hastaların sahte benliklerinden ayırmaya da yardımcı olur. Gerçek benlik terimini kullanırken, hem kolektif alt benlik temsillerine hem de bunların üst düzey örgütlenmesine atıfta bulunacağım.

Gerçek benlik, egonun paralel bir ortağı olarak var olur ve kendi gelişimi, kendi kapasiteleri ve kendi psikopatolojisi vardır. Benlik ve ego, aynı koşum takımındaki iki at gibi birlikte gelişir ve işlev görür. Ego gelişimde duraklamışsa, benlik de duraklamıştır. Durmuş bir benlik olmadan durmuş bir ego görülemez. Benliğin bir yönü, egonun temsili kolu olarak görülebilir, ancak açıkça bundan daha fazlasıdır. Benzer şekilde, egonun bir yönü, irade ve bireysel isteklerin etkinleştirilmesi ve tatmin edilmesiyle ilgilendiği için, benliğin yönetici kolu olarak görülebilir. Ancak, birincil işlevi intrapsişik dengeyi korumak olduğu için, açıkça bundan daha fazlasıdır.

Erikson (1968), benlik-egosunun ikili ve ayrılmaz doğasını şu şekilde ifade etmiştir:

> Kimlik oluşumunun benlik boyutu ve ego boyutu olduğu söylenebilir.
> Öz kimlik olarak adlandırılabilecek şey, geçici olarak karıştırılan (bağımlı) benliklerin bir dizi rol içerisinde başarılı bir şekilde yeniden bütünleştirildiği ve aynı zamanda sosyal tanınmanın sağlandığı deneyimlerden ortaya çıkar.
> Egonun merkezi psikososyal işlevi ışığında sentezleme gücünden bahsedildiğinde ego kimliğinden, bireyin öz-rol imgelerinin bütünleştirilmesinden bahsedildiğinde ise öz kimliğinden söz edilebilir. (s. 211)

Benlik üzerine daha da ayrıntılı bilgi verdi: "Ben, bedeni, kişiliği ve yaşam boyunca sahip olduğu rolleri gördüğünde veya deneyimlediğinde, daha önce nerede olduğunu veya daha sonra nerede olacağını bilmeden yansıttığı şey, bileşik benliğimizi oluşturan çeşitli benliklerdir." Psikanalistlerin, kastedilenin benliğin bir nesnesi olduğu durumlarda ego kelimesinin kullanımını bırakmalarını önerdi:

Machine Translated by Google

> Örneğin, kendimizin nasıl olmasını istediğimizin imgesi olarak ego idealinden ziyade ideal benlikten ve ben'in kendini zaman içinde sürekli ve özde tekdüze olarak algıladığı ölçüde ego kimliğinden ziyade öz kimliğinden bahsedilmelidir. Benliği ve ben'i egodan ayırdığımızda, ego için tutarlı varoluşumuzu koruyan içsel bir etkenin alanını rezerve edebiliriz; bu etken, düşüncemize girmeye ve eylemlerimizi talep etmeye çalışan ve yavaş yavaş büyüyen ve güvenilir bir dikkatli tarama sistemi tarafından sınıflandırılıp yönetilmezse bizi parçalayacak olan tüm izlenimleri, duyguları, anıları ve dürtüleri herhangi bir anda tarayıp sentezleyerek tutarlı varoluşumuzu korur. Benlik çoğunlukla bilinç öncesidir ancak bilinçli hale getirilebilir. Başka bir deyişle, benlik istediğinde, ego ise çoğunlukla bilinçsizdir ve kalbimizin ve beynimizin asla bilinçli olarak anlayamayacağımız veya planlayamayacağımız şeyleri bizim için yapmayı başarır. Bilinçli ben'i, yani benliği, varoluşuyla olan ilişkilerinde görmezden gelmek, insanın öz farkındalığının özünü, her şeyden önce öz analizi mümkün kılan kapasiteyi silmek anlamına gelir.

Daha sonra şunları söyledi:

> Kişisel kimlik (veya benim terimlerimle gerçek benlik - JFM) ile ego kimliği arasında ayrım yapmak gerekirse: Kişisel varlık, iki eş zamanlı gözleme dayanan bilinçli bir histir: Kişinin zaman ve mekândaki varoluşunun aynılığı ve sürekliliği algısı ve başkalarının kişinin aynılığını ve sürekliliğini fark ettiği gerçeğinin algısı. Ego kimliği ise, bu varoluşun öznel yönüyle niteliğidir; ego sentezleme yöntemlerinde bir aynılık ve süreklilik olduğunun farkında olmaktır. (s. 219)

Gerçek benlik, sonlu ve sabit olmasına rağmen, gerçek kendini ifade etme ihtiyacını uyumun gerektirdiği dışsal rollerle harmanlayacak kadar çeşitli ve esnek olan içsel bir repertuar sağlar.

GERÇEK BENLİĞİN GELİŞİMİ

Gerçek benliğin bileşenleri veya yapı taşları biyolojik ve genetik bağışlardan, çocuğun proprioseptif ve duyusal deneyimlerinden oluşur.

Machine Translated by Google

Mahler ve McDevi (1982) tarafından tanımlandığı gibi, kişinin kendi bedeninden gelen duyusal hisler ve çevreyle başa çıkmada ustalaşmanın artmasından duyulan haz ve bakım nesnesiyle etkileşimler:

> Bebeğin benlik semasını oluştururken iki temel referans noktası olduğunu varsayacağım: birincisi, bir yandan benliğin ilkel özünü oluşturan kendi içsel duyguları veya durumları, ikincisi ise libidinal nesne tarafından verilen bakıma dair algısı. Bebeğin benlik duygusunun gelişimi anneye bağımlılık bağlamında gerçekleştiği ölçüde, ortaya çıkan benlik duygusu, annenin bakımının izlerini taşıyacaktır. (s. 837)

(Bunun, annenin ortaya çıkan benzersiz benliği kabul etme ve ona destekle karşılık verme kapasitesi anlamına geldiğini anlıyorum.) Simbiyoz ve farklılaşma alt evresinde, bakım verenin aynalaması, benlik duygusunun gelişiminde en önemli bileşendir.

Yaşamın ilk üç ayında, yani otistik evrede, temsili olarak farklılaşmamış bir matrisin var olduğu varsayılmaktadır. Bir sonraki veya simbiyotik evrede (yaklaşık 3 ila 18 ay arasında), annenin ödüllendirici ve engelleyici müdahalelerine bağlı olarak, bu matristen iki kaynaşmış simbiyotik öz-nesne temsili ortaya çıkar. Mahler ve McDevi (1982), bunu şu şekilde açıklamıştır:

> Bebeğin annesinin yüzünü görsel ve dokunsal olarak inceleme biçiminde ve kendi bedenini inceleme ve tanıma biçiminde benzerlikler olmasına rağmen, tüm farklılaşma alt evresi boyunca ve ortalama beklenen koşullar altında, bebeğin kendisinden çok annesine dikkat ettiği belirtilmelidir. Bebek, annesinin haz veren bedensel hisleri uyandıran ve haz vermeyen hisleri gideren kişi olduğunu hissediyor gibi görünmektedir. Kısacası anne, farklılaşma için bir anahtar nokta olmasının yanı sıra bebeğin esenlik duygusu için de vazgeçilmez hale gelmiştir. 5-6 aylıkken bebek, aynada yansıyan parmaklarının, ellerinin ve kollarının hareketlerine dikkat etmeye başlar.

Machine Translated by Google

12 ila 18 aylar arasında, bebeğin aynada gördüğü figürün gerçekten kendisi olduğunun giderek daha fazla farkına vardığını gördük. Bu dönemde veya daha sonra sorulduğunda, aynadaki görüntüyü adını veya kişisel zamir kullanarak ya da en yakın olduğu yeri işaret ederek tanımlayabiliyordu. 10 ila 15 aylar arasındaki pratik alt evrede, bebeğin bireyselleşme ve özerkliğe yönelik doğuştan gelen olgunlaşma baskısı, varlık ve kimlik duygusuna en açık şekilde katkıda bulundu.

Bebek, canlı ve cansız dünyayı tüm duyusal biçimleriyle keşfettikçe, kendisi ve dış dünyayla ilişkisi hakkında giderek daha fazla şey öğrendi. Bebeğin pratik yapma alt evresinde kendisi hakkında nasıl hissettiği, hem alt evrede yeterli annelik ve babalık yapmasına hem de özerk başarılarına bağlıydı. Yeterliyse, bu deneyimler öz sevgiden, kendi başarılarının ve her şeye kadirliğinin ilkel bir değerlendirmesinden oluşan sağlam bir ikincil narsisizm yarattı. Aynı zamanda, saldırganlığın yapıcı kullanımı, edilgenliği etkinliğe dönüştürerek, benliğini nesnelerden fiziksel olarak uzaklaştırma yeteneğini artırdı. Yani, belirgin ve ayrı bir benlik duygusunun kazanılması. (s. 839)

Bir sonraki veya 18-36 aylık yaş arasındaki ayrılma-bireyleşme evresinde, anneden fiziksel olarak ayrılma kapasitesinin kazanılması, simbiyotik evrede görülen aynı iki parametreye göre gerçekleşen, benlik temsilinin nesne temsilinden ayrılmasına ilişkin paralel intrapsişik görevi harekete geçirir. İyi benlik iyi nesneden, kötü benlik kötü nesneden ayrılır. Ayrılma ve bireyselleşmenin alt evreleri (farklılaşma, uygulama, yakınlaşma) boyunca daha fazla gelişmeyle, bölünmüş benlik ve nesne temsilleri, hem iyi hem de kötü bir bütün benlik temsili ve hem iyi hem de kötü bir bütün nesne temsili olarak nesne sabitliğine giden yolda son alt evrede bir araya gelir. Bu hareketin hem ego gelişimi hem de benliğin gelişimi üzerinde derin sonuçları vardır. Bu gelişimsel hamle sonucunda çocuk, özdeşim ve içe yansıtma süreçleri yoluyla annesinin kendisi için gerçekleştirdiği ego işlevlerini içselleştirir, gerçeklik algısı, hayal kırıklığına tahammül, dürtü kontrolü ve ego
sınırları geliştirir.

Bölmenin yerini bastırma alır ve bu da temel anlamsallık haline gelir.

Machine Translated by Google

Savunma ve nesne sürekliliği kapasitesi gelişmeye başlar, yani bir kişiyi hem iyi hem de kötü olarak bir bütün olarak algılama ve duygusal olarak yatırım yapma, hayal kırıklığına rağmen yatırımı sürdürme ve kişi yokken o kişinin intrapsişik görüntüsünü koruma kapasitesi.

Benliğin Kapasiteleri

Ego işlevlerinin olgunlaşmasıyla ve benlik ve nesne temsillerinin bütünleşmesiyle eş zamanlı ve paralel olarak, artık bütün, ayrı, gerçek benlik özerkleşir ve kendi kapasitelerini kazanır. Bu kapasiteler klinik olarak çoğunlukla borderline ve narsisistik hastalarda bozulmaları ve onarımları ile tanımlanmıştır. Bu liste muhtemelen eksiksiz olmaktan uzaktır, ancak yeterli bir klinik çalışma sistemi oluşturur:

1. Duygulanımın kendiliğindenliği ve canlılığı. Duygulanımı deneyimleme kapasitesi Derin bir canlılık, sevinç, canlılık, heyecan ve doğallıkla.

2. Kendini hak sahibi görme. Erken dönemdeki ustalık deneyimleri, ebeveynlerin ortaya çıkan benliği onaylaması ve desteklemesiyle birleşince, benliğin uygun ustalık ve haz deneyimlerine ve bu hedeflere ulaşmak için gerekli çevresel girdiye hak kazandığı duygusu gelişir. Bu duygu, elbette, borderline bozuklukta ciddi şekilde eksiktir ve narsisistik bozuklukta patolojik olarak şişkindir.

3. Kendini etkinleştirme, iddia etme ve destekleme. Kişinin kendine özgü bireysel isteklerini belirleme ve bunları gerçekte ifade etmek için özerk inisiyatif ve iddiayı kullanma ve baskı altındayken bunları destekleme ve savunma kapasitesi.

4. Öz-aktivasyonun kabulü ve öz saygının sürdürülmesi. Kişinin (terimin her iki anlamında da) duygusal bir durumla ve/veya çevresel bir sorunla veya etkileşimle olumlu ve uyumlu bir şekilde başa çıktığını tespit etmesi ve kendine kabul etmesi. Bu kabul, yeterli öz saygıyı özerk bir şekilde beslemenin aracıdır.

5. Ağrılı duyguların yatıştırılması. Ağrılı duyguları sınırlamak, en aza indirmek ve yatıştırmak için bağımsız olarak araçlar geliştirme kapasitesi.

Machine Translated by Google

6. Benliğin sürekliliği. Etkili bir üst düzey organizasyon aracılığıyla, bir deneyimin benliğinin zaman içinde sürekli olduğunun ve başka bir deneyimin benliğiyle ilişkili olduğunun tanınması ve kabul edilmesi.

7. Bağlılık. Kendini bir amaca veya ilişkiye adamak ve Engellere rağmen o hedefe ulaşmak için sebat etmek.

8. Yaratıcılık. Eski, bilindik kalıpları yeni, benzersiz ve farklı kalıplara dönüştürmek için kendimi kullanmak.

9. Yakınlık. Yakın bir ilişkide terk edilme veya yutulma kaygısını en aza indirerek kendini tam olarak ifade etme kapasitesi.

Gelişimin bu noktasında benlik özerk hale gelip işlevlerini yerine getirebilse de, fallik-ödipal evre, gizil dönem ve ergenlik döneminde daha fazla artışlar görülür. Borderline ve narsisistik hastalarda benliğin gelişimsel duraklaması bu sonraki evrelerden önce gerçekleştiği için, bunları ayrıntılı olarak değil, yalnızca özet olarak ele alacağım.

Gerçek benliğin daha da gelişmesini tanımlamak için, Erikson'un (1968) öz-kimlik kavramının benlik boyutunu ele alabiliriz; bakış açısının intrapsişik değil, psikososyal olduğunun farkındayız ama bunu bir an için bir kenara bırakıyoruz. Çocuk sonraki psikososyal aşamalardan geçerken, benliğin çözülmesi, benlik için çalışkanlık, inisiyatif vb. gibi belirli kapasiteler sağlar.

Benliğin gelişim sürecinin tamamı normale döner ergenlik döneminde kimlik bunalımı:

> Sürekli değişen bir toplumsal gerçeklikte, ergen, gençliğin ideolojik iklimi ışığında, çocukluğun psikososyal krizlerinden türetilen benlik imgelerini sınamalı, seçmeli ve bütünleştirmelidir. Ergenler, artık cinsel olgunluğu da içermesi gereken yeni bir süreklilik ve aynılık duygusu arayışında, nihai kimliğin koruyucuları olarak kalıcı putları ve idealleri yüceltmeden önce, önceki yılların krizleriyle yeniden yüzleşmelidir. Ergenlikte kimlik oluşumu, çocukluk kimliklerinin reddedilmesi ve karşılıklı olarak özümsenmesi ve bunların yeni bir yapılandırmaya dahil edilmesinden kaynaklanır; bu da sırayla şunlara bağlıdır:

Machine Translated by Google

> toplumun, çoğunlukla alt toplumlar aracılığıyla, genç bireyi tanımlaması, onu olması gerektiği gibi biri olarak tanıması ve olduğu gibi olmasının doğal karşılanması sürecidir. (Erikson, 1968, s. 159)

Nihai kimlik veya benlik, ergenliğin sonunda, geçmişteki bireylerle herhangi bir özdeşleşmenin üstünde sabitlenir. Tüm önemli özdeşleşmeleri içerir, ancak aynı zamanda onları benzersiz ve makul ölçüde tutarlı bir bütün oluşturmak için değiştirir. Bu kimliğin benlik yönü, geçici olarak karışmış benliklerin bir roller topluluğunda başarıyla yeniden bütünleştirildiği ve aynı zamanda sosyal tanınma sağlandığı deneyimlerden ortaya çıkar. Egonun merkezi psikososyal işlevi ışığında sentezleme gücü düşünüldüğünde ego kimliğinden, bireysel benlik ve rol imgelerinin bütünleştirilmesi ele alındığında ise benlik imgesi kimliğinden bahsedilebilir.

Ego kimliği sabit olmasına rağmen, benlik yönü sabit değildir ve yaşamın ilerleyen dönemlerindeki girdilere bağlı olarak daha fazla değişikliğe açık kalır.

EBEVEYNLERİN ÇOCUKLARINI TANIMASI VE GELİŞTİRMESİ

GERÇEK BENLİK

Gerçek benlik, doğa/yetiştirme güçlerinin bir kombinasyonu altında ortaya çıkar ve gelişir: anayasal yeteneklerin, genetik biyolojik baskının ve anne ve babanın yaşamın o önemli ilk üç yılında ortaya çıkan benliğin benzersiz özelliklerine duygusal destek verme, yanıt verme ve bunları kabul etme kapasitesinin bir kombinasyonu.

Bu yansıtma veya çiftleştirme süreci, gerçek benliğin gelişimi için hayati önem taşımaktadır. Beslenme, giydirme vb. gibi fiziksel bakımlardan değil, ebeveynlerin çocuğun ortaya çıkan benliğinin benzersiz özelliklerini algılama ve bunlara olumlu, destekleyici bir şekilde yanıt verme, onun benzersiz mizacını tanımlama, kabul etme ve ona saygılı davranma (Chess, omas ve Bir , 1968), çocuğun bireyselleşmesinin gerçeklikle keşfetme, deneme ve kendini iddia etme maceralarında ifade edildiği benzersiz tarzı veya yöntemi teşvik etme kapasitesinden bahsettiğimi akılda tutmak önemlidir. Bu ebeveyn işlevindeki başarısızlıklar,

Machine Translated by Google

Benliğin gelişiminin başarısızlığına ve dolayısıyla narsistik veya borderline kişilik bozukluğunun oluşumuna önemli bir katkıda bulunur.

Machine Translated by Google

BÖLÜM IV

Bozulmuş Gerçek Benlik: Psikopatoloji

GİRİİŞ

Gerçek benlik terimi, normal, sağlıklı, içsel benliği ve nesne temsillerini ve bunlarla ilişkili etkileri ifade eder. Benlik, benliğin özerk bir şekilde düzenlenmesi için sürekli bir kaynak sağlamak ve benliğin benzersiz veya bireysel isteklerini yaratıcı bir şekilde tanımlamak, ifade etmek veya gerçeklikte ifade etmek için ego ile birlikte ve etkili bir şekilde uyum sağlamak ve savunmak üzere işlev görür.

Gerçek benliğin işleyişini anlamak için, onun da tıpkı eşi ego gibi öncelikle gerçekliğe yöneldiğini akılda tutmak önemlidir.
Eri son'un (1968) güçlü ego tanımı gerçek benliğe uygulanabilir.
“Neyin gerçek olduğunu test etmek için iradesini veya isteğini kullanır; işe yarayanın ustalığı, gerekli olanın anlaşılması, hayati olanın tadını çıkarma ve hastalıklı olanın üstesinden gelme.”
Jahoda’nın (1950) sağlıklı kişilik tanımı da gerçek benliğe uymaktadır: “Çevreye etkin bir şekilde hakim olan, belli bir kişilik birliği gösteren, dünyayı ve benliği doğru bir şekilde algılayabilen kişi.”

Gerçek benliğin işleyişine dair klinik bir örnek olarak, doktora tezinin ilk versiyonunu danışma kuruluna sunan ve bazı alanlarda bilgi eksikliği, bazılarında ise yazının zayıf olduğu söylenen genç bir psikoloğu düşünün.

Gerçek benliğinin temel taşı, kendine hak görme duygusu olduğundan, ustalığa ve bunun gerektirdiği her türlü girdiye, ayrıca kendini harekete geçirme, iddia etme ve bağlılık kapasitelerine sahip olmaya hakkı olduğunu hisseder.

Machine Translated by Google

Başlangıçta tezini sunma amacının, eksikliklerini öğrenip bunları düzeltmek olduğunu söyledi. Ardından, gerekli bilgiyi edinmenin ve yazısını geliştirmenin yollarını bulmak için yaratıcılığını, özverisini ve öz güvenini kullandı. Gerçeklik sorununun üstesinden gelerek, öz saygısını veya öz imajını desteklemek için özerk bir geri besleme sağladı; bu destek de gerçeğe sağlam bir şekilde dayanıyordu.

Borderline ve narsisistik kişilik bozukluklarında benliğin psikopatolojisine baktığımızda, bozulmuş olan gerçek benlik ile sahte savunmacı benlikler arasında bir bölünme olduğunu görürüz. Ayrıca, sahte savunmacı benlikler gerçekliğe değil, fanteziye dayanır ve temel işlevleri gerçeklikle başa çıkmak değil, gerçeklik pahasına acı verici duygulara karşı savunma sağlamaktır.

SAVUNMACI VEYA SAHTE BENLİK VE BOZULMUŞ GERÇEK SINIRDA KİŞİLİK BOZUKLUĞUNUN KENDİSİ

Sınırda kişilik bozukluğunda, gerçek benliğin tüm kapasiteleri bir dereceye kadar bozulmuştur: destekleyici öz-iddia ile benliği kendiliğinden harekete geçirmek, öz-değeri, öz-aktivasyonu ve ustalığı kabul etmek, kendine hak sahibi olduğunu hissetmek, yoğun etkileri yatıştırabilmek, benliğin kendine özgü bireysel isteklerini belirlemek ve bunları gerçeklikte harekete geçirmek, bir taahhütte bulunmak ve sürdürmek ve yaratıcı olmak.

Bu bozukluktan etkilenen kişiler, destekleyici, gerçekçi bir öz-iddia ile gerçeklik zorluklarına tepki vermek için gerçek benliklerini kullanamazlar, bunun yerine patolojik ego, ödüllendirici nesne ilişkileri birimi ve geri çekilen nesne ilişkileri birimi arasındaki ittifakların bir ürünü olan sahte bir savunmacı benliğe yönelirler. Bu, kaçınmaya, pasifliğe, inkara ve fanteziyle meşgul olmaya yol açar, böylece öz saygı eksikliklerini daha da beslerler.

Çoğunlukla gerçeklikten ziyade fanteziye dayanan savunmacı benlik temsilleri, iki eşit derecede gerçek dışı fantezi imgesinden oluşur: Kendini ifade etmediği için sevilen veya ödüllendirilen çaresiz bir çocuk ve anneyi geri çekilmeye iten yetersiz, kötü, fena bir benlik.

Bunun ötesinde, benliğin birlik, bütünlük veya sürekliliği duygusu yoktur. Başka bir deyişle, hem alt benlik temsilleri hem de üst benlik örgütlenmesi düzeyinde psikopatoloji vardır; yani benlik

Machine Translated by Google

Temsiller çoğunlukla fantezilere (çocukluk geçmişinden türetilen) dayanır ve terk edilme depresyonundan ve gelişme geriliğinden kaçınma ihtiyacının ürünleridir. Amaçları acıya karşı savunmak ve gerçeklikle yüzleşmek değildir. Son derece sabit, katıdırlar ve çeşitli çevresel rollere uyum sağlayamazlar.

Parantez içinde, bu semptomların hepsi DSM-III'te (1980) borderline için verilen tanımlayıcı listede, burada olduğu gibi özel olarak benliğin psikopatolojisine odaklanmak yerine genel bir bağlamda yer almaktadır.

Psikoloji öğrencisinin metaforunu, borderline, sahte savunmacı benliğin işleyişini gerçek benlikle karşılaştırmak için genişletelim: Öz-aktivasyon, iddia ve bağlılık ve yaratıcılık konusundaki zorlukları nedeniyle öğrenci tezini teslim etmeyi son teslim tarihinden çok sonraya erteleyebilir ve geciktirebilir. Eleştirel yorumlar, yetersiz benliğinin bir pekiştirilmesi veya kanıtı olarak hissedilir ve terk edilmişlik depresyonuna yol açar ve bu da öğrencinin çaresizce bir öğretmene veya başka bir otoriteye tutunması veya projeden tamamen kaçınmasıyla tepki vermesine neden olur. Bu, elbette, yetersiz benlik duygusunu daha da güçlendirir.

SINIRDA KİŞİLİKLİĞİN KLİNİK ÖRNEKLERİ DÜZENSİZLİK: SAHTE SAVUNMACI BENLİK VE BOZULMUŞ GERÇEK BENLİK

Borderline kişilik bozukluğunun sahte savunmacı benliğinin klinik görünümü ve işlevi son derece çeşitli ve inceliklidir. Hasta, bunun yalnızca gerçek benliğine zarar verdiğini değil, aynı zamanda onunla aktif olarak işbirliği yaptığını da yavaş yavaş fark etmelidir.

Üniversiteyi bırakan genç bir kadın, depresyondan, çoğu zaman hiçbir şey hissedememekten, aşırı hayal kurmaktan, aşırı yemek yemekten ve obezite gibi sorunlardan şikayet ediyordu. Ayrıca, farkında olmasa da, kendini ifade etmekte büyük zorluk çektiği ve insanların kendisini istismar etmesine izin verdiği oldukça açıktı.

Tedavi sırasında, gerçek benliğini ortaya koymaktan vazgeçmenin kendisi için ne kadar zararlı olduğuyla yüzleşmesi, onu eleştiren oda arkadaşına karşı gerçek benliğini ortaya koymaya başlamasını sağladı. Bunu yapar yapmaz kaygılı ve depresif hissetti, hemen tüm duygularını kesti ve tekrar vazgeçti.

Machine Translated by Google

Öz-iddia: “Kendimi desteklemenin en önemli olduğu zaman, en zor olanıdır. Yapmak istiyorum, yapıyorum ve hemen sonra kendimi kesiyorum. Vazgeçmeme ve beni silmeme neden olan, gözlerimi boyayan o diğer kişiden ölümüne korkuyorum. Örneğin, oda arkadaşımla yaptığım gibi kendimi iddia etsem bile, bunu burada röportajda bildirdiğimde bir şey (savunmacı benlik) hissi ortadan kaldırmıştır, bu yüzden his yoktur. Öfke gitmiştir, bu yüzden sadece boş bir raporlamadır. Negatif gücün gücü gerçek dışıdır. İstismara uğradığımda ve benden faydalanıldığında, pasif bir şekilde tepki veririm ve sonra dönüp kendime kızarım.” Savunmacı benliği, onu kendini iddia etmekten vazgeçmeye, tüm hislerini kesmeye ve hayallere ve pasifliğe çekilmeye zorlayarak işlev görmüştür.

Başkalarına tutunmanın bir motivasyon biçimi olarak ortaya çıkardığı sınırda savunmacı benlik, gerçek benlik ile savunmacı benlik arasındaki ilişkiyi iyi bir şekilde gösterir. Bir kadın, başkalarını memnun etmenin kendisi için ne kadar önemli olduğundan bahsetmeye başlar. Ciddi şekilde hasta olabileceğini düşündüğü annesi için çok üzgün olduğunu bildirir. Annesinin doktorunu arar ve annesinin durumunun o kadar da kötü olmadığını söylediğini duyunca şaşırır. Bu, bir şehit olan annesinin, hastaya annesinin bakıcısı olması için acı çektiğine dair mesajlar gönderdiği farkındalığına yol açar. Ardından, gerçek benliğinden kaçınmak için annesine boyun eğdiğini fark eder: "Annem beni manipüle etmek için şikayetlerde bulunur ve ben de iyi bir kız olup gerçek benliğimden kaçınmak için onun yerine geçerim. Kendimle yüzleşmek zorunda kaldığımda, şu anda seansta yaptığım gibi, kendimi kapatırım."

Hemen bir sonraki seansta eski hastamın ofisten çıktığını gördü ve sempatik bir şekilde şöyle dedi: "Hastalarınız arasında bir mola bile vermiyorsunuz."
Beni şikayet etmeye davet ediyordu. Ancak ben, "Neden kendini değil de beni düşünüyorsun?" diye yanıtladım. Sonra, özünde, tıpkı annesinin şikayet ettiği gibi bana şikayette bulunmamı ve böylece gerçek benliğinden kaçınmak için kendini yeniden hapsetmesini istediğini belirttim. Son seanstan sonra, gerçek benliği ön planda olduğunda tüm duygularını kapattığını, bu seansa gelmek konusunda endişeli olduğunu ve ne hakkında konuşacağını, yani gerçek benliğini nasıl harekete geçireceğini bilmediğini fark ettiğini söyleyerek konuyu daha da ileri götürdü.

Bir adam, gerçek kendini ifade etmekten kaçınmak için davranışlarını motive etmek amacıyla başkalarının beklentilerine tutunma konusunda benzer bir yaşam tarzına sahipti. Uzun bir süre sonra

Machine Translated by Google

Savunmacı benliğiyle tedavide mücadele ederken, sonunda gerçek benliğiyle kısa bir süre yüzleştiğini şu şekilde bildirdi: “Bir randevudan yeni çıkmıştım ve biraz boş zamanım olduğunu fark ettim. Sokakta yürüyordum ve aniden bir özgürlük hissi, istediğimi yapabilme duygusu hissettim. Başka insanlara baktığımda, bana nasıl baktıklarını umursamadan onları gerçekten görüyordum. Kendimi insanlarla ifade ediyordum, alışveriş yaparken mağazalarda onlarla konuşuyordum; his ve ifade akıyordu ama kontrol altındaydı ve kendimi iyi hissediyordum (iyi hissetme öz imajıyla gerçek benliğin kendiliğinden ifadesi). Yaşamın sırrının kendi hislerinizle (gerçek benlik) yüzleşip onları başkalarıyla ifade etmek olduğunu hissettim, başkalarının sizin hakkınızda ne hissettiği konusunda çok fazla endişelenmemek.” Sonra diğer (savunmacı) benlik devraldı. "Eve vardığımda yemeye başladım ve duramadım. Tüm hislerimi kestiğimi fark ettim; tiksinmiştim. Diğer kısmı ise bir robot, gerçek benliğimle yüzleştiğimde kontrolü ele geçiren bir bilgisayar."

Otuzlu yaşlarındaki başka bir adam, depresyonuyla ve savunmacı benliğinin yıkıcı davranışlarıyla, yani uyuşturucu, alkol ve rastgele cinsel davranışlarla mücadele ederek yıllarca tedavi gördü. Bu semptomatik davranışlar azaldıkça ve gerçek benliği ve savunmacı benliği hakkında bir bakış açısı kazanmaya başladıkça şunları bildirdi: "Tam gelişmiş bir anksiyete bozukluğum vardı - korkunç bir baş dönmesi. Bu anksiyete bozukluğunu yaşama korkum, diğer benliği (savunmacı benliği) motive eden şey - beni alkole, uyuşturucuya veya kadınlara bağımlı kılan şey. Bunu bu hafta sonu çok net bir şekilde gördüm. Kendimden (gerçek benlikten) sorumlu olursam, annemle ilgili bu düşünceyi kaybederim. Onun bu görüntüsünü orada tutmak için her şeyi yaparım. Alkol, uyuşturucu, kadınlar. O asla büyümeme izin vermedi - ona her zaman yakınımda ihtiyacım vardı. Onsuz işlev göremeyeceğime inanmaya başladım ve kaygıyla boğuluyoru
Bu yaşta hâlâ bir bebeğin duygularına sahip olduğuma inanmak zor.
Hatta kendimle yüzde yüz ilgilenmek zorunda kalmaktan bile rahatsız oluyorum.”

İki çocuk sahibi 30 yaşında bir kadın, gerçek benliğiyle savunmacı benliği arasındaki ilişkiyi incelemeye başlar. "Değersizdim çünkü gerçek bir benliğim yoktu. Başkalarının sırtından geçinen bir vampirdim. Çok muhtaçtım."
Kendimi nasıl da kandırmışım; gerçek benliğimi denemekten, hatta içeride ne olduğunu görmekten ne kadar da çekinmişim. Anneme karşı olağanüstü güçlü bir bağlılık. Onunla ilgili bu fantezi yüzünden gerçek benliğimden yıllarca kaçmışım. Yüzeylerle meşgulüm. Nasıl göründüğüm, diğer insanlar, ne düşündükleri. Bu çok...

Machine Translated by Google

Gerçek benliğimle başa çıkmak zor. Gerçek benliğimi nihayet görmek, yirmi yıl sonra serbest bırakılmış bir mahkum gibi olmak gibi: Her şey çok yabancı geliyor; kendimden korktuğum için kendimi kontrol edemiyorum. Başka birinin bedenine girememek beni çok sinirlendiriyor. Diğer kişi olarak kendimden sıyrılıyorum. Yine de, gerçek benliğimin gerçekliğini kabullenmek istemiyorum çünkü bu, annemin ilgisinin merkezi olma (savunmacı benlik) gibi eski fantezilerimle çatışıyor.

Benzer şekilde başkalarının beklentilerine tutunarak hareket eden genç bir yönetici şunları bildirdi: "İstediğimi yapmıyorum (gerçek benliğimi ifade etmiyorum) çünkü ne istediğime dair fikirlerim, başkalarının ne istediği algısıyla filtreleniyor: nasıl düşündüğüm; nasıl giyindiğim; nasıl çalıştığım; hatta eğlence anlayışım ve kadınlarla nasıl ilişki kurduğum. Sonra yanlış olan şeyleri motivasyonumdan ziyade yaşam tarzımda, ne yaptığımda, neden yaptığımda buluyorum. Başkalarını neyin memnun ettiğini algılamakta iyiyim ve onlara istediklerini veriyorum ve bunun için korkunç bir bedel ödüyorum. Yaşam tarzımda değişiklikler yapıyorum ama işe yaramıyor. Bir melek gibiyim - çevrenin beklentilerine uyacak değişiklikler yapıyorum. Gerçek benliğimden ziyade başkalarının beklentileriyle bir robot gibi hareket ediyorum. Öte yandan, tüm hayatım boyunca (gerçek benliğimi) kapana kısılmış, boğulmuş hissettim ve özgür olmayı özledim ve ortaya çıkacak cesarete sahip olmadığım için kendime kızgınım Kendini ifade etmek." Aşağıdaki vaka sahte savunmacı benlik sorununu daha ayrıntılı olarak ele almaktadır.

Baş Şikayet

Jean (17 yaşında), son dört yıldır kilosunu yönetmekte zorluk çektiğinden, ya "aşırıya kaçarak" 30 ila 40 kilo aldığından ya da sert diyetler uyguladığından şikayet ediyordu. Bu şikayetler, kız kardeşinin evlenmesinden sonraki iki yılda şiddetlenmişti. Fazla kiloluyken okula gitmekten kaçınıyordu çünkü kendini çok "iğrenç" hissediyordu ve son bir yılda 50 gün okula gitmemişti. Depresyonda olduğunu ancak intihara meyilli olmadığını ve babasıyla annesinden daha fazla çatıştığını bildirdi. Jean, daha önce iki yıl boyunca haftada iki kez tedavi görmüştü ve herhangi bir değişiklik olmamıştı.

Annesinin şikâyetleri şunlardı: Jean isteksizdi, sorumsuzdu, kendine, kıyafetlerine ve odasına bakmıyordu, bütün gün uyuyordu, annesinin zamanını istiyordu, saygısızdı ve kendisine hizmet edilmesini istiyordu.

Machine Translated by Google

Babanın şikâyetleri şunlardı: Kızım bencil, tembel, talepkar, şımarıktı, başkaları için hiçbir şey yapmıyordu, hizmet edilmesini bekliyordu ve ondan alabileceği her şeyi almaya çalışıyordu.

Geçmiş Tarih

Jean, üst orta sınıf bir ailenin üç çocuğundan ikincisi olarak dünyaya geldi. Altı yaş büyük bir kız kardeşi ve bir yaş küçük, aile tarafından "tam bir Amerikan çocuğu" olarak görülen bir erkek kardeşi vardı. Annesi, Jean'i özünde "memnun ve mutlu bir bebek" olarak hatırlıyordu. Jean 11 aylıkken, erkek kardeşinin doğumu geçici olarak bağırsak kontrolünü kaybetmesine ve biberona sığınmasına yol açtı. Üç yaşına kadar emzik kullandı.

Erken gelişim diğer açılardan normaldi; ancak ebeveynlere geçmişle ilgili sorular sorulduğunda, hafızaları alışılmadık derecede belirsizdi.
Okula başlamakta açıkça hiçbir zorluk çekmemişti, okulda iyiydi ve sosyal olarak hiçbir sorun yaşamamıştı ya da çocukluk semptomlarına dair daha sonraki hiçbir belirti yoktu. Kendisiyle küçük kardeşi arasında büyük bir rekabet vardı. 7 ile 15 yaşları arasında birkaç kez ikametgah değiştirmişti.

Menarş 14 yaşında meydana geldi. Adet sorunları yoktu. Erkeklerle flört etmişti ama çok az cinsel aktivitesi vardı; erkeklerin "kendisinden alabileceklerini almaya çalıştıklarını" hissediyordu. Liseyi yeni bitirmişti ve üniversiteye gitmeyi planlıyordu. Dışarıdaki en büyük ilgisi şarkı söylemekti.

Ebeveynlerin kısa bir değerlendirmesi, babanın narsistik, öfkeli ve talepkar olduğunu gösterdi. Hırsızlık ve disiplin sorunları nedeniyle babası tarafından askeri okula gönderilmişti. İş hayatında çok başarılıydı. Annesinin babası altı yaşındayken öldü ve annesi 13 yaşındayken yeniden evlendi. Annesi liseden mezun olmuş ve kısa bir süre sonra babayla evlenerek iki kürtaj yaptırmış ve art arda üç çocuk sahibi olmuştu. Yüzeysel olarak çekici ve itaatkar bir kadın olan Jean, onu babayı idealize eden, fiziksel olarak şefkat gösteremeyen ve özellikle hastanın annesi olmanın yükünden son derece rahatsız olan biri olarak tanımladı.

Psikiyatrik Muayene

Machine Translated by Google

Jean'in fiziksel görünümü çarpıcıydı. Yirmili yaşlarının ortasında, ateşli bir kız gibi görünmeye çalışan çok çekici bir genç kıza benziyordu: boyalı kızıl saçları, aşırı ruj ve makyajı, açık elbisesi ve sivri topuklu ayakkabıları. Depresif, öfkeli ve içine kapanıktı. Herhangi bir düşünce bozukluğu yoktu ve yeterli ve uygun bir duygulanım vardı.

Önceki tedavisini şöyle anlatıyor: "Terapist ilk başta sorunlarımın 'normal ve endişelenecek bir şey olmadığını' söyledi, bu yüzden bıraktım ve daha da kötüleşti. Sonra bana annemle çatışma içinde olduğumu söyledi. Annemi çok sevdiğim halde bu nasıl olabilirdi?"

Jean, başkalarının (anne, baba, terapist) kendisi hakkındaki görüşlerini aktarıyordu, ancak kendi duygu ve düşüncelerini tanımlamakta büyük zorluk çekiyordu. Beden imajı sanrısı yoktu, kendini hem zayıf hem de şişman olarak görebiliyordu ve kusma veya ishal öyküsü yoktu, yani anorektik veya bulimik değildi.

İlk Psikoterapi Kürü (Üç Ay)

Jean, yaz boyunca haftada üç kez personelimden biri tarafından görüldü. Terapist, hastayı gerileyen ve kaçınmacı davranışlarının kendine zarar veren ve uyumsuz yönleriyle yüzleştirdi ve aynı zamanda onun duygu durumlarıyla yüzleşmesine yardımcı olmaya çalıştı.

Çok yetenekli bir terapistin çabalarına rağmen, hasta özünde terapiyi "duvarladı" ve hiçbir ilerleme kaydedilemedi. Yaz sonunda, tedaviye devam etmesi gerektiği yönündeki kesin tavsiyemize rağmen, üniversiteye gitmek için orijinal planı uygulamak üzere ayrıldı. Depresyon, diyet ve aşırı yeme ile büyük sorunlar yaşayarak ilk dönemi atlatmayı başardı. İkinci dönemin ortasında, yine dersleri kaçırdığı için artık idare edemiyordu. Okulu bıraktı ve konsültasyon için bana geri döndü. Önceki çalışmalarım beni Jean'in teşhisinin bir tür Sınırda Kişilik Bozukluğu olan sahte benlik olduğuna ve patolojik savunmalarının

öz imajı olarak tanımlandığına ve özellikle iki başarısız girişimin ışığında zor bir tedavi vakası olacağına ikna etmişti. Tedaviyi kendim üstlenmeye karar verdim ve bir durum olarak evde yaşamamasını ve bir işi olmasını önerdim. Bu çevresel düzenlemeler, psikopatolojisinin iki yönüyle başa çıkmak için önerildi: Onu fiziksel olarak sürekli temastan uzaklaştırmak

Machine Translated by Google

olumsuz ebeveyn yansıtmaları ve onu kendi sorumluluğunu alması gereken bir ortama yerleştirmek, böylece gerçek benliğiyle ilişkili kaygı ve depresyonun içsel deneyiminden kaçınmayı amaçlayan savunma işlevine sahip gerileyen savunmacı benliğinin işleyişine bir engel oluşturmak.

Bu önerinin, ödüllendirici ünitesinde yankı uyandırma ve tedavinin ilerleyen aşamalarında ele alınması gereken direnci güçlendirme riski taşıdığını fark ettim, ancak gerileyen çevresinin terapideki önceki girişimlerini boşa çıkarmada önemli bir rol oynadığını düşündüğümden, riskin alınması gerektiğini hissettim.

Psikodinamik ve İntrapsişik Yapı

Tedavinin ilk birkaç ayında, Jean'in psikodinamikleri ve intrapsişik yapısı ile borderline üçlüsünün ve savunmacı sahte benliğinin klinik görünümleri hakkındaki gözlemler, bir tedavi planı tasarlamayı mümkün kıldı. Jean'in savunmacı sahte benliğinin kısmen, her iki ebeveyninin de olumsuz yansıtmalarının deposu veya kabı olmasından kaynaklandığı anlaşılıyordu; ebeveynlerin acı verici bağımlılık ve suçluluk duygularını hissetmemesi için bu duyguları onlar adına işlemesi gerekiyordu. Örneğin, baba, yansıtmalı özdeşim süreciyle, hor gördüğü bağımlı benlik imajını Jean'e yansıtmış ve onu işe yaramaz, tembel, talepkar, kendisi için hiçbir şey yapmayan biri olarak görmüştü. Bu nedenle Jean, babasının bu yansıtmasıyla özdeşleşmek ve kendi bağımlılık ihtiyaçlarının farkındalığına karşı onu savunmak için tembel, talepkar vb. davranmak zorunda kalmıştı.

Anne farklı bir dizi olumsuzluk yansıtıyordu. Narsistik kocasıyla büyük bir çatışma içinde olan boş, bağımlı, pasif, depresif, itaatkâr bir borderline kadındı. Kendini bu kadar muhtaç, boş ve bağımlılık tatminlerinden mahrum hissederken, anne olmak ve bu çocuklara bakmak zorunda kalmanın yoksunluğunu hissediyordu. Bir yandan anne, hastaya yapışıyor, gerileyen davranışını ödüllendiriyor ve kendi depresyonuna karşı savunma yapmak ve hastanın ayrılmasını engellemek için bireysel davranışından uzaklaşıyordu. Ayrıca anne, suçluluk duygusunu ve depresyonunu, bunları kontrol altında tutması ve işlemesi gereken hastaya yansıtıyordu.

Machine Translated by Google

acı verici etkiler. Paradoksal olarak, Jean aynı zamanda annenin annesi rolünü oynamak, onun sorunlarını dinlemek ve ona tavsiyelerde bulunmaya çalışmak zorundaydı.

Jean doğduğunda, bir erkek çocuk isteyen ebeveynler büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. 11 ay sonra doğan bir sonraki çocukları erkek olduğunda, bu Amerikalı erkek çocuğuna olan tercihlerini en kaba ve bariz şekillerde gösterdiler. Bir diğer zorluk da, her iki ebeveynin de açıkça aşırı dindar olmasıydı. İnsanlığa olan sevgilerini dile getirirken, Jean'in kendini ifade etmesini sürekli ihmal ediyor, baştan çıkarıyor ve engelliyorlardı.

Hastanın sahte savunmacı benliği, babasının bağımlılık ihtiyaçları ve annesinin depresyon ve bağımlılık ihtiyaçları hakkındaki olumsuz duygularını taşıma ihtiyacından kaynaklanıyordu. Jean bunu, bu yansıtmalarla özdeşleşerek ve uysal, çaresiz, bağımlı küçük bir kız çocuğu olan sahte, savunmacı bir benlik geliştirerek yaptı. Tema, kendi gerçek öz-etkinleştirmesi veya iddiası etrafında dönüyordu. Eğer özerk veya öz-etkinleştirilmiş bir şekilde hareket ederse, hem annesi hem de babası ona karşı tavır takınacaktı. Başka bir deyişle, hasta "kötü" olduğu sürece, ebeveynleri "iyi" hissedebilirdi. Bu temalar daha sonra hasta tarafından içselleştiriliyor veya içe yansıtılarak hastanın intrapsişik yapısını oluşturuyordu: hastanın sevgi dolu bir bakım olarak deneyimlediği, gerileyen, bağımlı, çaresiz,

yapışkan davranışlar için ödüle yoğun bir vurgu yapılan, annesel bir yarı-nesneden oluşan ödüllendirici bir yarı-birim*. Savunmacı benlik temsili, çaresizlik ve yapışmaktan oluşuyordu; bu ikisini birbirine bağlayan duygulanım, açıkça annenin sözel ifadelerine dayalı sevildiğini hissetme duygusuydu, davranışlarının gerçekliğine değil. Geri çekilen parça-birim**, bölünme yoluyla derinlemesine savunulan bir "zekâ"nın parça-nesne temsilinden oluşuyordu. Parça-benlik temsili, hiçbir şey, değersiz, hak etmeyen, işe yaramaz olmaktı. Bu parça-nesne ve parça-benlik temsilini birbirine bağlayan duygulanım -terk depresyonu- çalışmanın ilerleyen aşamalarına kadar ortaya çıkmadı ve ana bileşeni olarak yalnız kaldığında veya bağımsız olarak kendini yönettiğinde yaşadığı ciddi bir ayrılık paniği vardı. Terk depresyonunun diğer bileşenleri de mevcuttu: depresyon, suçluluk, çaresizlik ve umutsuzluk ve yine yoğun bir şekilde savunulan büyük bir öfke ve herhangi bir hak sahibi olma duygusunun yokluğu.

Machine Translated by Google

Sınırda üçlüsü - gerçek benliğin veya bireyselleşmenin aktivasyonu şuna yol açar:
Savunmaya yol açan depresyon - şu şekilde işliyor: Jean'in davranışı, gerçek öz-aktivasyondan veya bireyselleşmeden her ne pahasına olursa olsun kaçınması ve savunmacı benliğin işlemleriyle işlev görmesi anlamında gerilemişti - yani, başkalarıyla uyumlu davranışlar. Terk edilme depresyonu ve altta yatan öfkeyle ayrılık paniği, şu durumlarda uyarılıyordu: (1) üniversiteye gitmek gibi dışsal bir durum ayrılığı içerdiğinde ve daha fazla gerçek öz aktivasyonu gerektirdiğinde; veya (2) ruhunda gerçek benliğini etkinleştirmeye çalıştığında; veya (3) ebeveynlerinden birinin elinde ihmal edici veya baştan çıkarıcı bir deneyime maruz kaldığında. Bu ayrılık ve bireyselleşme stresleri depresyonu tetikleyecekti (nesne ilişkilerini geri çekme, parça-birim) ve ardından onu hafifletmek için bir "aşırı yeme"yi tetikleyecekti (nesne ilişkilerini ödüllendirme, parça-birim). Bunun ötesinde ve klinik olarak çok daha önemli olan, duygulanımın savunmacı bir şekilde ayrılmasıydı. Hasta, kendisini hiçbir şey hissetmeyen ve çoğunlukla ödüllendirici yarı-birim hayallerle meşgul olarak tanımlıyordu. Ailesi, bu tür dağınık durumların sıklığı n
Dilbilgisi okulundaki öğretmenler onun "hayalperestliğinden" şikayet ediyorlardı.

Bölünme savunmasının işleyişiyle, annesinin gerileme ve yapışma davranışları için maddi ve fiziksel ödüller sunduğu birçok olaya rağmen, hasta annesiyle olduğundan daha çok babasıyla sorun yaşadığını savundu. Hasta bunları kabul etti ancak daha sonra bu baştan çıkarmaların yol açtığı öfke ve depresyonla başa çıkmak için "aşırıya kaçtı".

Tedavi Planı

Tedavi planı, gerçek benlik aktivasyonundan kaçınmasının ve savunmacı benliğinin işleyişinin uyumsuz veya kendini yıkıcı yönleriyle yüzleşmekti: gerileyen, yapışan ve kaçınan savunmaları ve aynı zamanda bu kopuşun üstesinden gelmesine ve duygusal durumlarıyla ve bunların savunmacı davranışlarıyla nasıl ilişkili olduğuyla yüzleşmesine yardımcı olmaya çalışmaktı. Başlangıçta aşırı yemeyi "sadece yalnızken, çaresiz hissettiğinde; daha sonra öfkeli ve umutsuz hissettiğinde ve pes ettiğinde, ailesinin ona her şeyi verdiğini hissettiğinde, nasıl böyle olabildiğini" anlattı. Daha sonra hayal kurma durumuna girmek için tüm duygularını ayırıyordu. Kendini suçlu, umutsuz, babasının hayatını mahveden bir lee gibi hissediyordu.

Machine Translated by Google

Bu örnekler, amacı savunma olan sahte savunmacı benlikler ile gerçek benliğin işleyişindeki daha temel zorluk arasında ayrım yapmaya çalışmak gerektiğini göstermektedir. Gerçek benlik temsilinin, savunmacı benliğin arkasında veya altında gizli veya saklı bir şekilde yattığı ve terapistin yüzleşmeleriyle tedavide yeniden etkinleştirilmesinin, hem terk edilme depresyonunu hem de gerçek benliğin işleyişindeki zorlukları tedavinin merkezine taşıdığı görülmektedir.

SAVUNMACI VEYA SAHTE BENLİK VE BOZULMUŞ GERÇEK NARSİSTİK KİŞİLİK BOZUKLUĞUNUN BENLİĞİ

Narsistik kişilik bozukluğunun intrapsişik kaynaşmış benlik-nesne temsilinin veya sahte savunmacı benliğinin klinik niteliği, gözlemciyi -ve çoğu zaman hastayı da- bunun gerçek benlik mi yoksa ona karşı bir savunma mı olduğu konusunda şaşırtabilecek kadar fazladır. Benlik temsilinin görkemliliği ve nesne temsilinin her şeye gücü yetmesi gibi nitelikler, saldırganlığa serbestçe erişim ve bu kaynaşmış nesne ilişkileri biriminin neredeyse sürekli aktivasyonunu sürdürme ve depresyonu inkar etme ve çevresel travmaları değersizleştirme kapasitesi, narsistik kişilik bozukluğunun çevreyi görkemli benlik yansıtmasıyla rezonansa girmeye zorlamasına izin verir, böylece görkemli benliği sürekli olarak yeniden besler ve onun istikrarı yanılsamasını sürdürür. Hasta, manik evredeki manik-depresif bir hasta gibi kendini görkemli hisseder ve bu his, dünyaya ilişkin algısı ve dünyanın güçlendirici geri bildirimiyle pekiştirilir. Bu aynı zamanda narsistik kişilik bozukluğunun, benlik ve egonun gelişimsel olarak durmasından muzdarip olmasına rağmen, özellikle de bu yaratıcılık sanatçı, aktör, politikacı vb. gibi gösterişçi çizgilerdeyse, borderline kişiliklerden yaratıcılığını daha iyi ifade edebilmesini açıklamaya yardımcı olur. Kendi içine kapalı görkemlilik ve özgür saldırganlık kozasında, hayal gücü ve yaratıcılığı özgürce hareket eder. Bir noktaya kadar, gerçekliği inkar etmesi kendi içine kapalı durumu destekler, ancak inkar çok büyükse çatışmaya yol açacağı açıktır. Bu arada, narsistik bozukluk gerçeği kendisine inkar etse de, başkalarının tepkilerine karşı aşırı duyarlılığını, onları narsistik amaçları doğrultusun

Machine Translated by Google

Yaratıcı teşhirci eylem, özellikle yaratıcı olmayan narsisistik bozukluklarda bile, başlı başına bir tatmin kaynağıdır; zira bu ifade biçimi onların kendine özgü biçimidir. Sonuç olarak, ürün gerçek bir yaratıcı değere sahipse, çevreden gelen tatminin daha sonra pekiştirilmesi, görünüşte pekiştirme ve istikrarın kapalı bir çemberini oluşturur ve bu da gerçek benlikte görülen etkinlik ve istikrar yanılsamasını yaratır.

Bu savunmacı benliğin yanıltıcı niteliği, içeriği, güdüleri ve gerekli olan gerçekliğin inkârı veya değersizleştirilmesiyle ortaya çıkar. İçerik, büyüklenme ve her şeye kadir olma etrafında dönerken, motivasyon narsisistik kaynaklar aramaktır: benzersiz, özel, hayranlık duyulan, biçim ve işlevde mükemmel olmak ve zenginlik, güç ve güzellik bulmak. Buna, bu yansıtmaları engelleyen herhangi bir uyaranın gerçekliğinin olağanüstü bir şekilde inkârı da eklenir. Tedavi gören narsisistik kişilik bozukluğu, narsisistik kozasından çıkıp gerçek benliğini harekete geçirmek zorunda kaldığı anda -yani, gerçeklikte veya gerçek ilişkilerde gerçek benlik ifadesini aramak zorunda kaldığında- gerçek benliğin işleyişindeki altta yatan zorluk ortaya çıkar. Nesne ilişkileri perspektifinden bakıldığında, bu, altta yatan saldırgan kaynaşmış benlik-nesne temsilinin parçalanmış benlik temsilinin harekete geçirilmesidir. Şimdi narsisistik bozukluk, daha önce listelenen tüm işlev ve duygu zorluklarını gösterir: öz-aktivasyon, hak sahibi olma, devamlılık vb.

Terapisti idealize ederek aktarım eylemsizliği yaşayan bir narsisistik bozukluk hastası, benim yardımım olmadan "seansta kendini harekete geçiremediğini" iddia etti. Görüşmeye başlayamadı, kendiliğindenlik gösteremedi, düşüncelerini tanımlayıp ifade edemedi vb. Benim görüşüme göre, sonunda harekete geçirdiğinde gerçek benliğinin etkililiğini de kabul edemedi. Kendine hak görme veya öz değer duygusu eksikliği apaçık ortadaydı. Ancak, mükemmelliğe dair görkemli öz yansıtması, ister hayatta ister tedavide olsun, pekiştirildiğinde kendini iyi hissetti ve kendini kolayca ve başarılı bir şekilde harekete geçirebildi. Gerçek benliğinin hangisi olduğu konusunda kafasının karışması hiç de şaşırtıcı değil.

Sınırda hastanın terapistle çarpık bir şekilde duygusal olarak ilişki kuran savunmacı benliğinin aksine, narsistik kişilik bozukluğu olan kişiler gerçek anlamda duygusal olarak ilişki kuramazlar. Bu nedenle, gerçek benlikle ilgili temel zorluklarından biri, kendileriyle ilişki kuramamalarıdır.

Machine Translated by Google

Duygusal olarak kendilerini bir ilişkiye ve katılıma adamak, bozuk gerçek benliğin altta yatan boşluğunu harekete geçireceği için. Gerçekten duygusal olarak dahil olma kapasitesindeki bu altta yatan ciddi bozulma, büyük benliğin her şeye gücü yeten nesne projeksiyonlarının sürekli aktivasyonuyla kamufle edilir ve gizlenir; bu da duygusal ilişki yanılsaması yaratır.

Hastanın narsistik yaralara karşı duyarlılığı, onu diğer insanların narsistik ihtiyaçlarına karşı son derece algılayıcı ve duyarlı yapar ve bu algıyı, narsistik ihtiyaçlarını tatmin ederek, kendi görkemli benlik projeksiyonunu güçlendirmeleri için onları zorlamak veya manipüle etmek için kullanır. Bazı narsistik kişilik bozukluklarının sahip olduğu çok gerçek zekâ, silah veya arizma, son derece inandırıcı bir ilişki yanılsaması yaratabilir. Ancak, ilişkinin temelde narsistik doğası, ilişki hastada narsistik hayal kırıklığı yaratan veya onun narsisizmini etkilemeyen konularla karşılaştığında belirginleşir; o zaman hasta tüm ilgi veya kaygı eksikliğini gösterir. Narsistik kişilik bozukluğu olan insanlarla, kendilerine kendileri hakkında soru sorulduğunda verdikleri bariz ilgi ve sıcaklığı görme deneyimini kim yaşamamıştır ki? Ancak, size kendiniz hakkında soru sormazlar ve size karşı açıkça resmi bir tavır sergilerler; belli ki ya sadece sosyal normlara uymaya ya da sizi manipüle ederek narsistik bir kaynak olarak tutmaya çalışırlar. Onlara kendileri hakkında soru sormayı bıraktığınızda, ilişkinin nasıl yavaş yavaş dağıldığını ve sizden kaçınmanın yollarını bulduklarını görmek de aynı derecede ilginçtir. Narsistik bir kaynak olarak siz artık onlar için var değilsiniz.

Psikoloji doktora öğrencisi metaforunu genişletirsek, eğer narsistik bir bozukluk olsaydı, mükemmelliği için hayranlık bekleyerek tezini güvenle sunardı. Eleştiriler, eleştiriler olarak görülür ve sert, saldırgan nesnesi ve parçalanmış benliğiyle altta yatan saldırgan birimini tetiklerdi. Komiteyi sert ve adaletsiz görerek veya eleştirme yeteneklerini ve haklarını değersizleştirerek kendini savunurdu. Makalenin kusurlarının gerçekliği inkar edilirdi.

Sahte Savunmacı Benliğin ve Bozulmuş Gerçek Benliğin Klinik Örneği
Narsistik Kişilik Bozukluğu

Machine Translated by Google

Son derece başarılı, narsistik annesiyle aşırı belirlenmiş patolojik bir özdeşleşme yaşayan 32 yaşındaki Bay X, "evlilik sorunları" nedeniyle tedaviye geldi. Sorun, kendisi de narsistik kişilik bozukluğu olan karısının, hastanın ve annesinin narsistik faaliyetlerine boyun eğmeye hazır olmamasıydı. Hasta, karısının yüzde yüz haksız olduğunu düşünüyordu.

Kendisinin görkemli benliğinin duygu durumunu "kendisi hakkında son derece özgüvenli, kendimden ve dünyadan endişeli ama çoğu zaman aşırı uyarılmış" olarak tanımladı. Tedavinin başlangıcında bunun sahte bir savunmacı benlik olduğunun ve gerçek benliğinin işleyişinde ciddi bir bozulma olduğunun, yani gerçek benliğinin yıpranmasına izin verdiğinin farkında değildi.

Tedavi sürecinde gerçek benliğini harekete geçirmeye çalışırken, büyüklenmeci benliğinin savunmacı doğasının giderek daha fazla farkına vardı ve onu annesinin bir "klonusu" olarak gördü. Ancak, bu durumda kendini iyi hissetse ve iyi iş çıkarsa da, hem kariyerinde hem de ilişkilerinde bir dizi zorluğa yol açmıştı.

Tedavide gerçek benliği harekete geçirme çabaları aşırı zorluklara yol açtı. Düşüncelerini ve duygularını tanımlayamıyordu, çok uykulu oluyordu, hafızası silinmişti, seanstan seansa hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Büyüklenmeci benliğinin işleyişi şu şekilde örneklendirilmişti: Şu anda aktif bir tenis oyuncusu olmasa da, yerel bir turnuvada yarıştı ve başarısız oldu. Kendinden çok hayal kırıklığına uğradı. Daha sonra düşününce, hayal kırıklığının gerçekçi olmadığını hissetti; çünkü kendisi antrenman yapmamıştı, diğer oyuncular kesinlikle daha donanımlıydı ve bu nedenle iyi bir performans beklememeliydi. Yine de hayal kırıklığına uğradı. Başka bir deyişle, büyüklenmeci benliğinin mükemmellik çabası sekteye uğramıştı. Daha sonra birçok şeyden keyif aldığını ancak hiçbirinde kalamadığını bildirdi: tenis, briç, işi.

Bunu, gerçek benliğini harekete geçirmekte çok zorlandığını, hem tedavisinde hem de hayatında bunu başaramadığını, çünkü bunun büyüklük taslayan benliğinden vazgeçmek ve ardından gelen öfke ve depresyonla yüzleşmek anlamına geldiğini belirtmek için kullandım. Bu nedenle, kendini bir aktiviteye adayıp onu sonuna kadar götürüp geliştiremediğini söyledi. "Gerçek benlik imajım, kendimin ve annemin iki ahtapot gibi klonlanmış imajıyla tamamen bağlantılı." diye yanıtladı.

Machine Translated by Google

Bozulmuş gerçek benliği hakkındaki hislerini şöyle ifade etti: "Ben hiç kimseyim, kırılması gereken bir yumurta kabuğuyum. Annem kabuğu deldi ve içini çıkardı. Orada hiçbir şey yok. Hiçbir yön hissetmiyorum, bir uzay gemisi gibi gidiyorum. Sadece aktive olursa korkmakla kalmıyorum, başarısız olacağından da eminim. Kendimi aptal, salak, kusurlu hissettiriyor." Büyüklenmiş benliğin dışında, "Kendimden nefret ediyor ve kendimi hor görüyorum. İçeride hiçbir şey yok, öz yok."

Terapistin hasta için bir aynalama nesnesi olarak işlevi, seansa zamanında başlamam ve onun çoğu zaman geç kalması gerçeğinden anlaşılıyor. Birkaç dakika geç kalırsam, içeri girmek için sabırsızlıkla kapının dışında beklerdi ve onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı görüp oldukça sinirlenirdi.

"Kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Gerçek benliğim kapana kısılmış. Bir türlü dışarı çıkamıyor. Sanki annem tepeden bağlı ve eli ipte olan bir çamaşır torbasının içinde gibi." Annesinin ruhu tarafından ele geçirildiğinden bahsetti. "Enerjim gerçek benliğime değil, bu canavarı, bu klonu beslemeye gitti. Eskiden su üzerinde yürüyebildiğim bir fantezim vardı."

Kendini büyük görme haline dönerek şöyle diyor: "Kendimi iyi hissetmek için en iyi iş adamı, atlet, sevgili vb., her şeyde en iyi olmak zorundaydım. Cinsel ilişkilerde kendi tatminimden çok, kadının gözünde nasıl göründüğümle ilgileniyordum. Orada da en iyi performansı göstermeliydim."

"İnsanları idare edebilmek için mükemmel benliğimi takınıyorum. Onlarla ilişki kurmakla değil, onları etkilemekle ilgileniyorum. Şimdi bunun sahte bir benlik olduğunu anladığımda, kendimi ikiyüzlü, sahtekâr hissediyorum. Ama içten içe gerçek benliğimin hiçbir şey olmadığını, boş olduğunu ve idare edemediğini hissediyorum. Örneğin, mükemmel benliğimdeyken kadınları etkilemeye veya baştan çıkarmaya çalışırken hiç zorlanmıyorum, kendime güveniyorum ve üstün hissediyorum, ama bu geçtiğinde ve gerçek benliğime kavuştuğumda, korkmuş, utangaç ve özgüvensiz hissediyorum.

"Bir kadına yaklaşırken gerçek benliğimi asla ortaya koyamadım ve bunu yaparsam işe yaramayacağını hissettim. Kendimi bir şeye veya alay konusu olmaya maruz bırakmaktan çok korkuyorum. Ama mükemmel halimde olduğumda, umursamıyorum bile. Sadece başkaları tarafından aldatılmaya değil, eğer amaç gerektiriyorsa başkaları tarafından aldatılmaya da hazırım. Tenisi çok seviyorum ama asıl sevdiğim veya ilgimi çeken şey kalabalığın alkışı, hayranlık duyan kalabalığın merkezinde olmak, imkansızı hayal etmek ve onu gerçekleştirmek.

Machine Translated by Google

"Ancak, dış deneyimin 'mükemmel mücevheri' bile gerçek iç benliğimi aç bırakmaktan başka bir işe yaramadığını öğrendim. O mükemmel benliğimdeyken, gerçek duygularımdan kopuyorum ama bana aşırı uyarılmış, kafam güzel, neredeyse manik geliyor. Kadınlarla asla tatmin olmuyorum. Yeterince çekici değiller, yeterince zeki değiller. Yeterince zeki olsalar bile, yeterince kültürlü değiller."

Bu vaka, narsistik kişilik bozukluğunun savunmacı, görkemli benliğinin niteliğini, özellikle de ilişki kurmanın 'arada benzeri' niteliğini, mükemmelliğin amansız arayışını ve narsistik kaynaklarını göstermektedir; bunların altında terk edilmişlik depresyonu ve gerçek benliğin kapasitelerini harekete geçirmede derin zorluklar yatmaktadır. Anlattığına göre, gerçek benlik kendiliğindenlik, kendini haklı görme, kendini iddia etme, bağlılık ve yaratıcılık kapasiteleri ve yoğun duyguları yatıştırma kapasitesine sahipti. Acı verici duygularını yatıştırmak için bu benliğin yerine içkiye, aşırı yemeye ve cinsel eylemlere yöneldi.

İkinci Klinik Örnek

Dört çocuklu, 38 yaşında, evli ve başarılı bir avukat, 20 yıllık eşinin kendisini terk etmesi üzerine tedaviye geldi. "Artık istismara uğramak istemiyor." Depresyondaydı ama daha çok, eşinin onu terk etme isteğinin ölçüsüzlüğü karşısında duyduğu aşağılanma ve öfkeyle boğuşuyordu. "Bu, elim bileğimden ayrılacak gibi olurdu. Elim bileğimden nasıl ayrılabilir ki?" Bu benim bir parçam." Hasta, karısına her zaman narsistik bir obje gibi davranmıştı. Ancak son yıllarda, çocuklar ergenliğe girince, karısı kendi işini kurmuş ve evden sık sık dışarı çıkmasını gerektirmişti. Hasta, karısına giderek daha fazla öfkeleniyor ve ona daha da kötü davranıyordu. Sonunda dayanamayıp onu terk etmeye karar verdi.

Geçmişi, fakir bir aileden gelmesi ve babasının sık sık duygusal olarak hasta olması nedeniyle önemliydi. Annesi oğlunu idealize ediyordu ve onun entelektüel yeteneklerini, ailenin içinde bulundukları koşullardan kurtulmasına yardımcı olacak bir araç olarak görüyordu. Hasta, entelektüel yetenekleri okulda başarı getirene kadar küçükken mutsuz olduğunu ve annesinin onu ödüllendirdiğini hatırlıyordu.

Mutsuzluk ortadan kayboldu ve şöyle dedi: "Her zaman işe yarayacak, kendi tasarımımla mükemmel bir makine yaptım. Bu mükemmel olurdu."

Machine Translated by Google

Hayat. Annem ve babamınki gibi asla tehdit altında olmayacağım bir hayat durumu kurma eğilimindeydim. Duygulardan kaçınmak için eğitime bağlandım. Duygular önemsizdi. Bir tür bilgi toplama makinesine dönüştüm. Gittikçe daha başarılı oldukça, giderek daha fazla makineye dönüştüm, tüm hayatımın kontrolünün bende olduğunu hissettim ve tüm öz saygım bu kontrole dayanıyordu. Mükemmel performans, bana bir yenilmezlik zırhı sağladı."
Evde yaşarken üniversiteyi ve hukuk fakültesini bitirdi ve hukuk fakültesinden mezun olmak üzereyken "kendimi tamamen işime adayabilmek için başka bir ev kurmak amacıyla" evlendi.

Abartılı hak sahibi olma duygusunun ve benmerkezciliğinin farkına vardığında, "Sanırım karıma bir izleyici gibi davrandım. Onun ihtiyaçlarıyla pek ilgilenmiyordum. Diğer insanlara da aynı şekilde davranıyorum. Onları silahlandırıyorum ama kendimin karışmasına izin vermiyorum. Gözden kayboldukları anda, akıldan da çıkarlar. Gerçekten açılıp gerçek benliğim olamıyorum. Gerçek benliğim, hırpalanmaktan ve reddedilmekten korkan ve bu yenilmez zırhın altına saklanan küçük bir çocuğunki. İlişki kurmak yerine, diğer insanlardan hayranlık duymak için güveni kullanıyorum." dedi.

Kendi sözleriyle, "muazzam, muazzam" haklarından bahsettiğimde, depresyona girmekten korktuğundan, değersizlik hissinin altında yatan sebeplerden ve yalnızlık ve içsel boşlukla yüzleşmemek için hayatını hak sahibi olma ve meşguliyet üzerine kurduğunun farkında olduğundan bahsetti. Hayattaki temel haklarından biri, tek işlevi ona bakmak ve hayatını kolaylaştırmak olan bir kadına sahip olmaktı; önce annesi, sonra karısı. Tek işlevi ise inanmaktır. "İş yerinde iş arkadaşlarımdan (narsistik kaynaklar) ara sıra alkış alabiliyorum; ancak evde eşimden ve çocuklarımdan da aynısını bekliyorum. Çocukken, ebeveynlerimden ikisinden de daha karmaşık, hava geçirmez bir hak sahibi olma makinesi icat edeceğimi hissettiğimi hatırlıyorum, böylece onlar gibi aşağılanmış ve bağımlı hissetmeyecektim. Hak sahipleri benim öz imajımdır. Onlar olmadan dağılır ve kendimi yalnız, aşağılanmış, terk edilmiş, bağlantısız hissederim. Ben sadece büyük bir hak sahibi olma makinesiyim. Sanırım eşimin bir insan olarak bu büyük E'ye uymayacağını erken fark ettim, bu yüzden onu görmezden geldim."

Karısı onu terk edip kendine ait bir yer bulmak zorunda kaldıktan sonra kendini daha öfkeli, boş, yoksul ve depresif hissetti. Mülakatlara zamanında yetişemiyor ve konsantre olmakta zorlanıyordu. "Aklıma çılgınca bir fikir geldi" dedi.

Machine Translated by Google

Herkesin ve her şeyin bana akması gerektiğini. Haklılığımı beslemeyen bir görev fikri imkânsız. Görüyorsun ya, onu yapmak istemiyorum.
Kendime duyduğum nefret yüzünden kendimi küçülmüş, küçülmüş, hadım edilmiş hissediyorum. Sadece sihir bekliyorum, tek başıma olduğum gerçeğiyle yüzleşemiyorum. Karım benim bir parçamdı. Veda edemiyorum. Fantezide yaşamanın bedeli bu. Haklarım sihirli bir şekilde geri verilmediği sürece buna değmezdi. Bu benim başıma gelmiş olamaz. Suya atılıyorum ama gözlerimi kapatırsam ıslanmayacağım, ama yine de sırılsıklamım.

"Burada kanarken ve kimse beni kurtarmıyorken, senin gerçekçilik anlayışına öfkeli ve kızgınım. Sihir yok. Bu aşağılayıcı. Geçmişi unutamazsam hiçbir şey yapmayacağım. Bu göz bantlarına katlanmayacağım.

"Ben ancak başka biriyle birleşerek bütün olurum. Ayrılık beni boşaltır ve çökertir. Anlaşma şuydu: Bana bakarsan ben kendim olmam. Kayıp, hayatım boyunca gizlemeye çalıştığım şeyi ortaya çıkarır: Kendim (gerçek ben) için sorumluluk alma isteksizliğim. Her zaman kendi başıma olmaktan korktum; bu da yalnız olmak, haklar olmadan çıplak ve savunmasız hissetmek anlamına gelir. Rüya olmadan, mükemmellik makinesi olmadan hiçbir kapasitem olmadığından korkuyorum. Beni bir arada tutan, bana disiplin ve cesaret veren şey rüyaydı, hak sahibi olma rüyasıydı. Bir zamanlar yıldız olduğum bir film setinde figüran olarak yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Eşimden yakınlık beklemiyordum. Ancak haklarımı ihlal etmeye başladığında öfkelendim ve kendimi geri çektim. Kendi başıma hareket edecek kaynağım olmadığını hissediyorum; utangaç, değersiz ve bağımlıyım."

Eşinden ayrılıp yeni bir hayat kurmaya başladığında, flört etmeye başladı ve diğer kadınlara karşı narsistik hak iddiasının daha çok farkına vardı. "Bu kızla görüşüyorum ve onun benim istediğimi yapmasını istediğimi fark ettim.
Konuşmak istediğimde, onun dinlemesini istiyorum. İstediğim zaman seks yapmak istiyorum, o istediğinde değil. Onun sohbetine ve ilgi alanlarına olan ilgimi kaybettiğimi fark ediyorum. Bu, ortak hiçbir noktamız olmadığı için mi yoksa çok fazla şey beklediğim için mi? Sadece beni bir kral veya bir hükümdar olarak gören, bana ait olan ve istediğim zaman kontrol edebileceğim ve seks yapabileceğim kadınlara mı cinsel olarak ilgi duyuyorum? Başka bir deyişle, hak sahibi olma mekanizmamı kabul ediyorlar. Onları önemsiyormuş gibi yapıyorum. Bir kadınla ilgilendiğim anda, o da hayatını tamamen benimkine uyacak şekilde değiştirmek zorunda.

Machine Translated by Google

KENDİNİN PSİKİYATRİK MUAYENESİ

Hastanın benliğinin yeterliliğini klinik olarak değerlendirmek için şunlara dikkat edilir: (1) hastanın benlik ve nesne temsillerine ilişkin raporu ve bunları seansta nasıl ortaya koyduğuna ilişkin gözlem: bunların parça mı yoksa bütün mü, iyi mi, kötü mü yoksa çelişkili mi olduğu, gerçeklikle mi yoksa fanteziyle mi ilişkili olduğu, birlik, bütünlük veya süreklilik derecesi; (2) öz saygıyı özerk bir şekilde düzenleme kapasitesi; (3) kendi isteklerini, düşüncelerini ve duygularını belirleme ve bunları gerçeklikte ortaya koyma kapasitesi; (4) kendiliğindenlik, inisiyatif, katılım, özerklik ve yaratıcılık kapasiteleri.

Bu gözlemler, hastanın gerçek benliğinin ortaya çıkışı ve işleyişine dair geçmiş öyküsünde desteklenebilir ve doğrulanabilir. Bu, muhtemelen iki ila üç yaşları arasında, yürümeye başlayan çocuğun annesinin beklentilerine hayır deme özgürlüğüyle merkezi bir şekilde ortaya çıkar. Çocuk büyüdükçe, bu durum pekişerek hem benlik hakkındaki hislerinde (yani öz imajında) hem de hastanın hayatla başa çıkma tarzında veya tarzında (yani ilişkiler, okul, aktiviteler vb.) kendini gösterir. Hasta, gerçek benliği konusunda ne istediğini belirleyecek ve onu gerçekleştirmek için gerçeklikle deneyler yapacak kadar kendine güveniyor mu?

Bu bölümde, Borderline ve Narsistik Kişilik Bozukluklarının savunma mekanizmalarının ve terk edilme depresyonunun altında yatan gerçek benliğin işlevlerindeki bozulma anlatılmıştır. Aşağıdaki bölümde bu bozulmanın tedavisi ele alınmaktadır.

---

*RORU—Ödüllendirici nesne ilişkileri parça-birim.

**WORU—Nesne ilişkilerinin parça-birim olarak geri çekilmesi.

Machine Translated by Google

BÖLÜM V

Bozulmuş Gerçek Benliğin Tedavisi: İletişimsel Eşleşme

TERAPÖTİK TARAFSIZLIK VE OBJEKTİFLİK

Terapötik duygusal tarafsızlık ve nesnellik kavramı - terapistin hastaya karşı tarafsız ve nesnel bir tavır takınma ve kişisel olarak dahil olmama çabaları - psikanalizde, ilişkide tarafsız bir gerçeklik perdesi sağlama ve hastanın aktarım projeksiyonlarını tanımlamak, karşılaştırmak, karşılaştırmak ve bunlar üzerinde çalışmak için bir çerçeve olarak kullanılabilecek bir çabadan ortaya çıkmıştır. Terapötik ilişkinin bu yönüne terapötik ittifak denir - hastanın ve terapistin çalışmalarının amacı konusunda fikir birliğine vardığı gerçek bir nesne ilişkisi: hastanın içgörü, kontrol vb. yoluyla daha iyi olmasına yardımcı olmak.

İyi gelişmiş özerk bir benliğe ve güçlü bir egoya sahip nevrotik hasta, terapistin tarafsızlığını ve terapötik ittifakı, yansıtmalarını ölçmek ve anlamak için bir kalkan olarak algılama, kabul etme ve kullanma konusunda iyi bir kapasiteye sahiptir. Kendisi ve terapisti, ilişkinin gerçekliği konusunda ortak bir algı ve anlayışa sahiptir. Ancak, savunmacı benlikleri ve zayıf gelişmiş egoları olan borderline ve narsisistik kişilik bozukluğu hastaları, yansıtmalarıyla sınırlı bir dünyada yaşarlar; bu nedenle terapistin duygusal tarafsızlığına dayalı terapötik ittifakın kurulması ve sürdürülmesi, tedavinin ilk ve sürekli hedefidir.

Machine Translated by Google

Bu hastaların daha zayıf gerçeklik algısı, terapötik tarafsızlığı sürdürmenin nevrotik hastalara göre daha da önemli olduğunu göstermektedir. Tedavideki deneyimleri, muhtemelen hayatta nesnel kalabilen ve onları en iyi terapötik çıkarlarına göre tedavi edebilen biriyle birlikte olma fırsatına sahip oldukları tek yerdir. Bu nedenle, terapistin tarafsızlığı ve nesnelliği, hastanın kendi projeksiyonlarına karşı bir can simidi haline gelir.

Terapist bu duruşunu değiştirir ve hastayla kişisel olarak ilgilenir veya hastanın hayatının gerçekliğine adım atarsa, algı ve yargısının nesnelliğini ve dolayısıyla hastaya yardım etmek için en değerli aracını kaybeder. Ayrıca, elbette hastanın gerileyen yansıtmalarıyla rezonansa girer ve direnci güçlendirir. Bu yansıtmalarla yüzleşmek, hastanın bunları kontrol altına almasına yardımcı olurken, çocukluk kaynaklarının anılar, fanteziler ve rüyalarda ortaya çıkmasını sağlar. Aktarımsal eyleme dökmenin kontrolü, derinlemesine çalışmayı destekler.

Özetle, terapist bir tedavi veya durum sağlamak için mümkün olduğunca tarafsız davranırken, hastanın savunmalarıyla mümkün olduğunca az etkileşime girerek analizin devam edebilmesini sağlar. Terapist, kendi karşı aktarım duygularını (hastanın tedavisinden ziyade kişisel geçmişiyle daha çok ilgili olanları) anlamaya ve elemeye çalışır. Terapötik tarafsızlığı tehlikeye atabilecek tepkilerden kaçınmaya çalışır; örneğin, hastanın öfke, korku ve depresyonlarına tepki vermek yerine bunları yansıtmak ve ayrıca kişisel bilgi vermemek gibi.

Terapötik tarafsızlığın çalışmanın başarısı için hayati önemi, bazı terapistlerin, terapistin terapötik tarafsızlığı tehdit etmemek için bir şekilde insanlık dışı bir tahta parçası gibi davranması gerektiği yönündeki çarpık ve katı bir şekilde aşırı belirlenmiş bir görüşe yol açmıştır. Bu tutuma paralel bir görüş ise, çalışmadaki tek terapötik gücün geçmişin analizi ve derinlemesine çalışılması olduğudur.

Bu görüş, tedavinin yapısının kendisinin de göz ardı edildiği gerçeğini göz ardı ediyor.
Muazzam, olumlu bir destek sağlar ve analitik çalışma için gerekli koşulları yaratıp güçlendirdiği için güçlü bir terapötik yardımcıdır. Yapı derken, terapistin hastanın...

Machine Translated by Google

Her zaman olgun ve uyumlu, çıkarcı bir şekilde hareket edin; bu hem tanımlama için bir rol model hem de araştırma için bir platform görevi görür.

Bunun ötesinde, terapistin duygusal sakinliği, hastanın umutsuzluk ve çaresizlik dolu duygusal fırtınası ortasındaki merak ve araştırma tavrıyla birlikte, hastanın çatışmalarını yönetme kapasitesine sahip olduğuna dair dolaylı bir güven aktarır. Bunun yatıştırıcı bir etkisi vardır ve hastayı mücadeleye devam etmeye teşvik eder. Örneğin, bir terapist süpervizyon sırasında, borderline hastasının savunmalarıyla yüzleşildiğinde ve hasta terk edilme depresyonuyla yüzleşmek ve onu deneyimlemek zorunda kaldığında, umutsuzluk ve çaresizlik içinde çözüldüğünü ve "duvara tosladığını, daha fazla ilerleyemediğini" söylediğini bildirmiştir. Bu, terapistte, hastayı duvardan geçirmek için müdahale etmesi gerektiğini hisseden bir Kurtarma Fantezisi karşı aktarım tepkisini tetiklemiştir. Ne kadar çok müdahale ederse, hasta o kadar çaresiz hale gelir. Süpervizör karşı aktarımı tespit ettiğinde ve terapist bunu kontrol altına aldığında ve hastanın yerine geçmek yerine, hastanın umutsuzluğunun kaynağını sessizce araştırmaya başladığında, hasta yavaş yavaş depresyonuyla yüzleşmeye ve onunla baş etmeye başladı.

Seansların hem sıklık hem de uzunluk açısından düzenli olması ve terapistin hastanın sorununa olan ilgisi, daha fazla destek yaratır. "Sorun" diyorum çünkü terapist, eğer iyi motive edilmiş bir çalışma yürütüyorsa, doğal olarak hastanın sorunuyla ilgilenecektir. Bu, birçok borderline hastanın istediği ve ısrar ettiği gibi, terapistin hastayla kişisel olarak ilgilendiği anlamına gelmez. Terapist her hastayla kişisel olarak ilgilenseydi, yalnızca terapist olmaktan çıkmakla kalmaz, aynı zamanda duygusal olarak da tükenirdi.

Terapistin gözlem ve müdahalelerinin doğruluğu ve hastaya sağladığı faydalar hem destekleyici hem de analitiktir. Bu hastaların çoğu için bu, hayatlarında herhangi bir insanın duygusal ihtiyaçlarını kendi çıkarları doğrultusunda algıladığı, kabul ettiği ve bunlara yanıt verdiği ilk andır. Terapist, hastanın herhangi bir anda duygusal olarak neyle başa çıkabileceğini izleyerek ve müdahalelerini buna göre sınırlayarak en fazla desteği sağlayabilir. Ayrıca görüşme, acı verici duyguları ifade etme ve boşaltma, uyum sorunlarını çözme çabalarını gözden geçirme ve eleştirme ve yeni uyum sorunlarını prova etme fırsatıdır.

Machine Translated by Google

Çözümler. Tüm bunlar, duygusal bir yatıştırma süreci sağlayarak terapiye katkıda bulunur. Doğru yönetildiğinde, bu güçler gerilemelere yol açmadan çalışmaya kendi olumlu terapötik katkılarını sağlar.

Odak noktamızı tüm hastalardan borderline ve narsisistik hastalara kaydırdığımızda, bu olumlu unsurların daha da ağırlık kazandığını söyleyebiliriz. Ayrıca, terapist gerçek bir nesne veya kişi olmalı; kişisel hayatını paylaşmak anlamında değil, hastanın sorunlarına duygusal olarak sıcak bir ilgi göstererek, gerçek hayattaki yenilgilerine sempati duyarak, zaferlerini kutlayarak ve başa çıkma ve uyumun duygusal hayatta kalma için hayati önem taşıdığını vurgulayarak. Son olarak, terapist yüzleşmeleri aracılığıyla yardımcı bir ego görevi görmelidir.

Ego psikolojisi ve nesne ilişkileri kuramı açısından bu yaklaşım, hastanın benlik ve nesne temsillerindeki psikopatolojisi, ego kusurları ve savunma mekanizmalarıyla başa çıkabilmek için gerekli olmuştur.
Hastanın yoğun aktarımsal dışavurumları, yansıtmaları ve ego kusurları ve ilkel savunmalarıyla başa çıkmak için giriştiği yüzleşmelerle başa çıkabileceği gerçek bir nesne sağladı. Aynı zamanda, gerçek benlik açısından bakıldığında, hasta tüm bu terapötik faaliyetleri, gizli embriyonik ve henüz gelişmemiş gerçek benliği için olumlu bir girdi olarak deneyimledi.

Tüm bu olumlu destekleyici unsurlar, uzun zamandır borderline ve narsisistik hastaların tedavisinde yer almaktadır. Gerilemeye neden olmak veya analitik çalışmanın ilerlemesini engellemek şöyle dursun, analitik çalışmayı mümkün kılan koşulları sağlamışlardır (Masterson, 1976, 1981, 1983).

Başka bir yerde, hasta için gerçek bir nesne ve yardımcı bir ego olmanın önemini ayrıntılı olarak açıklarken, aynı zamanda tedavinin "çerçevesi"nde yer alan faktörlerin yönetimine çok dikkat etmeliyim. Böylece, hastaların projeksiyonlarıyla (ödüllendirici birim veya geri çekilen birim) örtüşmemeli ve gerileyici bir direnç üretmekten kaçınılmalıdır. Çerçeve faktörleri derken, terapinin somut etkileşimleri etrafındaki tüm politikaları kastediyorum: zaman, görüşmenin uzunluğu, ücretler, telefon görüşmeleri, tatiller, gecikmeler, devamsızlıklar, acil durumlar vb. Hastanın tedaviye olan bağlılığından ve görüşmede duygularını tanımlayıp ifade etmesinden sorumlu olması istenmelidir. Bu,

Machine Translated by Google

hastanın savunmacı benliğinin gerileyen çekiminin gelgit dalgasını içerir, yani onun aktarımsal dışavurumunu.

BOZULMUŞ GERÇEK BENLİĞİN TEDAVİSİ: İLETİŞİMSEL EŞLEŞTİRME

Çocuk gözlem çalışmalarından elde edilen kanıtlar, bebeklikte simbiyotik öz-nesne temsilinden gerçek benliğin ortaya çıkıp ayrı ve özerk hale gelmesi ve işlevlerini üstlenmesinin başlangıçta anneden ve daha sonra da babadan onay ve destek gerektirdiğini açıkça göstermektedir. Tekrar ediyorum, bakım vermekten, yani beslemekten ve giydirmekten bahsetmiyorum, daha ziyade çocuğun benzersiz benliğinin temsili ve işlevsel yönleriyle tanımlanması ve onaylanması ve kendini iddia etme ve destekleyici işlevlerinin teşvik edilmesinden bahsediyorum. Anahtar, çocuğun ortaya çıkan benliğinin nitelikleri ile annenin bu nitelikleri algılama ve onaylama kapasitesi arasındaki uyum veya uyuşma derecesidir, böylece bunlar en az çatışmayla pekiştirilir. Bu önemli çevresel girdi olmadan benlik kapasitelerini tam olarak geliştiremez.

Çevresel onayın bebeklik döneminde benliğin gelişimi için gerekli olduğuna dair bu gözlem, borderline ve narsisistik hastalarla yaptığım klinik çalışmalarda pekişti. Burada, terk edilme depresyonunun büyük bir kısmının ele alınmış olmasına rağmen, hastanın gerçek benliğinin bozulmaya devam ettiğini, öz aktivasyonun depresyonu tetiklemeye devam ettiğini ve terk edilme depresyonunun yorumlanmasıyla artık giderilemediğini fark ettim. Başka bir deyişle, terk edilme depresyonunun öncüsü büyük ölçüde ortadan kalkmış olmasına ve terapide yukarıda bahsedilen olumlu destekleyici unsurun varlığına rağmen, gerçek benlik işlevlerini üstlenmek için kolayca ortaya çıkmadı. Başka bir şeye ihtiyaç duyuluyor gibiydi. Bu arada, Erikson'un psikososyal (intrapsişik değil) teorik bakış açısı kabul edilirse, sağlıklı bir öz kimlik ve ego kimliği duygusunun yalnızca gelişimsel yıllardaki bir onaya değil, aynı zamanda yaşamın geri kalanında çevreyle devam eden bir onay diyaloğuna da bağlı olduğu iddia edilebilir.

Machine Translated by Google

Ek terapötik müdahalenin ne gerektirebileceği sorununu düşünürken, Mahler'in normal ayrılık üzerine çalışmasını (1975) tekrar okudum ve bu kez benliğin gelişimine odaklandım. Çocuğun çevreyi kendine güvenerek keşfetmesini, destek için sözsüz ipuçları sunmak üzere annesine dönmesini ve çevreyi kendine güvenerek keşfetmesini yeniden canlandırırken sözsüz desteğini sağlamasını anlatan betimlemesi beni çok etkiledi. Kendisi ve çalışanları bu sürece "yakıt ikmali" adını verdiler. Yeniden ikmalde iki konu yoğunlaşıyor gibi görünüyor: (1) çocuğa gerekli yakınlık ve kabul duygusunu sağlamak ve (2) ayrıca çocuğun kendine güvenerek keşfetmelerinde görüldüğü gibi ortaya çıkan gerçek benliği için duygusal onay ve destek sağlamak. Bu, çocuğun annesinin kucağına yeni aldığı oyuncakları yığarak annesinin onayını beklediği yakınlaşma evresinde çarpıcı bir şekilde gösterilir.

Gerçek benliğin normal gelişimine ilişkin bu senaryoyu, borderline ve narsisistik hastaların çocukluklarında deneyimledikleri bariz kabul kusurlarıyla karşılaştırmak, bu doğrultuda bir tür terapötik müdahalenin, ihtiyaç duyulan "başka bir şeyi" sağlayabileceği düşüncesine götürdü beni.

İletişimsel Eşleştirme

Hastanın tedavi sürecindeki o kritik dönüm noktasını, yani terk edilme depresyonunun hafiflediği ve kendini etkinleştirmeyle ilgili zorlukların ortaya çıktığı (hastalar genellikle yeni bir ilgiyi, yani kendini etkinleştirmeyi veya bireyselleşmeyi keşfediyorlardı) kavradığı noktada klinik duruma geri döndüm. Artık terk edilme depresyonunu yorumlamayı bıraktım ve hastayla bu yeni ilginin gerçeklik yönlerini tartışmaya başladım; bu konuda bildiğim her şeyi paylaşarak ve mümkünse sözlerimde etkili uyumun nasıl işlediğine dair bazı "hayat dersleri" eklemeye özellikle dikkat ederek bir iletişimsel eşleşme biçimi sağladım.

Egonun gelişimsel duraklaması, ego kusurları ve ilkel savunma mekanizmalarıyla birlikte, gerçeklik algısının pahasına işler. Hastanın kişiliğinin bu kısmı sanki bir dolapta bırakılmış, çevresel uyaranlarla öğrenme temasından uzak tutulmuş gibidir. Bu arada, hastanın kişiliğinin geri kalanı, yani bedeni, zekası, sosyal çevresi gelişmiştir.

Machine Translated by Google

Davranış; gelişimsel duraklamanın etkisi altında olsa da, bu yönler daha fazla uyum kapasitesine sahipti. Terapist,

iletişimsel eşleşme tepkileri aracılığıyla bir öğrenme deneyimi sağlayarak bu olgunlaşmamışlıkla başa çıkar; bu tepkiler genellikle yüzleşmelerdir. Bunlar, ortalama olgun yetişkin okuyucuya bariz ve sağduyulu görünebilir çünkü bunları deneyimden öğrenmiş ve ruhuna dahil etmiştir; artık uyumsal repertuarının otomatik bir parçasıdırlar. Ancak, bu tepkiler hasta için bariz değildir. Bunlar şu gibi sağduyulu kavramları içerir:

İş

1. Ne kadar çok iş sizin isteklerinize uyarsa, o kadar iyi sonuç verecek ve o kadar çok keyif alacaksınız.
2. İstediğinizi bulmak için deneyler yapmak gerekir.
3. Başarılı bir çalışma; inisiyatif, öz güven, tekrarlayan çaba, kendini geliştirme ve rafine etme, başarısızlıklardan sonra toparlanma, hatalardan ders çıkarma ve yeniden denemeyi gerektirir.

İlişkiler

1. İyi bir ilişki kurmak zaman ve deneyim gerektirir. 2. Diğer kişinin kişiliğinin gerçekliği test edilmeli ve doğal uyum derecesi belirlenmelidir. 3. Duygusal katılım derecesi, deneyime verilen tepkilere göre ayarlanmalıdır. 4. İlişki ne kadar yakınsa, o kadar fazla dikkat, zaman ve deneyim gerekir.

Kullanılabilir.

5. Yakın bir ilişkinin bitmesinin yasını tutmak gerekir, ancak bu şekilde devam edebilmek için. başka bir girişimde bulunmak.

Hastalar bu müdahaleleri gerçek benliklerinin bir kabulü ve yeniden canlandırılması olarak deneyimlediler ve ardından yeni ilgiyi ısrarla, süreklilikle ve eşit derecede önemli olan yeni bir kendiliğindenlik, hak sahibi olma ve canlılık duygusuyla sürdürdüler. Gerçek benlik zorlukların üstesinden geliyordu ve

Machine Translated by Google

Kapasitelerini varsayarak. Bu müdahaleler işe yaramış gibi görünüyor. Bu müdahale türüne, gerçek benliğin engellerini aşmasını ve kapasitelerini üstlenmesini sağlamak için onu kabul etmeyi amaçlayan iletişimsel eşleşme adını verdim. Gerçek benliğin aktivasyonu sorunu üzerine daha fazla çalışma, iletişimsel eşleşme ihtiyacının aslında tedavinin çok daha erken aşamalarında ortaya çıktığını ortaya koydu.

Tedavinin başlangıcında hasta, savunmacı benliğine güvenerek gerçek benlik aktivasyonundan kaçınır ve bu kaçınmanın gerçekte ödediği bedeli inkar eder. Terapist, borderline hastanın savunmacı benliğiyle yüzleşir ve narsistik kişilik bozukluğunun savunmacı benliğini terk edilme depresyonuna karşı bir savunma olarak yorumlar. Gerçek benlik aktivasyonundan kaçınmanın gerçeklik bedeli her ikisi için de belirgin hale gelir ve onları kendini etkinleştirme çabalarına iter; bu sırada hemen terk edilme depresyonuyla ve gerçek benlik aktivasyonunun altında yatan zorlukla karşılaşırlar. Örneğin, görüşmeyi başlatma, düşünceleri ve duyguları aktif olarak tanımlama, temaların tanımlanmasında sürekliliği sürdürme, terapistle etkileşimi ve devamlılığı sürdürme, acı verici etkileri yatıştırma veya öz saygıyı düzenleme konusunda zorluklar olabilir.

Kendini ifade etme konusundaki ilkel kapasitesini yeniden keşfetme sürecinde, uyarlanabilir bir rehber olarak hizmet eden ea hastası, gerçek bireysel isteklerini belirlemeyi ve bunları hayatının gerçekliğinde ifade etmeyi; kendine özgü hangi aktivite ve ilişkileri belirlemeyi, ustalık ve başa çıkma becerilerini yansıtmayı ve gerçek bir benlik arayışına yeniden başlamak için öz saygıyı geliştirmeyi öğrenmekte zorlanır. us, gerçek benlik ifadesindeki zorluğun üstesinden gelme çabaları, depresyonla başa çıkmakla el ele gider. Ea hastası genellikle bu gelişimi kolaylaştırmak için bir araç olarak kendi başına bir aktivite seçer.

Bu fikirler çoğu zaman yıllar önce mevcuttu, ancak o dönemde harekete geçilmedi ve o zamandan beri uykuda kaldı. Bunlar, embriyonik, ortaya çıkan gerçek benlik ile çevre arasındaki erken etkileşimin bir ürünü olan benzersiz, bireysel istek ve fantezilerin terapide yeniden canlanmasını temsil eder. Ancak, bunlar hiçbir zaman etkinleştirilmedi veya yalnızca gerçek benlik kapasitelerini kazanamadığı için başarısız bir şekilde etkinleştirildi. Ayrıca, yeni istek ve fantezilerin de ortaya çıkışı söz konusudur.

Bu fikir ve etkinliklerin iki önemli özelliği vardır: 1) Hasta kendi benzersiz gerçek benliğini ifade ettiğini hisseder; 2) Bunlar şunları içerir:

Machine Translated by Google

Pasif bir modu aktif ve kendini iddia eden bir moda dönüştürmek. Örneğin, bir hasta maraton koşmaya başladı ve bir diğeri hukuk, bir üçüncüsü biyoloji, bir diğeri tıp. Bazıları daha spesifik olarak yazmak veya oyunculuk yapmak gibi yaratıcı aktivitelerde bulunur. Bu aktiviteler daha sonra terk edilme depresyonunun ve kendi

bozulmuş kapasitelerinin üstesinden gelmek için gerçek benliğin aracı haline gelir. Bu araç, gerçek benlik ile borderline ve narsisistik savunmacı benlikler arasındaki mücadelenin tanımlanmasını netleştirir. Hastanın kendini etkinleştirme çabaları başarıyla sonuçlanır, bunu savunmacı benliğin geçici olarak teslim olmasıyla depresyon ve ardından savunmacı benliğin yeniden etkinleştirilmesi izler. Hasta savunmacı benliğinden vazgeçiyor ve gerçek benliğini etkinleştiriyor. Terapistin iletişimsel eşleştirme müdahalelerini tanıtması ve bunları hastanın gerçek benlik etkinleştirme girişimlerindeki dalgalanmalara uyacak şekilde

dikkatlice eşleştirmesi gereken nokta burasıdır. Bu öz-aktivasyonu başlatıp yönlendirerek hastanın önüne geçmemek son derece önemlidir, çünkü bu yönlendirici ve geriletici hale gelecektir. Tekrar vurgulayayım, bu hastanın gerçek benliği için bir lider olma lisansı değildir. Terapist, hastanın inisiyatifine yanıt verdiğinden emin olmalıdır. Bir terapist, gerçek benlik aktivasyonunu yönlendiremez, zorlayamaz, baştan çıkaramaz veya korkutamaz. Terapist, yalnızca hastanın gerçek benliğini etkinleştirmesini mümkün kılan koşulları yaratabilir. Eğer bu gerçekleşecekse, hasta bundan sonrasını kendi başına halletmelidir.

İletişimsel eşleşme nasıl çalışır? Hasta, terapistin olumlu, destekleyici tutumuyla birlikte, uyum sağlama konusunda kendini iddialı çabalara dayalı bireyselleşmesi ve yeterli olma öz temsiline ilişkin olumlu tutumuyla birlikte, terapisti yeni bir olumlu nesne temsili olarak içselleştirir. Bu yeni nesne ilişkileri parçası birimi, hastaya gerilemeye değil, kendini iddia etmeye dayalı bireyselleşmesi için özerk destek sağlar ve hasta depresyonuyla mücadele ederken geri çekilen nesne ilişkileri parçası birimine karşı yavaş yavaş büyüyen bir tampon görevi görür.

Terapistle paylaşıldıktan sonra hastanın bireysel arayışına ne kadar yenilenen bir coşku ve canlılıkla geri döndüğü dikkat çekicidir.
Hastanın gerçek benliği, gerçek benliğinin uyarlanabilir ifadesinde görüldüğü gibi ortaya çıktıkça, terapist, hastanın gerçek benliğinin kapasitelerinin sürekli bir işlevi biçiminde içselleştirildiğini gördüğü için iletişimsel eşleşme müdahalelerinin kademeli olarak azaltılmasına izin verir.

Machine Translated by Google

iletişimsel eşleşme artık gerekli olmayacak ve tekrar geriletici hale gelecektir.

İletişimsel eşleşmenin amacının, hastanın hissettiklerinin niteliğine -yani kendiliğindenlik, coşku, heyecan, canlılık- olduğu kadar yaptıklarına -yani kendini iddia etme, destekleyici ve uyarlanabilir çabalara- da yardımcı olmak olduğunu akılda tutmak önemlidir. Paylaşılan bir zaferin

ikiye katlandığı, paylaşılan bir yenilginin ise yarıya indiği başlığı altında gelen ikinci bir empatik iletişimsel eşleşme türü daha vardır. Burada hastanın gerçek benliğini etkinleştirme çabalarının gerçek yaşam iniş çıkışlarından bahsediyorum. Örneğin, erkek bir hasta karısı ve kızı arasındaki sürekli mücadeleye sıkışmış olmanın yarattığı hayal kırıklığını dile getirdi ve çatışmayı çözme gücü çok azdı. Bu onun açısından çaresizlik değil, baba olmasının kaçınılmaz bir sonucuydu: insanın katlanmak zorunda olduğu yaşam durumlarından biri. Bu noktayı vurgulamak ve duygu durumunu anlamak için ona, metresi ve karısı arasında sürekli kalan adamın fıkrasını anlattım. Arkadaşları, "Nasıl oluyor da her zaman bu durumlara düşüyor?" diye sordular. Bir arkadaşı, "Sanırım sadece çıldırmış." diye cevap verdi.

Başka bir erkek hasta, uzun bir mücadelenin ardından, babasının yetersizliği nedeniyle babasının işini devralıyor. Hasta bunu yapmak zorunda ama büyük bir hadım edilme kaygısı hissediyor. Başkan Kennedy'ye hayrandı, bu yüzden kendini aktifleştirmesini desteklemek ve kaygısını azaltmak için, iş dünyasında eziyetin yeni bir nesle aktarılıyor gibi göründüğünü belirttim. Shakespeare öğrencisi olan başka bir hasta, iş yerindeki apaçık üstün yeteneği nedeniyle akranlarının yıkıcı kıskançlığından o kadar kötü etkilenmişti ki, hayal kırıklığına uğrayıp yılgınlığa düşerek iş değiştirmeye karar verdi. Ona, üstün yetenekleri yıkıcı kıskançlık uyandıran Julius Caesar'ı hatırlattım.

Bir diğer örnek ise, yakınlığa karşı bir savunma olarak, ulaşılamaz bir partneri bir ilişkiye sürükleyen ve partnerinin ulaşılamazlığı gerçeği artık inkar edilemez hale geldiğinde ve ilişki sona ermek zorunda kaldığında öfkelenen, şaşıran ve büyük bir hayal kırıklığına uğrayan erkekler ve kadınlardır. Kendilerini depresif, hayal kırıklığına uğramış, yenilmiş ve tüm insanlığa öfkeli hissederler. Onlara A Touch of Class filminden şu olayı anlatıyorum. Kahramanımız, ulaşılamaz evli bir adamla taksi paylaşarak ilişkiye başlar. İlişki hayal kırıklığıyla sona erer. Sonra, tekrar taksi paylaşır.

Machine Translated by Google

Kendisine ilgi duyan bir adamla. Ancak bu sefer, deneyiminden ders çıkardıktan sonra, onun teklifini reddeder. Bu iletişimsel eşleşme

müdahaleleri, hastanın klinik ihtiyaçlarına uygun şekilde zamanlanmalıdır. İdeal olarak, sağlam bir terapötik ittifak olmadığı ve hasta aktif olarak kendi sorumluluğunu alıp terk edilme depresyonu üzerinde çalışmadığı sürece kullanılmamalıdır. Hasta gerileyen, savunmacı, eyleme dökme aşamasındayken yapılırlarsa, daha da gerileyecektir. Bu müdahalelerden gerileyen bir etki ortaya çıkmasını önlemek için, hastanın bunlara verdiği klinik tepkinin incelenmesi gerekir. Müdahaleler uygunsa, hasta bunları bütünleştirecek ve bu da daha fazla öz aktivasyona, bu da daha fazla kaygı ve depresyona yol açacaktır. Bu gerçekleşmezse, terapist hastanın gözden kaçan savunmacı durumunu değerlendirmelidir. Bu terapötik müdahalenin teorik temeli, gerçek benliğin çevreden onay almadan ortaya çıkmayacağı ve kapasitelerini tam olarak kullanamayacağıdır.

Onaylanmamanın, erken gelişimdeki bozulmayla büyük ilgisi vardır ve terapistin tedaviye müdahalesi, bu bozulmanın üstesinden gelinmesine yardımcı olur.

Bu bir tür yeniden ebeveynlik midir, yani tedavide hastanın mahrum bırakılmış çocukluk duygusal ihtiyaçlarını karşılamak mıdır? Yüzeysel olarak bakıldığında tam olarak yapılanın bu olduğu düşünülebilir, ancak daha dikkatli bir çalışma durumun böyle olmadığını ortaya koyar. Konu, terapistin gerçekliği ve eylemleri ile hastanın bunları nasıl deneyimlediği arasında döner. Terapist bir ebeveyn değildir; hastaların terapötik ihtiyaçlarını karşılayan terapötik bir tekniği dikkatlice sunar. Diğer yandan hasta, aktarım yoluyla, özellikle terapistin, her zaman istediği ortaya çıkan benliğini onaylayan ve kabul eden anne olduğu fantezisiyle, bu aktiviteyi çocuklukta mahrum bırakıldığı benliği ikame etme veya telafi etme çabası olarak deneyimleyecektir. O halde fark, terapistin gerçekliği ve eylemleri ile hastanın bunları nasıl algıladığı ve deneyimlediği arasındadır. Bu ayrım, hastanın gelişimsel duraklamasının tam olarak çözülmesi için, aktarım fantezisinin analiz edilmesi gereken tedavinin son veya ayrılma evresine kadar hasta için genellikle netlik kazanmaz.

İkinci bir argüman, bu müdahale biçiminin yönlendirici olabileceği, hasta adına devralabileceği ve dolayısıyla ödüllendirici davranışlarını tetikleyebileceği gerçeğiyle ilgilidir.

Machine Translated by Google

Birim ve gerileyici hale gelir. İletişimsel eşleşme çok erken veya aşırı yapılırsa, doğru zamanlama ve doğru dozda olmazsa veya çok uzun süre devam ederse, kaçınılmaz olarak direnç ve gerilemeye yol açacaktır. Bunun kanıtı, müdahalenin bütünleştirilememesi, benliğin daha aktif hale gelmemesi ve hastanın daha kaygılı ve depresif hale gelmemesidir. Terapötik yüzleşme tekniğine benzer şekilde, iletişimsel eşleşmenin temel itici gücü bu hastalarda gerçekliğe ve büyümeye yöneliktir. Bunu içselleştirirlerse, kaçınılmaz olarak büyümeye, gelişmeye ve gerçekliğe daha fazla yönelirler.

Tekrarlama riskine rağmen, iletişimsel matlaştırma terapötik tekniğinin diğer tekniklerle birlikte dikkatli ve seçici bir şekilde kullanılması gerektiğini bir kez daha vurgulamak isterim. Bu, her şeye gücü yeten bir guru olup hastanın yaşam sorumluluğunu üstlenmeye veya yönlendirmeye çalışmanın bir bahanesi değildir.

BOZULMUŞ BENLİKLE İLETİŞİMSEL EŞLEŞME

SINIRDA KİŞİLİK BOZUKLUĞU

Aşağıdaki örnekler, iletişimsel eşleşme terapisi tekniğinin, bozulmuş gerçek benliğe yardımcı olmak için nasıl kullanıldığını göstermektedir. Terk edilmişlik depresyonunun derinlemesine incelenmesiyle ilgili materyali yalnızca yüzeysel olarak dahil edeceğim, çünkü bu başka bir yerde ayrıntılı olarak sunulmuştur (Masterson, 1976). Ancak okuyucu, terk edilmişlik depresyonunun derinlemesine incelenmesi ve gerçek benliğin etkinleştirilmesinin el ele gittiğini unutmamalıdır. Okuyucu ayrıca, klinik materyalin bu şekilde yoğunlaştırılmasının terapistin rolünü çarpıttığını ve terapistin, klinik tablonun tamamı sunulmuş olsaydı olacağından daha aktif görünmesini sağladığını da unutmamalıdır.

Klinik Örnek: Michael

Depresyon hastası bir yazar olan Mi ael, yirmili yaşlarında ilki olmak üzere, savunmacı sınırda benliğine dayalı iki analiz dönemi geçirmişti. Çok az gelişme olmuştu. Bu hastanın klinik savunmacı benliği görünüşte kusursuz ve son derece entelektüeldi. Ebeveyn beklentileriyle o kadar özdeşleşmişti ki, bu savunmacı davranışı gerçek benliği olarak görüyordu.

Machine Translated by Google

motivasyonları ve gerçek benliğinin etkisi ayrılık kaygısı yaratan bir tehdit olarak deneyimlendi.

Yazılarında, gerçek benliğini ifade etme biçimine karşı savunmalarının olumsuz ve düşmanca bir tavrı ortaya çıktı. Yazıları çoğunlukla gazetecilik ve habercilikle ilgiliydi, ancak gerçek benliğinin harekete geçtiğinin ilk kanıtı olarak, tarihi bir şahsiyetin biyografisini yazma fikrini geliştirdi. Bu kişi hakkında çok şey okumuştum ve fikirlerini gerçek benliğinin ortaya çıkışı olarak tanımlayarak, kitap hakkındaki fikirlerini ayrıntılı olarak tartışarak ve konuyla ilgili kendi düşüncelerimden bazılarını ekleyerek iletişimsel bir eşleşmeye başladım.

Yapmak istediği şeye karşı olumlu bir tavrım olduğunu ve bunun kendi olumsuz öz imajıyla başa çıkmasına yardımcı olduğunu söyledi. Daha sonra, yabancı bir şehirde olduğu bir rüya gördü; kendini özgür hissediyordu, kendi başına olabiliyor, kendi saatlerini ayarlayabiliyor, telaşsız ve baskısız olabiliyordu. Çağrışımları şunlardı: "Baskılı hayatımın tam tersi. Özgür ve kendi başıma olma yeteneği, ama boş zamanın kötü haber olduğunu ve başımı belaya sokacağını hissediyorum.

"Gerçek benlik ifadesinin, özgür olmanın tüm fikri, bir hapishanenin kapılarını açmak gibi. Kontrolden çıkacağımdan korkuyorum. Kendi isteklerime yenik düşüyorum." Hastanın savunmacı benlikle yoğun özdeşleşmesi, onu gerçek benlik aktivasyonunu kötü ve yanlış olarak görmeye itmişti.

Eğlenceyi, yani gerçek benliğin heyecanını, canlılığını ve canlılığını nasıl bir tehlike olarak gördüğünden bahsetmeye devam etti. Hem gardiyan hem de mahkûm olduğunu, gerçek benliğin kendiliğindenliğini terk etmenin muazzam bir kaygıya yol açması nedeniyle kendini sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğunu fark etti.

Daha sonra hayatta bir emekçi veya yevmiyeli işçi olduğu benzetmesini yaptı. Bekleneni yaptı. Diğer seçenek ise çılgın, kontrolden çıkmış, yani gerçek benliği olmaktı. "Peki ya tüm bu potansiyellere sahip olup da onları yüceltilmiş bir şekilde geliştiren ve disipline eden adam?" diye sordum.

Hayatında verdiği sözde "seçimlerin" çoğunun özgür seçimler olmadığını, gerçek benliğin işleyişini hiç temsil etmediklerini, aksine beklenenin bir sonucu olduklarını bildirdi. Aslında üniversite ve lisansüstü eğitimin verdiği emekten nefret ediyordu, ancak mesleğe başladıktan sonra yapmak istediği şey yerine, yine "ilerlemek" için bekleneni yaptı.

Machine Translated by Google

Bu uyum biçiminin -gerçek benlik aktivasyonundan kaçınmanın- bir sonucu olarak, hayatı ona umduğu tatmin ve hazzı sağlayamıyordu. Bunun sebebini, gerçek benlik aktivasyonundan kaçınmasından ziyade, "hayatın gidişatına" bağlıyordu.

Sonraki seansta, biyografiyle gerçek benliğini harekete geçirmede yaşadığı zorlukları (kaçınma) ayrıntılarıyla anlattı. Erteliyor, evde dolaşıyor, kalem yontuyor, ayak işlerini yapıyor, işe gitmekten kaçınmak için her şeyi yapıyordu.
Başladığında ise aklı başka yerlere gidiyordu, dikkati kolayca dağılıyor, bir düşünceyi takip etmekte veya gerçek benliğinin aktivasyonuna kendini vermekte zorluk çekiyordu. Cesareti kırılmıştı ve çabayı sessizce bırakıyordu.

Ancak, kaçınma eylemiyle yüzleşmenin ve bu eylemin kaynağının yorumlanmasının yanı sıra, biyografinin konusuyla ilgili daha fazla tartışmayla iletişimsel eşleşmeyi de sürdürdüm ve başarılı bir sanatsal çabanın çaba gerektirdiği fikrini aktarmayı başardım. Her bir eserin ilk sayfasını 25 kez yazan Balzac'tan veya bir heykele başlamadan önce yüzlerce çalışma yapan Rodin'den alıntılar yaptım. Ayrıca, çaba ve azim ihtiyacını vurgulamak için kendi yazma deneyimlerimden bazılarını da anlattım.

Yazma çabalarını yeniledi ve bazı başarılarını rapor etmek için geri döndü ve "Neden bu kadar korkuyorum?" diye sordu. Ardından, kendini tehlikeye atma (gerçek benliğini ortaya koyma) korkusu nedeniyle yaptığı hataların anılarını anlattı ve herhangi bir başarı için üzüldü. Kendini küçük, zayıf, fakir ve önemsiz hissetti.

Yazarken gerçek benliğinden duyduğu mütevazı tatmin, çalışma programının yapmak istediklerinden ziyade yükümlülükleri yerine getirmeye dayalı takıntılı ayrıntılarla dolu olduğunu fark etmesine yol açtı.

Değiştirme çabalarına başladı. İlk kez, zorunluluktan ziyade merak ve ilgiyle (gerçek ben) okuduğunun farkına vardı. Zaman zaman onunla tarih, spor, edebiyat gibi okumalarının içeriğini tartışırdım. Şöyle dedi: "Hayat tamamen bir ödev meselesiydi; benim için eğitim, gerçek benliğime bağlılığımı gizlemek için bir sis perdesiydi.

Yapmak istediğim şeyi yapmaktan heyecan duyuyorum. Gerçekten Tanrı vergisi bir zevk duyuyorum ama içimdeki bir diğer taraf pes etmiyor; bir ara var ve buna inanmaktan korkuyorum, bir felaket yaşanacağından korkuyorum." Birkaç ay sonra, depresyonu atlatıldıkça ve kendini aktifleştirmesi arttıkça,

Machine Translated by Google

İlk kez kendi kendini aktifleştirme konusunda duygularında bir değişiklik olduğunu bildirdi. Bundan zevk almaya başlıyordu.

"Hayatıma dönüp baktığımda, gerçek benliğime olan güvensizliğimin beni risk almaktan, karamsar, tatminsiz ve mutsuz hissetmekten uzaklaştırdığını görüyorum.

Savunmacı benliğinin gerçekliği tamamen dışladığını; gerçek benliğini ortaya koyarsa felaketten başka bir sonuç düşünmediğini belirttim. Tedavinin oldukça iyi gitmesine ve yazılarının gelişmesine rağmen, ikisine de tam anlamıyla bağlı kalmadığını belirttim. Şöyle yanıt verdi: "Ne yaparsam yapayım kötü sonuçlanacak. Hayatta aksayarak ilerliyorum, aktivitelerden kaçınıyorum, kendimi ve fikirlerimi desteklemiyorum. Sürekli kendimi eleştiriyorum ama yeni bir hizaya doğru ilerliyorum. Kendime olan güvenim arttı, ancak yine de kendimin bu hale düşebileceğini görebiliyorum. Bunun sebebi, kasvetli ve karamsar projeksiyonlar."

Bazen, gerçek öz-etkinliği bu olumsuz yansıtmaların arasından parlardı: "İstediğimi yapabilme düşüncesi (gerçek ben) bana heyecan veriyor ama beni kaygılandırıyor. Sürekli olarak kendi fikirlerimi (gerçek ben) ortaya attığım her türlü itiraza veya eleştiriye tabi tutuyorum ve sonra pes ediyorum. Kendi hayatımı yönetmekten korkuyorum. Kendi eğitimimi değiştirmeye ve istediğim şeyi (gerçek ben) daha fazla yapmaya başladığımda çok daha keyifli oluyor ama dünyayla tek başıma yüzleşemiyorum. Pes ediyorum ve tutunmaya (savunmacı ben) yöneliyorum. Evden uzakta olduğum zamanlarda daha mutluydum ama her zaman pes ettim. Her zaman en az dirençli yolu seçtim ve diğer insanların kontrolü ele geçirmesine izin verdim.
Otoriteler tarafından her zaman korkutuldum ve korkutuldum. Artık harekete geçmeli ve istediğimi (gerçek benliğimi) yapmalıyım. Bu çok zor bir iş."

Ona, işe karşı tutumunun bir çöp yığınındaki mahkum gibi olduğunu, oysa aslında yapmayı düşündüğü şeyin tam olarak istediği şey olduğunu belirttim. Kısa bir süre sonra şöyle dedi: "Artık istediğimi (gerçek benliğimi) yapmanın yolunu net bir şekilde görebiliyorum. Kendi yansıtmalarım ve kaçınmalarım konusunda hiç bu kadar net olmamıştım. Düşüncelerim çoğunlukla işim etrafında şekilleniyor ve hayatım üzerinde her zamankinden daha fazla kontrol sahibi olduğumu hissediyorum. Kendimi kandırmama şaşıyorum." Bu, başarıyla tedavi edilen her hastanın sonunda ulaştığı bir farkındalıktır.

Şimdi, depresyonunu ve savunmacı benliğini çözme yolunda ilerleyen ve Mi ael'in üç yıl sonraki durumuna bakalım.

Machine Translated by Google

Özellikle çalışma alanında gerçek benliğinin ortaya çıkışı. Bu noktada biyografisi ilerlemeye başlamıştı, bozulmuş gerçek benliği büyük ölçüde aşılmıştı ve gerçek benliğini harekete geçirip bundan zevk alabiliyordu:

> Artık haftada yirmi saat veya daha fazla yazıyorum. Artık erteleme yok. Yazarken hiç zorluk çekmiyorum; keyif alıyorum. Çok kolay geliyor, akıcı, tüm zorluklar ortadan kalktı. Bunu yapamayacağım fikrine nereden kapıldım? Kendim hakkındaki çarpık görüşlerim inanılmaz. Hayatımla ne yapmak istediğim artık üç ay öncesine göre çok daha net bir şekilde bana bağlı. Çok daha fazla yeteneğim olduğunu fark ediyorum.
>
> Şimdi eskisinden çok daha disiplinliyim. Sorun kendi kapasitelerim değildi. Sorun vazgeçmek ve teslim olmaktı (savunmacı benlik). Bu biyografiyi yazmaktan büyük keyif alıyorum, ama kafamın içindeki ses bunu yapmamam gerektiğini, geleneksel olanı yapmam gerektiğini söylüyor. Yapmak istediklerim sesi engelliyor. Kendimi bırakabilseydim çok eğlenebileceğimi ve çok iyi yeteneklerimle (gerçek benlik) çok iyi işler çıkarabileceğimi hissediyorum. Ama ses beni güvenli bir yuvaya hapsetmek istiyor. Sürekli olarak gerçek benliğimin büyümesini ve gelişmesini sağlıyor. Ne istediğimi düşünmekten veya hayal etmekten bile korkuyorum. Ara her zaman orada ve ses çok yaratıcı ve ısrarcı. Sanırım ailem, kendimi sınırlamak için sesi bir yönetici olarak yerleştirdi. Sesi anlayıp beni yönettiğini, bir otomat olduğumu görene kadar hiçbir tedavi işe yaramadı. Yıllardır reddedilen bu kadar çok şeyin benim için mümkün olduğunu, her şeyin orada ve mümkün olduğunu aniden görmek inanılmaz ve bunaltıcı. Kitabı bitireceğimi, iyi ve başarılı olacağını biliyorum. Sesin beni bunu yapmaktan alıkoyduğunu, hatta gerçek benlik imajımı ele geçirdiğini bilmek inanılmaz. Başka bir şey olduğunu bilmiyordum veya anlamıyordum. Sanki ömür boyu sürecek bir cezadan kurtulmuşum gibi hissediyorum. Umutsuzluk ve çaresizlik içinde batıyordum. Sanırım gerçek benliğimin yeteneklerine bu kadar şaşırmamın sebebi, sesin beni bunların farkına varmaktan alıkoymasıydı. Ne büyük bir rahatlama!

Klinik Örnek: George

Machine Translated by Google

İkinci bir örnek olarak, 35. sayfada kısaca anlatılan genç yönetici George'a dönelim. Önceki hasta gibi, o da nesnenin ve çevrenin beklentilerini karşılamaya dayalı davranışları gerçek benliği olarak tanımladığı için sınırda bir sahte benliğe sahipti. Terk edilme depresyonuyla uğraşırken aynı zamanda gerçek benliğinin ortaya çıktığını da aklımızda tutarak, şimdi sorunu nasıl deneyimlediğine ve ifade ettiğine bakalım.

George savunmacı benliğinden gerçek benliğine döndükçe, görüşmelere gitmekte, görüşmelere zamanında gelmekte, seanslarda düşünce ve duygulara odaklanmakta zorluk çekmeye başladı. Benim farkında olmadan gördüklerine ve hissettiklerine odaklanmasının zor hatta imkansız olduğunu bildirdi. Şu soruyu sordu: "Acıyla başa çıkmaya cesaretim var mı? Beni bu kadar uzun süre bir arada tutan koltuk değneklerini atmaya cesaretim var mı? Dün gece kendimden intikam aldım, kadınların peşinden gitmedim ama uyuşturucu almaya meylettim. Kendi sorumluluğumu üstlendiğimde korkmuş ve depresif hissediyorum ve bu sert sesler gelip yapmamam konusunda beni sorguluyor, sorguluyor, bana sana açılmamamı söylüyor."

Burada bir yüzleşmeyi pekiştirmek için iletişimsel bir matlaştırma tekniği kullandım. Önce şunu söyledim: Kendini harekete geçirdiği için depresyona ve kaygıya kapılırsa ve bu duyguları hafifletmek için ilaç alırsa, tedavideki amacına müdahale etmiş olur. Sonra bunu, sürekli olarak bir taşı tepeye yuvarlayıp tepeye yakın bir yerde bırakan; taş aşağı yuvarlanınca tekrar baştan başlamak zorunda kalan Sisifos efsanesiyle karşılaştırdım. Gerçek benliğini harekete geçirmek için daha fazla çaba gösterdiğini bildirdi. "Görüşmede kendime odaklanmakta zorluk çekiyorum, hissettiğim uyuşukluk korkunç. Neden bununla uğraşmak zorundayım? İçime baktığımda, çok boş."

George sürekli yorgunluktan, bitkinlikten, yön duygusunun olmamasından şikayet ediyordu. İrade felci geçirmişti. İş yerinde astlarıyla arasını düzeltmekten endişe duyuyordu. Ben de ona şirketinin başkanı olan başka bir hastanın hikayesini anlatarak iletişimsel bir yakınlaşmaya çalıştım. Yönetim kurulunun onu reddetmesinden korktuğu için, kendi kararlarını alıp yönetim kurulunun onayını beklemek yerine, kararları kendi lehine çevirdi.

Machine Translated by Google

tabii ki yönetim kurulu bunu onun üzerinde otorite kurmak ve inisiyatifi engellemek için kullandı.

Başkalarının sunduğu çerçeveden ziyade kendi başına düşünmekte zorluk çekiyordu. Ailesi arasında kendi başına düşündüğü için hep alay konusu olmuştu ve benimle aynı şeyi yapmaya çalıştığında, tıpkı ailesi gibi bağımsız düşünmesini engelleyeceğimden korkarak, benim onayımdan endişe duyuyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra bezgin bir tavırla şöyle dedi: "Burada gerçek kendimi ifade etmek, kendim için düşünmek ve konuşmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. "Ne istediğimi bilememekten bıktım ve usandım. Yaptığım her şey başkası için. Kendime ait bir hayatım olsun istiyorum. Bir robot gibi, yüksek maaşlı bir köle gibi çalışıyorum."

Yazma isteği, müziğe veya oyunculuğa ilgi duymaya başladı, ancak bunların hiçbiri harekete geçmedi. Siyasete girmeyi düşündü, ancak bunun kendi siyasi bakış açısını ifade etmek için değil, daha geniş bir kitleye hitap etmek için olduğunu fark etti.

Birkaç yıl süren tedavi boyunca, haftada dört kez, savunmacı benliği ve terk edilme depresyonunun çeşitli yönleri üzerinde çalışırken, savunmacı benliğinin savunmacı niteliğini giderek daha net bir şekilde algıladı ve gerçek benliği ortaya çıkmaya başladı. Uyuşturucu kullanma, içki içme, ulaşılmaz kadınlarla çıkma ve aşırı meşgul olma gibi savunmacı faaliyetlerini neredeyse tamamen bıraktı.

"Beni kendimden uzak tutan her türlü dayanaktan kurtulmak istiyorum. Yaptığım tüm o maddi şeylerden ziyade manevi yanımı desteklemek istiyorum." dedi. Tedavisinin bu dönüm noktasında, değişim Carl Sandberg'in Lincoln'ünü okumasıyla tetiklendi. Lincoln'ün gerçek benliğine dair güvenli duygusundan, kendine olan hakimiyetinden ve kontrolünden, başkalarının beklentilerine karşı duyarsızlığından ve sağlam yön duygusundan son derece etkilenmiş ve etkilenmişti. Bu, hastaya ilham verdi ve "Kendimi kontrol altına almak istedim." diye karar verdi. Bu, yaşam tarzında dramatik bir değişikliğe yol açtı.

Kendi dairesinde tek başına yaşıyordu ve bir köpek satın aldı, söylemeye gerek yok, Lincoln adını verdi. Bu, kendisi dışında bir şeye bakma konusundaki ilk kararlılığıydı; elbette, gerçekçi bir şekilde değil, şımartıcı ve gerici bir şekilde kendine bakmıştı. Ayrıca yemek pişirme ve temizlik işlerinde tam zamanlı yardımcıları da olmuştu. Onları serbest bıraktı ve...

Machine Translated by Google

Yemeklerini ve temizliğini kendisi yapardı. Fazla kilolu olduğu için diyete girdi ve düzenli egzersiz yapmaya, koşmaya ve yüzmeye başladı. Gün içinde meditasyon yapmaya başladı ve bu tür değişimlerle birlikte gelen kaygı ve depresyonu kabullenmesi gerektiğine karar verdi. Tüm bu aktiviteler, gerçek benliğin ortaya çıkıp savunmacı benliğin yerini aldığını gösteriyordu; bu da tedavinin işe yaradığının önemli bir klinik işaretiydi.

Bu gerçek benlik etkinliklerine iletişimsel matlaşma eşlik etti: çeşitli yemek pişirme türlerini, diyetlerin inceliklerini ve sorunlarını, köpek bakımındaki önemli hususları, kendine yüklenmenin bir ön koşulu ve öncüsü olarak bedenin bakımını tartıştım. Ben de onun katıldığı aynı spor kulübünde yüzmüştüm ve böylece yüzmenin zevkini ve faydalarını tartıştık. Gerçek benlik aktivasyonu, şirket içindeki Baba Figürü patronuna olan

bağımlılığı sorununa son derece yaratıcı bir iş çözümü getirerek, kendisine mali bağımsızlığını güvence altına alarak şirketten ayrılma olanağı sağlayan bir iş anlaşması müzakere ettiğinde doruk noktasına ulaştı. Aynı zamanda, daha önce yaz tatillerini her zaman ailesinin yazlığında geçirmesine rağmen, kendisi için bir ev kiralamaya ve kendi yazlık evini inşa etme planları yapmaya başladı.

Gerçek benliğinin aktivasyonunda bir miktar süreklilik sağladıkça, ister bir iş kararında, ister egzersizde, ister eğlencede olsun, gerçek benliğini kendi başına aktive ettiğinde, hemen kaygı hissettiğinin ve ardından üstesinden gelmesi gereken o uyuşuk, rahatsız edici sesin geldiğinin daha da farkına vardı. Örneğin, "Havuza atlamadan hemen önce bir kaygı ve önsezi hissi duyuyorum ve atlamak için bununla mücadele etmem gerekiyor, ancak havuza girip yüzmeye başladığımda kayboluyor. Sanırım bunun nedeni kendim için bir şey yapıyor olmam, kendimi aktive ediyor olmam. Evimi aldığımda da aynıydı, köpeği aldığımda da. Burada, seninle kendime konsantre olmaya çalıştığımda da aynı."

Sınırda Kişilik Bozukluğunda bozulmuş benliğin tedavisine dair üçüncü bir örnek olarak, genç kadın Jean'in tedavisini ele alalım.

Klinik Örnek: Jean

Machine Translated by Google

Birinci yıl: Haftada üç kez. Jean ile yaşadığım yüzleşmeler şöyleydi: Neden kendine, görünüşüne, dairesine, işine daha iyi bakmıyordu? Neden başkalarının onu ezmesine izin veriyordu? Neden kendini aktifleştirip desteklemiyordu? Bu sorun, o zamanlar çıktığı iki erkek arkadaşıyla ilgili konuşmalar sırasında, tedavinin ilk altı ayında netleşti. Biri daha sağlıklı ve ona daha samimi bir ilgi duyuyor gibiydi, ancak Jean'i o kadar kaygılandırıyordu ki, onunla bir sonraki buluşmada "doymak bilmez" hale gelecekti. Sonra da ondan kaçınacaktı. Narsistik olan diğer çocuk, açıkça onu yalnızca cinsel amaçlar için sömürmeye çalışıyordu. Ondan hoşlandığını ve ona değer verdiğini hayal ettiğini bildirdi. Narsistik çocuk hakkındaki fantezisi şöyleydi: "Beni istiyor. Dünyanın geri kalanı yok; sadece ben ve o varız - mükemmel. O orada - birinin beni ilk kez ön plana çıkardığı an."

Bu iki ilişkide savunmacı benliğinin uyumsuz iniş çıkışlarıyla yüzleşmesi, kendisinden gerçekten hoşlanan (gerçek benliği) çocukla olgun ve bağımsız bir şekilde hareket ettiğinde çok kaygılı, "doymak bilmez" ve sonra ondan kaçınmak istediğinin farkına varmasını sağladı. Öte yandan, onu sömüren kişi savunmacı benliğini pekiştirdi ve bağımsız olma konusundaki kaygısını hafifletti ve bu nedenle istismara uğramasına izin vermesine rağmen, onunla daha iyi hissetti ve bu da kaçınılmaz olarak kendisi hakkındaki kötü hislerini pekiştirdi. Bu yüzleşmeyi bütünleştirdi, narsistik çocukla görüşmeyi bıraktı ve daha sağlıklı olanla ilişkisini sürdürmeye çalıştı, ancak pek başarılı olamadı. Gerçek benliğini özerk ve bağımsız bir şekilde harekete geçirmeye henüz hazır değildi.

Bir noktada, annesinin özellikle ihmalkâr bir davranışının ardından, hasta öfke patlaması ve aşırı yeme yaşadı ve aşırı yemenin annesine olan öfkesini ve hayal kırıklığını ifade ettiğini ilk kez fark etti. Ancak bu farkındalık oldukça yüzeyseldi ve uzun sürmedi. Belki de ailesinin kendisinden "her şeyi berbat etmesini" beklediğinden şüphelenmeye başladı.

İkinci altı ayda savunmacı benliği üzerinde biraz daha fazla kontrol kazandı, duygulanım ortaya çıkmaya başladı ve kendisiyle baş başa kalma becerisi gelişti. Kendisiyle ilgili duygu ve algıları ile ailesiyle ilişkisi üzerinde çalışması ön plana çıktı. Gerçek benliği, terk edilme depresyonuyla birlikte ortaya çıkmaya başladı. Kendini tükenmiş hissediyordu.

Machine Translated by Google

Ona hiçbir şey verilmemişti: "Ben aptalım ve bunu hak ettiğimi düşünmüyorum. Daha fazla acı çekiyorum. Benliğim önemli değil; hayatımı yalnız ve depresif bir şekilde harcıyorum, ait olabileceğim bir yer olmadığı için terk edilmiş hissediyorum. Hiçbir şey gibi hissetmek aşağılayıcı. Kendimden nefret ettiğim için hiçbir şeyin tadını çıkaramıyorum. Sadece kıvrılıp ölmek istiyorum. Kendimi ölü, umutsuz hissediyorum ve en iyisi hayal kurmak."

Bu seans hastanın savunmacı benliğini harekete geçirdi. Ertesi gün yatakta kaldı, işe gitmedi veya bir sonraki seansa gelmedi. "Umursamadım. Kendimi çaresiz, yalnız hissettim, kimse beni sevmiyor. Bu adil değil. Herkesin kendi hayatı var, bense tek başımayım ve benliğim yok. İhtiyaç duyulan, özel, sevilen hissetmek istiyorum."

Artık geçmişi araştırmaya başlamıştı: "Çocukken hep böyle hissederdim ama annemin harika biri olduğunu da düşünürdüm. Kardeşimin yatağına gizlice girmesine izin verirdi. Ben de gizlice girmeye çalıştım ama izin vermediler."

Jean: İkinci yıl. Birinci yılın sonunda, hastanın ebeveynlerinin günah keçisi ilan ettiğine dair algıları daha derin ve daha sürekli hale geldi. "Duygusal dengesizliğim, fark edilmemekle veya önemsenmemekle ilgili. Başarısızlığım benim değil, onların bir yansıması. Kendimi bir 'şey' gibi hissettim. Tek umursadıkları şey başarısız olmalarıydı. Başarısız olmayı ve depresyona girmeyi nasıl düşünebilirim ki?"
Sanki onları sırtlarından bıçaklıyormuşum gibi. Annem yüzeyde çok tatlı. Beni o kadar suçlu hissettiriyor ki ağlamak istiyorum. Sadece suçluluk yükünden kurtulmak istiyorlar. Babam gururu ve bencilliği için her şeyi feda ederdi. Annem neden hiç yanımda olmadı? Bana hiçbir şeymişim gibi davranmaya nasıl cüret eder? Babam bana nasıl onun için köle gibi çalışmam gerektiğini söyler?
Burada hasta ilk kez kendini desteklemek için saldırganlığını harekete geçirmeye başlıyor. Saldırganlık savunmasının içselleştirilmesi yavaş yavaş etkisini yitirmeye başlıyor.

Ancak seanstan sonra tekrar suçluluk ve depresyon duygularına kapıldı, savunmacı benliğini harekete geçirdi ve "aşırıya kaçtı" ve ardından da uzaklaştı.
Temaya geri dönmek için duygulanım ve savunma arasındaki bağlantıyla yüzleşmek birkaç seans aldı.

Örneğin, birkaç hafta sonra şu sözlerle geri döndü: "Annem acınası bir çalışan makine; babam bir sahtekâr, sahtekâr, duygusuz. Ben hiçbir yere ait olmayan kayıp, çaresiz bir ruhum. Ailemin her zaman suçlayacak başka birileri vardır, özellikle de ben. Beni rahatsız ediyorlar. Beni ele geçirdiler. Benliğim yok. Fıçının dibindeyim. Bir erkek çocuk istediler, benim için suçluluk duydular, bana yokmuşum gibi davrandılar. Onların suçluluk duygusunu taşımak zorundaydım."

Machine Translated by Google

Bu görüşme biraz öfke ve depresyonu boşalttı ve hastanın gerçek benliği yeniden ortaya çıktı. "O görüşmeden sonra kendimi iyi hissettim. Sersemlemiş, yani dağılmış bir halde olmadığımda, her şeyi yapabilecek kadar akıllı olduğumu fark ediyorum ve kendimi iyi hissediyorum. Ama çoğu zaman sersemlemiş halimin ben olduğuma inanıyorum." Ona oyuncunun role nasıl bürünebileceğini anlattım. Jean, öfke ve depresyonla dolu bu seanslardan sonra artık dağılma savunmasıyla mücadele etmeye başlıyordu.

Birkaç ay sonra, ortaya çıkan gerçek benliği, terapötik ittifakın sağlamlığı ve derinlemesine çalışmanın kurulması, görünüşündeki çarpıcı bir değişiklikle daha da belirginleşti: Saçlarını kırmızıya boyamayı bıraktı, makyajını ve sivri topuklu ayakkabılarını çıkardı ve doğal bir 18 yaşındaki esmer gibi göründü. Gururla, "Benim," dedi. Ayrıca şarkı söylemeye daha fazla ilgi duymaya başladı ve yerel gruplarla seçmelere katılmaya başladı. Yeni restore edilmiş benliğini gerçeklikte ifade etmeye başlıyordu. Yine de depresyon, kopukluk ve hayal kurmayla yaşadığı muazzam mücadele devam ediyordu.

Bir ay sonra şunu söyleyebildi: "Kendi hayatımın ilk kez bir araya geldiğini görebiliyorum." Tedaviye başladıktan yaklaşık 18 ay sonra, gerçek benliğin ve öz-destekleyici davranışların daha da pekiştiğini gösteren dramatik bir olay meydana geldi. Annesi gerileyen davranışını tekrar ödüllendirdi ve ertesi sabah kendini korkunç derecede depresif hissetti. "Yataktan çıkmak istemedim, bu yüzden çıkmadım. Sürekli bir çıkmaz. Sonra kendimi bunalmış, çaresiz, devam edemeyecek, başa çıkamayacak durumda hissettim. Sonra her şeyin cehenneme gitmesine karar verdim. Kendim için bir şey yapacağım. Bırakın onlar düşünsün." Başka bir deyişle, duygusal yatırımı nesneden öz-temsile aktardı.

İki gün boyunca yalnız başına, sadece kendini düşünmek ve duygularının gelmesine izin vermek için yola çıktı. Ailesi panik içinde beni aradı ve ben sadece nerede olduğunu bilmediğimi ama muhtemelen hiçbir zarar görmediğini düşündüğümü söyleyebildim. Dönüşünde şöyle dedi: "Kendimi bulduğuma karar verdim ve ihtiyacım olan tek şey buydu. Kendime bakmalı ve onlar için bu kadar endişelenmemeliyim. Bu kalıbı kırmalıyım. Kendim için bir seçim yapmalı ve sonuçlarına katlanmalıydım ve şimdi bunu yapmalıyım. Kendim için bir şeyler yapmaya hazırım. Sağlam bir kavrayış, sağlam bir bakış açısı hissediyorum."

Buna rağmen anne ve babasıyla daha az görüşse de, aynı uyumlu rolünü sürdürmeye devam etti.

Machine Translated by Google

Şimdi çevrede oynanan tema tamamen onun ruhundan ortaya çıkmaya başlamıştı: Gerçek benliğini harekete geçirme girişimleri, daha önce ebeveynleriyle etkileşimleri tarafından tetiklenen tüm semptomları tetiklemişti. Bunlar savunmacı benliğini harekete geçiriyordu ve o da depresyona giriyor, tıkınırcasına yiyor, bitkin ve kopuk hissediyordu: "Kendimi desteklemenin en önemli olduğu zamanda, bu en zor oluyor. Son görüşmeden sonra kendim hakkında olumlu hissediyordum, ama sonra tekrar yaptım. Vazgeçtim, hislerimi kestim ve 'doymak bilmez' olmak istedim. Vazgeçip beni silen, gözlerimi boyayan o diğer kişiden (savunmacı benlikten) ölümüne korkuyorum." İlerleme-gerileme sonraki birkaç ay boyunca devam etti. Gerilemelerin devam etmesi, terk edilme depresyonuyla başa çıkmak için gerekli koşulları yaratmak için gerekli olan duygulanım sürekliliğini koruyamayabileceğini düşündürüyordu. Kapasitesinden şüphe etmeye başladım. Üstesinden gelmek için gerekli temel ego gücüne sahip değil miydi?

Kısmen psikopat mıydı yoksa gerilemenin ödülü o kadar büyüktü ki bundan vazgeçemiyordu? Yoksa o kadar mazoşist miydi ki cezanın verdiği zevkten vazgeçemiyordu?

Bu endişelerimi kendisine ilettim ve bana, oldukça net olduğu konularda ileri geri konuştuğunu ve bunu davranışlarını kontrol edemediği için mi yoksa kontrol edemediği için mi yaptığından emin olmadığımı söyledim. Davranışlarını kontrol etmeye çalıştığını ama kontrol edemediğini gösterecek türden bir mücadele gözlemlemediğimi belirttim. Neden kendinden vazgeçmiş gibi göründüğünü merak ettim. Bu, gerçek benliğini harekete geçirme çabalarının yenilenmesine yol açtı.

Jean: Üçüncü yıl. Paradoksal olarak, Jean tedavisinin üçüncü yılına başladığında, ilk kez savunmacı benliği olmadan yalnız kalma konusundaki ayrılık paniğiyle başa çıktığını bildirdi: gerileyen dışavurumlar, ayrılma veya aşırı yeme.

Birkaç hafta sonra, bir haftalığına evden ayrılmam nedeniyle yaşadığım ayrılık stresi sırasında Jean, ayrılık paniğiyle daha iyi başa çıktığını bildirdi: "Buradan korkarak ayrıldım. Daireye geri döndüm ve kendimi hemen harekete geçmeye zorlamazsam bebeğin kontrolü ele geçireceğini ve pes edeceğimi fark ettim. Kendimi çaresiz hissettim ve kıyafetlerimi bile değiştirmeden koşmaya çıktım.
Sonrasında kendimi çok rahatlamış ve iyi hissettim." Kendine olan bağlılığı

Machine Translated by Google

Temsil, gerileme dürtüsünü yenmişti. "Senin için iyi oldu" diyerek ustalık çabalarını pekiştirdim; gerçek öz aktivasyon için daha önce hiç almadığı türden, olumlu ve cesaretlendirici bir yanıt.

Şöyle devam etti: "Ama sonra, eğer böyle devam edersem, kendimi o kadar yalnız ve kaderime o kadar öfkeli hissederim ki, her şeyi mahvetmek zorunda kalırım." Bu raporlar, onun kapasitesine dair şüphelerimi bir anlığına yatıştırdı.

Birkaç hafta sonra hasta, geri çekilen nesne ilişkilerini bölüm-birim olarak şu bağlamda özetleyen dramatik bir rüya anlattı: "Ailemle olan ilişkimle ilgili günlüğümü tekrar okuyordum ve beş yıl öncekiyle aynı olduğunu gördüm ve sadece pes etmek istedim. Orada oturup kendimi kötü hissedemezdim, kaygılıydım, bu yüzden aşırı yedim. Beni bayıltacak ve uyutacak bir şey istiyordum.

Uyudum ve şu rüyayı gördüm: Annem oradaydı ve bana ne giymem gerektiğini söylüyordu ama anneme hiç benzemiyordu. Başka bir kadındı, korkutucu, solgun gözlü, tuhaf bir kadın, bir nüktedan, benden nefret eden, bana düşman olan çirkin bir canavar. Annemin yüzünü nüktedana uydurmaya çalışıyordum, bu kadına gözlerimle diğer kadına, bir nüktedana dönüşmemesini söylemeye çalışıyordum. Nefesimi tutuyordum ve sonunda annemi görebildim.

Serbest çağrışımları şunlardı: "Sevgi dolu bir anne fantezisini sürdürmek için can atıyorum. Farklı bir şey görmeye dayanamıyorum." Bu duygulara karşı nasıl savunma yaptığına dair bir anısını hatırladı. "Çocukken her zaman rahatsız edici derecede boş ve sıkılmış hissederdim. Bu sabah işe gitmek için kendimi yataktan sürüklemek zorunda kaldığımda da aynısını hissettim. Bırakmak istedim. Bitkindim. Beyin yıkanmıştım. Mücadele etmek için çok fazla; pes ediyorum. Hatta üzgün hissedebilmek için erkek arkadaşımdan kurtulmak istiyorum. Yaşadığım ve inandığım her şey bir yalan. Kalbim kendim ve masumiyetim için kan ağlıyor. Ailede iyi insan olmam mümkün olabilir miydi? Birini, erkek arkadaşımı, benim hissettiğim gibi hissetmesini sağlamak için incitmek istiyorum. Beni seviyor ki ben ona acı verebileyim, çünkü onların bana acı vermesine izin veriyorum. Ben çirkin, çıldırmış bir zihnim var.

Annesinin günah keçisi ilan edilmesinin (geri çekilen nesne ilişkileri parça-birim) algısı karşısında öfke, hayal kırıklığı ve depresyonla başa çıkamadığını, kafasındaki zekânın harekete geçmesiyle (geri çekilen nesne ilişkileri parça-birim) ilgili bu duygularla her bireyselleşmeye çalıştığında yüzleşmek zorunda kalacağını yorumladım.

Machine Translated by Google

Bunu kafasında kontrol etmesi gerektiğini, aksi takdirde ortaya çıkan kendi kendini harekete geçirme sürecini engellemeye devam edeceğini söyledi. Öfkeyi gördüğünde paniklediğini ve öfkesini pes ederek ve kendini hırpalayarak kendinden çıkardığını söyledi.

Terk edilme depresyonunu gerilemek ve savunmaya çalışmak yerine kontrol altına alma ve onunla başa çıkma kapasitesinin artması, bir sonraki tatilime verdiği tepkide açıkça görülüyordu. Son röportajda kendini boş, sıkılmış ve depresif hissettiğinden yakındı ve ardından şu rüyayı anlattı: "Küçük kedimin balkondan atladığını gördüm, çok yüksekte olduğunu biliyordum, yardım için çığlık attım ama kimse duymadı. Kedi atladı ve yere yığıldı. Çaresiz, masum bir şey mi? Beni neden terk etti?" Serbest çağrışımları: "İnsanlar beni çok aşağıladı. Kendim için hiçbir şey yok! Ne fark yaratabilirdim ki? Annem kardeşimi doğurduğunda da böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Ve sonra beni daha da görmezden geldi."

İlk defa onun yaklaşan aşkıma tepki verdiğini yorumladım.
sanki annesinin yokluğunun tekrarıymış gibi tatile çıkıyordu.

TARTIŞMA

Sınırda Üçlünün Kökeni

Ebeveynler, Jean'in bireysel ihtiyaçlarını karşılıklı olarak ihmal etmelerine rağmen sevgi ve şefkati sözlü olarak dile getirdiler ve bu sözlü ifadeler Jean'in ödüllendirici birim fantezisinin temelini oluşturdu. Babanın bağımlılık hakkındaki olumsuz duyguları hastaya yansıtıldı; annenin bağımsızlık ve depresyon hakkındaki olumsuz duyguları hastaya yansıtıldı.

Sınırda Üçlü Bozukluğun Klinik Tablosu

Jean, kendi bireyselleşmesi pahasına bu yansıtmalarla özdeşleşti.
Bu birimin etkisiyle bağlantılı olan iyi, itaatkar bir çocuk olarak kendi temsili - bakılıyor olmak - patolojik bir ego ile birleşmişti; bu da kaçınma ve bireyselleşmenin inkarını, yapışkan, çaresiz, çocuksu davranışları gerektiriyordu. Ayrılık paniği, cinayet öfkesi ve intihar depresyonunun acı verici etkileri, duygulanımın ayrılması ve tıkınırcasına yeme ile yönetiliyordu. Kendini çaresiz, yapışkan,

Machine Translated by Google

Uysal, "güzel" bir çocuk, yüzeyde çocuksu davranışları nedeniyle seviliyordu ama aslında kötüydü ve bağımlı ihtiyaçları için yanlıştı.

Sınırda Üçlü Bozukluğun Terapötik Yönetimi

Sahte savunmacı benlik, kopuk duygulanım cephesi, terapistlerin üç yıllık psikoterapi boyunca nüfuz etme çabalarını boşa çıkarmıştı ve tedavideki ilk klinik sorundu. Gerilemeyi en aza indirmek ve sorumluluk ve öz-etkinleşme ihtiyacını en üst düzeye çıkarmak için, evinden taşınmasını ve kendine bakabilmesi için bir iş bulmasını istedim. Patolojik egoyla başa çıkma görevine, kaçınma ve yapışma davranışının uyumsuz ve öz-yıkıcı yönleriyle ve tıkınırcasına yemeyle ilgili duygulanım kopukluğuyla yüzleşerek başladım. Yüzleşmelerimin içselleştirilmesinin bir sonucu olarak, gerçek benliği ortaya çıkmaya başladı: Kendine daha iyi bakmaya, kendini etkinleştirmeye ve daha olgun ve bağımsız bir şekilde davranmaya başladı. Ayrıca, kopukluk ve tıkınırcasına yeme yoluyla eyleme geçmeyi ele geçirmeye ve kontrol etmeye çalıştı. Geçici kontrol ve ileriye doğru harekete yol açan ilerlemelerden oluşan bir kalıp ortaya çıktı ve bunu, gerilemeye yönelik karşı konulmaz bir ihtiyaç izledi. Bu süreç, hastanın, gerilemelerin ele aldığı altta yatan etkilerin veya bu etkileri neyin tetiklediğinin farkına varmadan ilk yılı işgal etti.

Zamanla, gerçek benliğini harekete geçirip sahte savunmacı gerileyen benliğini sürekli olarak kontrol edebildiğinde, acı verici etkiler üreten ve gerileyen savunma gerektiren iki tür tetikleyici faktörün daha fazla farkına vardı: (1) kendi kendini harekete geçirme veya bireyselleşme hareketinin kendisi; ve (2) ebeveynlerin ihmali veya baştan çıkarılması dahil olmak üzere çevresel ayrılık deneyimleri. Ayrıca, kendini harekete geçirebildiği derece ile ilişki kurduğu erkek tipi arasında

da bir ilişki vardı. İlk aşamada, gerçek benliğini harekete geçiremediğinde, çok yıkıcı bir erkek arkadaşı vardı - annesiyle olan ilişkinin bir tekrarı: Onu sevme ve onun tarafından sevilme fantezileri kuruyordu, oysa gerçekte onu narsistik bir şekilde kullanıyordu. İkinci aşamaya geçtikçe, gerçek benliği ortaya çıkmaya başladı ve kendine bakabilme ve kendini harekete geçirebilme konusunda daha yetenekli hale geldi. Bu erkek arkadaşını ve en azından bir sonrakini bıraktı.

Machine Translated by Google

Sözlü olarak ona daha uygun davranmaya çalıştı ama kendisi kendi sorunları nedeniyle yanında olamadı.

Tedavinin ikinci yılından sonra, kendini aktifleştirmesi güçlendikçe, artık kendi dairesinde oturuyor ve hem işini hem de işini idare ediyordu. Sahneye, şimdiye kadar ona karşı hisleri ve davranışları en uygun olan üçüncü bir erkek çıktı. Gerilemeler azalmıştı ve kadın ayrılık paniği, cinayet öfkesi, intihar depresyonu ve derin bir kendini haklı görme duygusuyla giderek daha fazla karşı karşıya kalmıştı.

İlerleyen ve gerileyen tereddütler beni sıklıkla Jean'in terk edilme depresyonu ve ayrılık paniğinin bağlarından bireyselleşme ve kendini kurtarma kapasitesine sahip olup olmadığını ciddi olarak sorgulamaya yöneltti. Ancak bu konu, tedavinin daha sonraki aşamasında, Jean'in çevresinde değil de ruhunda güvenli bir şekilde yerleşene kadar temel terapötik teste tabi tutulamadı; yani Jean, kendini etkinleştirme veya büyüme yönündeki her hareketin bir ayrılık paniğine yol açtığını ve buna gerileme savunmasıyla yanıt verdiğini algıladı. Konu birleştirilmiş ve ilerleme sağlanmıştı, ancak nihai çözümü hala şüpheliydi.

Vaka, terapistin hastanın patolojik savunmalarıyla yüzleşme terapötik tekniğini kullanarak hastayı nihayetinde kendi ruhunda borderline üçlüsünün işleyişinin farkına varmasını nasıl sağladığını göstermektedir: Bireyleşme depresyona, depresyon da savunmaya yol açar. Hastanın bu üçlünün derinden içselleştirildiğinin ve ayrılık ve bireyselleşmenin tetikleyici stresleriyle otomatik olarak tetiklendiğinin farkında olması, terapötik ittifakı güvence altına alır ve hastayı borderline sorunuyla başa çıkmada alternatif bir seçenek olarak tedaviye bağlar. Aynı zamanda terapist, ortaya çıkan gerçek benliğin sağlamlaşmasını güçlendirmek için iletişimsel eşleşme terapötik tekniğini kullanır.

BOZULMUŞ BENLİKLE İLETİŞİMSEL EŞLEŞME

NARSİSTİK KİŞİLİK BOZUKLUĞU

Klinik Örnek: Harold

Machine Translated by Google

Harold tedaviye başladığında, ailesinin şirketlerinden birinde çalışıyor, lüks bir dairede yaşıyor ve narsistik ama güzel karısıyla tıpkı annesiyle olduğu gibi ilişki kuruyordu. Karısını idealleştiriyor, ona bağımlı hale getiriyor ve hayatını, annesini memnun etme ihtiyacıyla çelişmediği sürece onu memnun etmeye çalışarak düzenliyordu. Karısının onu terk etmesi, içsel psişik yapısına bir meydan okuma başlattı ve gerçek benliğinin ortaya çıkması için ilk fırsatı yarattı. Bu ayrılık stresine tamamen narsistik bir savunma, yani büyüklenmeci benliğiyle mi karşılık verecekti, yoksa bunu gerçek benliğini harekete geçirip hayatını yeniden düzenlemek için bir fırsat olarak mı kullanmaya çalışacaktı?

İletişimsel eşleşmeye yönelik ilk çabaları, boşanmanın finansal boyutunu kabul etmesi gerektiğinde başladı. Eşini memnun etme ihtiyacı nedeniyle, finansal gerçekleri inkar edip görmezden gelmeye ve ona son derece gerçekçi olmayan bir eşleşme teklif etmeye meyilliydi. Bu yaklaşımın yıkıcılığını reddetmesinin yanı sıra, boşanma eşleşmelerindeki gerçekler hakkında, örneğin eşi veya ailesiyle ilgisi olmayan güvenilir bir avukat bulma ihtiyacı gibi, birçok iletişimsel eşleşme tartışması yaşandı.

Boşanmanın ardından ortaya çıkan bir sonraki soru, kendisine unvan ve para sağlayan ancak gerçek anlamda kendini ifade etme fırsatı vermeyen aile şirketinde kalmaya devam edip etmemesiydi. Ayrıca, narsistik malzemeler sağlayan ancak mevcut durumu için fazlasıyla büyük olan pahalı dairede mi kalmalıydı?

İşi bırakıp kendi mali durumunu ailesinin mali durumundan tamamen ayırmaya karar verdi. Bu, annesiyle kapsamlı müzakereler gerektirdi ve annesi onu çok korkutuyordu. Annesiyle olan itaatkar davranışlarıyla yüzleşmenin ötesinde, müzakerenin çeşitli gerçeklik yönlerini, kendi hedeflerini aklının merkezinde tutmasının önemli olduğunu tartıştık. Büyük bir mücadele ve zorlukla hem annesiyle hem de karısıyla, görkemli benliğinden ziyade gerçek benliği temelinde bir uzlaşma sağlamayı başardı. Ardından dairesini sattı ve daha küçük, daha uygun bir yere taşındı.

New York şehrindeki emlak piyasasının gerçekliğini ve iniş çıkışlarını, ayrıca emlakçılar ile emlak satın alan kişiler arasındaki sorunları tartışmak için klinik bir örnek getirmesi ona bir fırsat sağladı.

Machine Translated by Google

Daireler. Bu hareketi daha çok gerçek benliği temelinde gerçekleştirmeyi başardı ve artık en azından maddi olarak kendi dairesinde karısından ve ebeveynlerinden özgürdü. Bu değişiklikler, hem işinin hem de ilişkilerinin büyüklenmeci benliğiyle rezonansa girmesi ve gerçek benliğine zarar vermesi anlamında gerici ve savunmacı olan çevresini ve yaşam tarzını, artık bu gerici ilişkilerden kurtulduğu ve hayatını yönetmek için bir rehber olarak gerçek benliğini kendi başına harekete geçirme zorunluluğuyla karşı karşıya kaldığı daha uyumlu bir tarza dönüştürdü. Bu değişiklikler ayrıca, elbette, savunmalarını kesintiye uğrattı ve III. Bölüm'de anlatıldığı gibi, terk edilme depresyonunu ve gerçek benliğini harekete geçirme zorluğunu yüzeye çıkardı.

Zamanını meşgul edecek bir şey bulma ve kariyer seçme ihtiyacıyla karşı karşıya kaldığında, gerçek benliğini harekete geçirme konusundaki zorluklar muazzam bir sorun yaratıyordu. Ne yapmak istediğine karar veremiyordu. Konsantre olmakta zorlanıyordu. Tüm ilgi alanları ve aktiviteler konusunda kararsızdı.
Başarısız olmaktan, hangi yöne giderse gitsin aşağılanmaktan ve küçümsenmekten korkuyordu. Ayrıca ara sıra edilgenlik ve kaçınma duygusuna kapılıyordu. Hiçbir şey yapamayacak durumda olduğunu fark ediyordu.

İkilemlerini ve gerçek benliğini tanımlayıp harekete geçirememe konusundaki yetersizliğini gidermek için mesleki testler denedi. Bu bana, onunla yeteneklerinin değil (lisansüstü eğitimdeki mükemmel notlarıyla da gösterildiği gibi) ne yapmak istediği ve motivasyonunun en önemli şey olduğu gerçeğini tartışarak iletişimsel bir konu hakkında konuşma fırsatı verdi. Mesleki testler onun için bunları seçmeyecekti.

Sorun, artık para kazanmak için çalışmak zorunda kalmayacak kadar yeterli paraya sahip olması gerçeğiyle daha da karmaşıklaştı. Bu, paranın çoğu zaman bir engel olabileceğini ve çoğu insanın geçimini sağlamak için çalışmak zorunda olduğunu ve bu nedenle hiçbir seçeneği olmadığını belirtmemle iletişimsel bir fırsat sağladı. Çalışmak zorunda olmamanın lüksü, ne yapmak istediğini belirleme sorununu daha da zorlaştıran muazzam bir seçenek yelpazesi sağladı. Bu, karar vermenin nasıl yapılacağı ve bir kariyer veya ilgi alanının pekiştirilmesinde gerçek benlik ile çevre arasında deney yapma ihtiyacı hakkında iletişimsel bir eşleşme tartışmalarına yol açtı.

Machine Translated by Google

Sonunda, karar verememesinden dolayı çaresiz kalan genç adam, bazı dersler almaya karar verdi. "Bu beni savaşa gitmeye ya da silahlarımı bırakmaya zorlayacak." Dersler muhasebe, hukuk ve resim üzerineydi. Bu dersler, kendisini ifade etme konusundaki tüm zorluklarıyla yüzleştirdi ve bu öğrenme alanlarındaki gerçeklikleri iletişimsel bir eşleşme yoluyla tartışma fırsatı sağladı. Bu tartışmalar, gerçek benliğin motivasyonları ile görkemli benliğin motivasyonları arasında ayrım yapmasına ve bunları çözmesine yardımcı olmayı amaçlıyordu.
Örneğin, resim yapmak onun için çok ilgi çekiciydi çünkü gösterişçi bir yanı vardı, yani ünlü olacaktı ve insanlar ona bakıp hayran kalacaktı. Elbette bu, kişinin kendine bir görev koyması ve onu başarması ya da başarmasıyla gelen gerçek öz tatminle karşılaştırılmalıydı.

Bir noktada bir oyuna yatırım yapmakla ilgilenmeye başladı, bunu oldukça dürtüsel bir şekilde yaptı ve oyun başarısız olunca çok hayal kırıklığına uğradı. Onunla, oyun yatırımıyla ilgili akılda tutulması gereken gerçekler hakkında iletişimsel bir tartışma yaptım; yani, tüm oyunların küçük bir yüzdesi başarılı olur ve başarıyı garantilemek için tiyatroda büyük bir yargı ve deneyime sahip birine ihtiyaç vardır.

Koşu onun başlıca aktivitelerinden biri haline geldi ve bu da kendine özgü bir sorun ortaya çıkardı: Bir yandan savunmacı ve gericiydi çünkü görkemli benliğiyle yankılanıyordu; diğer yandan da gerçek benliğinin bir ifadesiydi.

Koşmaya karşı duygusal tepkisi, görkemli benliği ile gerçek benliği arasında gidip geliyordu. Örneğin, terk edilmişlik depresyonuyla ilgili tarihsel materyal seanslarda ortaya çıkıyor ve ardından kendini koşuya atıyordu. Fiziksel aktivitenin heyecanı ve endorfin salınımı, performansına bağlı olarak görkemli benliğinin bir tür manik uyarılmasına yol açıyordu. Aynı zamanda, terk edilmişlik depresyonuyla ilgili materyal seanslardan kayboluyordu. Ancak atletik yeteneği vardı. Sadece kendisi hakkındaki kötü hisleriyle başa çıkmak için koşmasının gerekli olmadığı, vücuduna iyi bakarak, iyi durumda olduğundan emin olarak ve koşmanın ve yarışmanın fiziksel zevkini çıkararak gerçek benliğini ifade etmek için koşabileceği vurgulanıyordu.

Muhasebe, hukuk ve resim derslerinin hobi mi, eğlence amaçlı mı yoksa asıl ilgi alanı mı olacağı sorusu tekrar tekrar gündeme getiriliyordu. Resimle bağlantılı olarak, eğer asıl ilgi alanı bu olacaksa, şunu vurgulamak gerekiyordu:

Machine Translated by Google

Uzun süre acemi kalacak, bu alanlardaki uzmanlar ve profesyonellerle rekabet edecekti. Bu nedenle, onun için çok fazla çevresel başarı beklemek zor olacaktı.

Sahip olduğu parayı kendi başına yatırıyor ve hatırı sayılır bir başarı elde ediyordu, ancak bu paranın büyüklük taslayan benliğinin kriterlerini karşılamadığı için düzenli olarak değerini düşürüyordu. Bu tavırla yüzleşildi, ancak çoğu insanın yatırım yaparken yaşadığı zorluklar hakkında kendisiyle yapılan tartışmalar sayesinde iletişimsel bir eşleşme de sağlandı. Kaygısının üstesinden gelmiş gibi görünüyordu ve neden bu özel ilgi alanını bir kariyer temeli olarak kullanmadığını merak ediyordu.

Boşanma sonrası kadınlarla ilişkileri, görkemli benliği ile gerçek benliği arasında benzer sorunlar ortaya çıkarıyordu. Kadınların kendisine hayran olmasını, kendilerini tamamen ona adamalarını bekliyordu. Birçok tek gecelik ilişki yaşar, kadınları resmi anlamda dışarı çıkarmaz, ancak aradığında gelmelerini beklerdi. Devam eden bir ilişkileri yoktu. Hayranlık duyulmasını ve cinsel performansının alkışlanmasını beklerdi.

Kadınlarla kurduğu bu görkemli benlik operasyonunda, performans kaygısı olmadan kendine güven, hak sahibi olma, güvende hissetmeye başladı. Bu boş karşılaşmaların bitmek bilmeyen tekrarlarının kaçınılmaz kısır döngüsü, onları savunmacı değerlerinden mahrum bırakmaya başladı ve ilişkiler konusundaki yalnızlığı, izolasyonu ve depresyonu daha da belirginleşti. Soruyu yeniden incelemeye ve gerçek benliğini kadınlarla birlikte harekete geçirmeye başladı. Sonuç olarak, his durumu tamamen yetersizlik ve başarısızlık ve reddedilme kesinliğine dönüştü.

Bir kişinin gerçekçi bir ilişki kurma biçimine ilişkin en temel fikirler ona yabancıydı ve iletişimsel eşleşme yoluyla tartışılması gerekiyordu. Örneğin, cinsel çekim veya ilişki ile diğer kişinin kişiliği arasındaki farkı; ilişkinin ilkiyle başladığını ancak devamının sonrasına dayandığını; ilkine çok fazla bağlanmadan önce ilişkiyi bitirmesi gerektiğini; gerçekçi bir ilişki bekliyorsa, kendi benliğini ifade ettiği kadar diğer kişinin benliğine de aynı derecede dikkat etmesi gerektiğini; iş veya kariyerde olduğu gibi, gerçek benliğine en uygun kadın tipini tam olarak belirlemek için denemeler yapması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Machine Translated by Google

Sadece son derece güzel kadınları, gösterişçi ve narsist birer kaynak oldukları için tavlamaya alışmıştı. Bu, onu başkalarına daha önemli gösteriyordu. Bir kadını, duygularına ve gerçek benliğine uyduğu için tavlamak yeni ve tehditkâr bir fikirdi. Bunun yanı sıra, elbette, kadınlara duyduğu hayal kırıklığının temelde mükemmel olmamalarından ve kendi kibirli benliğiyle uyuşmamalarından kaynaklandığı gerçeğiyle de yüzleşmek zorundaydı.

Yine, tüm bu süreç boyunca onun, son derece acı verici depresyon, öfke, umutsuzluk ve çaresizlik etkileriyle birlikte terk edilme depresyonuyla uğraştığı akılda tutulmalıdır.

Klinik Örnek: Walter

Walter, karısı onu terk ettiğinde perişan olmuştu. Bu durum, ergenlik çağındaki çocuklarıyla banliyöde bir evde yaşaması ve evden taşınmak zorunda kalmasıyla daha da kötüleşmişti. Bu, elbette, gerçek benliğini harekete geçirmek için çevresel bir fırsat da yaratmıştı. Ancak, ilk tepkisi tam bir ilgisizlik ve depresyondu ve bir tür oturma greviydi. Sorunu düşünmeyi ve taşınmayı reddetti; hayatının dayanağı olan işi de kötüleşmeye başlamıştı. Bu durumla başa çıkamayacak kadar depresifti. "Baş edemediğimi kabul etmekten utanıyorum, öfkeliyim, kendimi aptal, acılı, aşağılanmış hissediyorum ve sadece kayıp hissediyorum. Eski yollara tutunuyorum çünkü yeniye başlamaktan korkuyorum. Sihir bekliyorum, hareketsizim."

İletişimsel matlaşmayı, gerçek benliğini harekete geçirerek yönetmesinin neden bu kadar tehdit edici olduğunu sorgulayarak başlattım; çünkü çoğu insan bu olasılıktan heyecan ve haz duyuyordu. Sonunda, kendisine hiç uygun olmayan bir daireye aniden taşınmayı başardı. Bu, hayatındaki konumuna ve deneyimine uygun hangi tür daireleri seçebileceği konusunda tartışmalara yol açtı.

Daireye girdiğinde, ergenlik çağındaki oğullarını görmeyi bile planlamayacak kadar büyük bir çöküntüye girdi. Bu, oğulları üzerindeki etkilerini tartışmak ve onları iyi bir ebeveyn olma isteğiyle karşılaştırmak için bir fırsat sundu. Ergenlik çağındaki çocukları ayrılıkla kendisinden daha iyi başa çıkıyordu ve bu, gerçek benliğini harekete geçirmesi için onu teşvik etmek için kullanıldı.

Machine Translated by Google

Çok yavaş ve acı verici bir şekilde gerçek benliğini harekete geçirmeye başladı, oğullarıyla iletişime geçti ve onları görmeye başladı; bu da oğulların ihtiyaçlarını babaların ihtiyaçlarından ve babanın oğullara babalık yapma ihtiyacından ayırma konusunda birçok tartışmaya yol açtı. İşine olan ilgisi geri döndü ve seanslarda gerçek benliğini kullanarak karısıyla ilişkisini, haklarını kaybettiği bakış açısından değil, ona çok az duygusal tatmin sağladığı gerçeğinin farkına vararak yeniden değerlendirmeye başladı. Bu, bir kocanın karısıyla olan rolü ve ona ne tür tatminler sağladığı konusunda iletişimsel bir eşleşme fırsatı sağladı ve bu da...

tam tersi.

Gerçek benliğine doğru yönelmesi, her zaman bencil olan iş hakkındaki bakış açısını değiştirdi. İş yerindeki memnuniyetinin, ustalık ve başarının bir bileşimi olduğunu ve tüm personeli için ilgi odağı ve eşsiz, idealize edilmiş bir figür olmasından kaynaklandığını görmeye başladı. Ayrıca, kibirli, sert ve değersizleştirici davranışları nedeniyle danışmanlığını yaptığı akranları arasında nasıl düşmanlıklar yarattığını görmeye başladı. Bu, akranlar arasında meslektaşlık, diğer insanlarla ilişki kurmayı bekliyorsa onların benliğini gerçekçi bir şekilde kabul etme ihtiyacı, işin dayattığı görevlerde ustalık ve başarı yoluyla işteki gerçek benliğin

memnuniyeti üzerine tartışmalara yol açtı. İş, hayatının temel direği olduğundan, yukarıda tartışılan Harold örneğindeki gibi aynı sorunu ortaya çıkarmıyordu. Yalnızca, gerçek benliğinin amaçlarına karşıt olarak, işini narsistik amaçlar için kullanmasıyla ilgili çalışmak gerekiyordu; bunlar farklılaştırıldığında, çalışmanın gerçek benliği nasıl tatmin ettiğini ortaya koymak gerekiyordu.

Ancak, çalışma alışkanlıkları hakkında epeyce iletişimsel eşleşme vardı. İşkolikti çünkü işin kendisi narsistik zırhını ve duygusal kopukluğunu pekiştiriyordu. "Eğitim erkek için yapılır, erkek eğitim için değil" üzerine tartışmalar yaparken, eğitiminin "gerçekçi olmadığını" görmeye başladı. Ayrıca, iş yerine boş zamanlarını değerlendirmek için zamana ihtiyacı olduğunu da fark etmeye başladı.

Muhtemelen iletişimsel eşleşmenin en büyük alanı kadınlarla olan ilişkileriydi. Karısıyla evlenmeden önce neredeyse hiç flört ilişkisi yaşamamıştı. Tüm bakış açısı, kendi benlik duygusu tarafından yönetiliyordu.

Machine Translated by Google

Narsistik hak sahibi olma duygusu, kadının hayatının merkezinde olması gerektiği ve tıpkı annesi gibi, kadının da her yönden ona tabi olması gerektiği hissi. Önceki hastada olduğu gibi, iletişimsel eşleşme tepkileri aracılığıyla, gerçek benliğin narsistik benliğe karşı nasıl bir ilişki kurduğunun gerçekliklerini tartışmak gerekli hale geldi.

Bunu yapmanın son derece zor olduğunu gördü.

Buna rağmen, maddi olarak güvenceli bir profesyonel erkek olarak, kısa sürede kendisine gerçekten ilgi duyan birçok kadının ilgi odağı haline geldi. Sosyal ve cinsel tatmin sağlamalarına dayalı anlık yakınlık ilişkileri kurardı, ancak daha kalıcı bir ilişki ihtiyaçlarını dile getirdiklerinde narsistik bir öfkeyle patlar ve onları terk ederdi.

Bu tür bir tepki, narsistik benlikle gerçek benlik arasında ayrım yapma fırsatlarına yol açtı. Kadınların kişiliklerinin nasıl olduğunu öğrenmeden dürtüsel olarak onlarla cinsel ilişkiye giriyor, ancak engellerini, yetersizliklerini veya kalıcı ilişki taleplerini keşfettiğinde hayal kırıklığı ve öfkeyle geri çekiliyordu. Kadını gerçekten sevip sevmediğini, kadının kendisini taklit etmesinden mi hoşlandığını ayırt etmekte zorlanıyordu; bu daha çok daha sonra oluyordu. "Kadınlarla nasıl arkadaş olunacağını öğrenemedim. Sadece beni kral veya hükümdar olarak gören, bana ait olan ve onları kontrol etmeme izin veren kadınlara ilgi duyabilirim." derdi.

Sonunda o gün geldi ve şöyle dedi: "Gerçek benliğim ortaya çıkmaya başlıyor.
Kim olduğumdan emin olmasam da artık bir hükümdar veya yıldız değilim, ama bende bundan daha fazlası var, özgün ve gerçek bir şey ortaya çıkıyor." Gerçek benliği ortaya çıktıkça, kendi deyimiyle, yaşam tarzında derin bir değişiklik yaşamaya başladı. İş yerindeki ustalığının tadını çıkarıyor, meslektaşlarıyla daha gerçekçi ilişkiler kuruyor ve iyi geri bildirimler alıyordu, daha fazla boş zamanı vardı, huzursuz, sabırsız, dürtüsel hareketlerinden kurtulmuştu, kendine ve başkalarına, özellikle kadınlara daha gerçekçi bakabiliyor ve gerçek benliğiyle deneyler yapabiliyordu. "Hareket etmektense kendimi kontrol etmeye ve düşünmeye çalışıyorum. Kendimden daha az korkuyor veya rahatsız oluyorum, diğer insanların ihtiyaçlarını anlamaya çalışmaya daha istekliyim." Ancak başlangıçta, gerçek benliğiyle ve kadınlarla deneyler yapmaya, yani onlara duyduğu sevgi temelinde onlarla ilişki kurmaya çalıştığında, tepki vermeye başladıklarında, bu tepkinin hemen büyüklenmeci benliğini tetiklediğini fark etti.

Machine Translated by Google

ve onların gerçek kişiliklerine, narsistik bir kaynak dışında, olan ilgisini kaybederdi.

Birçok denemeden sonra, kendisinden yaklaşık 10 yaş küçük, genç, bekar ve çekici bir kadın buldu. Kadınla tekrar "anında yakınlık" kurdu, sadece onu görmeye başladı, kendisinin ona, kadının da kendisine aşık olduğuna karar verdi ve boşanma sürecini tamamlamanın son aşamasında olduğu için onunla evlenmeyi planladı. Kadın bir çocuk istiyordu. Adam ise istemediğini söyledi ve daha önce hiç evlenmemiş ve bir çocuk isteyen bu kadınla ilgili olası sorunları inkar etti.

Şirketi iflas ettiği için firma değiştirmek zorunda kalmıştı. Araştırmaları sırasında, kendisini isteyen firmayı yeterince incelemediği ve araştırmadığı için kötü bir "uyum" yakalamıştı. Kısa süre sonra, iş arkadaşlarının oldukça vasat olduğunu ve olağanüstü yeteneği ile narsistik tavrının birleşiminin, birkaç ay içinde onları kendisine karşı kışkırttığını fark etti. Sonunda ilişkiyi bitirmek zorunda kaldı.

Hukuk bürolarının politikaları ve akranlarının üzerine çıkmaya çalışan herkesin bir miktar kıskançlık beklemesi gerektiği kavramı hakkında çok sayıda iletişimsel tartışma yaşandı. Yine Shakespeare'in "Julius Caesar"ı buna bir örnek teşkil ediyordu.

Narsistik bozuklukta görkemli öz savunmanın etkililiği veya hava geçirmezliği, gerçek benliğin izole edilmesine yol açıyor gibi görünüyor. Sonuç olarak, çevreyle etkileşim içinde deney yapmaya, test etmeye ve öğrenmeye açık değil. Bu nedenle, tedavide ortaya çıkmaya başladığında, yaşamın gerçekliği ve insanlar arasındaki etkileşimler hakkındaki bu nispeten açık ve neredeyse sağduyulu kavramların tümü yeniden öğrenilmemeli, ancak ilk kez öğrenilmelidir. İletişimsel eşleşme süreci borderline ve narsistik kişilik bozukluğunda aynı olsa da - ikisinde farklı kullanılan yüzleşme tekniğinin aksine - ikinci bozuklukta iletişimsel eşleşmenin görkemli benlik tarafından ele geçirilip geçirilmediğini ve görkemli benlikle rezonansa ve daha fazla dirence yol açıp açmadığını bilmek için dikkatli olmak gerekir.

Machine Translated by Google

Bölüm 2

SOSYOKÜLTÜREL

Bozulmuş gerçek benliğin onarımı üzerine yapılan klinik çalışmalar, kaçınılmaz olarak, hangi sosyal ve kültürel etkilerin onun gelişimini ve ifadesini teşvik ettiği veya engellediği sorularını gündeme getirir. Bu soruların anekdotsal veya deneyimsel düzeyde araştırılması klinik kanıtlarla aynı geçerliliğe sahip olmasa da, yine de önemli bir düşünce kaynağı sağlar. Bu bölüm, kültürlerarası ve sosyokültürel faktörlerin gerçek benliğin gelişimi ve ifadesiyle ilişkisine dair bazı hipotez ve spekülasyonlar sunmaktadır. Amaç, sosyokültürel araştırmaları kendi başına sunmaktan ziyade, gerçek benliğin klinik kavramını genişletmek ve ayrıntılandı

Machine Translated by Google

BÖLÜM VI

Gerçek Benliğin Gelişimi ve Anne Libidinal Teşekkür: Kültürlerarası Yaklaşımlar

Önceki başlıklar, Amerikan kültüründe gerçek benliğin gelişiminde anne libidinal onayının hayati rolünü tanımlamış ve ortaya çıkan benlik için anne libidinal erişilebilirliğinin sürdürülmesine büyük önem vermiştir. Anne ve çocuk arasındaki bu yakın erken bağın korunması ve geliştirilmesi çok zaman ve çaba gerektirir.

Sık sık şu soru sorulur: "Annelik libidinalinin erişilebilirliğine yapılan tüm bu vurgu, benliğin gelişimi için gerçekten gerekli mi?" Bu soruya, konuyu oldukça farklı şekilde ele alan diğer kültürleri göz önünde bulundurarak bazı kanıtlar sunabiliriz. Tartışmamızın temelini İsrail ve Japonya oluşturacak.

İSRAİL

Bruno Be elheim, Chicago'daki Ortojenik Okul'da otistik çocukları, ebeveynleri olmadan yatılı bir tedavi merkezinde tedavi etti. İsrail'deki kibbutz çocuklarına ilgi duymasının nedeni, kibbutzlarda çocukların annelerinden alınıp kreşe yerleştirilmesiyle erken dönem anne-çocuk bağının öneminin azalmasıydı. İsrailliler, esasen normal çocuklara otistik çocuklara yaptığı şeyi yapıyordu: onları ebeveynlerinden uzakta büyütüyorlardı.

Machine Translated by Google

Bu uygulamanın biçimi son yıllarda büyük ölçüde değişti. Uygulandığı yerlerde bile, anneyle bağı korumak için çok daha büyük ve tutarlı çabalar sarf ediliyor. Yine de, bu erken deneyim Amerikan tarzıyla bir tezat oluşturması açısından faydalıdır. Be elheim konuyu kısaca inceledi (yerel gözlemcilere göre, fazlasıyla kısa) ve sonuçlarını Children of the Dream (1969) adlı eserinde bildirdi.

Kibbutz'daki çocuk yetiştirme biçiminin iki nedenini şöyle açıklamıştı: (1) Bir sınır toplumuydu ve annelerin tarlalarda çalışması gerekiyordu; ve (2) kibbutz çalışanları getoda hüküm süren anne egemenliğinden kurtulmak istiyordu. Çocuklar birkaç haftalıkken

annelerinden alınıyor ve diğer çocuklarla birlikte bir kreşe yerleştiriliyordu. Ebeveynlerin günlük bakımla hiçbir sorumluluğu yoktu, ancak akşamları ziyaret ediyorlardı. Kreşlerde, çocukların duygusal rahatlama ve teselli için yetişkinlere yönelmeleri engelleniyordu ve birbirlerine yönelmeleri teşvik ediliyordu.

Be elheim, simbiyotik bir gelişim aşamasına veya ayrılık kaygısına dair hiçbir kanıt bulamadığını bildirdi. Annelerinden uzakta kibbutz'da yetiştirilen çocukların daha sonraki gelişimlerinde gençlik suçluluğu göstermediklerini, okulu bırakmadıklarını ve uyuşturucu sorunları yaşamadıklarını; iyi vatandaş, asker ve öğrenci olduklarını savundu. Bu nedenle, ABD'de gençlik suçluluğunun, okul terklerinin ve uyuşturucu sorunlarının yaygınlığı nedeniyle bu çocuk yetiştirme biçiminin Amerika Birleşik Devletleri'ndekinden daha üstün olduğu sonucuna vardı. Özetle, erken anne-çocuk bağının vurgulanmaması daha üstün bir sonuç ortaya çıkarır.

Be elheim'ı (1969) okuduğumda, ayrılık kaygısı olmadığı sonucuna varmasına rağmen, bu çocuklarda ayrılık kaygısı olarak yorumlayabileceğim birçok klinik kanıt sunduğunu fark ettim. Ayrıca, kitabın sonunda bir tür sonradan düşünmeyle, kibbutz'da yetişen çocukların mükemmel askerler, öğrenciler ve vatandaşlar olmalarına rağmen, gerçek benliğin temel işlevleri olan yakınlık, özerklik ve yaratıcılık konusunda sorunlar yaşadıklarını belirtti.

Yakınlık, özerklik ve yaratıcılığın, bizi insan yapan şeyin özü olduğuna inandığım için, çocuk yetiştirme biçimimiz, erken anne-çocuk bağına azami vurgu yapar ve bu nedenle tüm kapasiteleriyle gerçek benliğin gelişimi için azami potansiyel sağlar.

Machine Translated by Google

Yakınlık, yaratıcılık ve özerklik, kesinlikle gençlik suçluluğu, okul terkleri ve uyuşturucu sorunları gibi potansiyel bedellere değer.

Aynı konuya bakmanın bir başka yolu da Philip Roth'un Portnoy'un Şikayeti (1969) adlı kitabının kahramanını ele almak olabilir. Portnoy, cinsel sorununa az çok katkıda bulunan annesinin, gerçek benliğinin de yazma becerisini kazanmasına yardımcı olduğunu fark etseydi, belki de bu kadar şikayet etmezdi. Erken dönem anne-çocuk bağı -özellikle

annenin ortaya çıkan benliği kabul etmesi- o benliğin ve yakınlık, yaratıcılık ve özerklik potansiyellerinin gelişimi için elzemdir. Bu bağın yeterince vurgulanmaması, bu temel insani niteliklerde eksikliklere yol açacaktır.

JAPONYA

1945'ten 1952'ye kadar süren Amerikan işgali, aile merkezli, grup ve devlet odaklı bu toplumun giderek artan bir Amerikanlaşmasını veya batılılaşmasını hızlandırdı. Birçok kültürde ergenlik, sosyal değişimin en hassas aracı olduğundan, bu durum Japon ergenlerde duygusal sorunlarda çarpıcı bir artışa yol açtı. Örneğin, baba katli klinik bir sorun olarak ortaya çıktı. Bunu, Sınırda Ergenlerin Tedavisi (1972) adlı kitabım Japonya'da yayınlanıp yaygın olarak okunduğunda tesadüfen keşfettim. Yakın zamanda Japonya'ya bir konferans turu için davet edildiğimde bu sorunlar hakkında daha fazla şey öğrendim ve bu bana Japonya'daki çocuk yetiştirme uygulamalarını, kişilik gelişimi üzerindeki etkilerini ve Amerikanlaşmanın bu süreci nasıl etkilediğini ilk elden görme fırsatı verdi.

Ruth Benedict (1946), Japon çocuk yetiştirme tarzının son derece çocuk merkezli olduğunu, Japon annelerin beş veya altı yaşına kadar çocuklarının çocuksu narsisizmini ve benmerkezciliğini ödüllendirdiğini ve şımarttığını belirtmiştir. Bu yaşta anne, çocuğu sosyalleştirmek için rotasını tersine çevirir ve utanç duygusunu kullanarak, çocuğun dışa dönük büyüklenmeciliğini ve narsisizmini kontrol etmesini sağlamaya çalışır.

Kültürümüzdeki normal gelişim üzerine yaptığımız çalışmalardan, bebeğin benliğinin erken bebeklik yıllarında hem görkemli hem de her şeye gücü yeten olduğunu ve dünyanın, anne-çocuk kaynaşmış benlik-nesne temsilindeki benlik imgesi etrafında döndüğünü biliyoruz. Amerika Birleşik Devletleri'nde bu görkemli benlik,

Machine Translated by Google

Annenin elinden gelen uygun bir hayal kırıklığıyla etkisiz hale getirilmeli, söndürülmeli ve gerçeğe veya tabiri caizse yeryüzüne indirilmelidir. Amerikalı anne bunu yapmazsa ve bunun yerine, Japon anne gibi, büyüklenmeyi ve her şeye gücü yetmeyi ödüllendirmeye ve şımartmaya devam ederse, yetişkinde klinik olarak narsistik kişilik bozukluğu olarak sınıflandırdığımız bir durum görürüz.

Bana öyle geliyor ki Japonya'da olan tam olarak bu. İlk olarak, bebeksi büyüklenmeciliğe hoşgörü göstermek, ortaya çıkan gerçek benliği ve öz-etkinleşmeyi kabul etmek ve desteklemekle aynı şey değildir. İkinci olarak, anne büyüklenmeciliğin dışavurumunu utanç yoluyla kontrol etmeye çalıştığında, intrapsişik yapıyı değiştirmek için çok geçtir. Çocuk, sabitlenmiş bir intrapsişik yapı, görkemli, her şeye gücü yeten ve benmerkezci bir benlik temsili geliştirmiştir; buna narsisistik kişilik bozukluğu diyoruz. Öte yandan, patolojik narsisizmin teşhircilikle -başkalarının hayranlık duyması için kişinin benzersizliğinin ve harikuladeliğinin dramatik bir şekilde sergilenmesi- ifade edildiği Amerika Birleşik Devletleri'nin aksine, Japonya'da annenin bu dışsal teşhirciliği utandırması, çocuğun utancın acı verici etkisini hissetmemek için teşhirciliği kontrol etmesini gerektirmiştir. Utanç, Japon kültürünün temel etkisi haline geldi ve kişinin kendini beğenmişliğini ve narsisizmini dolaylı ve gizli davranışlarla başkaları aracılığıyla ifade etmesi, Japon davranışının temel taşı haline geldi. Başka bir deyişle, kendini beğenmişlik ve benmerkezcilik doğrudan ve açıkça ifade edilemez, ancak başka bir kişi veya grup aracılığıyla ifade edilmelidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde buna "gizli" veya "gizli" narsistik kişilik bozukluğu denir.

Kişilerarası ilişkiler ve sosyal davranışın Japon psikolojisini incelersek, bu hipotez neredeyse tüm gözlemlenebilir olguları açıklayabilir. Örneğin, en önemli Japon ilişki teorisi, Doi (1977) tarafından geliştirilen Amae'dir. Bu teorinin özü, Japon bireyinin (Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu gibi) kendini ve duygularını yönetebileceği bir bağımsızlık noktasına gelmesinin beklenmemesidir; bunun yerine, intrapsişik dengesini korumak için başkalarıyla (aile, gruplar, devlet vb.) ilişkilere güvenmeye devam eder. Nesne ilişkileri açısından, kendi iç sıkıntısını gidermek için başkalarıyla kaynaşmayı arar.

Amae'nin teorisinde, gizli narsisist, büyüklüğünü doğrudan ifade edemez, ancak görünüşte tam tersine, diğer kişinin benmerkezciliğini tatmin etmek için fedakarca davranır ve şu varsayımı yapar:

Machine Translated by Google

Diğer kişi suçluluk hissedecek ve kendi benmerkezci büyüklenmeciliğini tespit edip tatmin etmeye çalışacaktır. İntrapsikolojik olarak, erken dönem anne-çocuk birliğinin doğrudan bir uzantısı olan ve narsistik kişilik bozukluğuna benzeyen, ikili kaynaşmış bir benlik nesnesi temsili işlemektedir.

Bunu intrapsişik nesne ilişkileri perspektifinden ele alırsak, ailenin, topluluğun, devletin, imparatorun toplumsal değerleri, kaynaşmış benlik-nesne temsilinin nesne kısmı aracılığıyla içselleştirilir ve duygusal olarak yatırım yapılır. Büyüklenmeci benliğin tatmin almasının temel yolu, bu nesne temsili aracılığıyla, doğrudan ifadesini grubun değerlerine görünüşte feda ederek olur. Grup daha sonra fedakarlığı idealleştirerek narsistik tatmini sağlar. Bu, iki kişi arasındaki etkileşim tarzına ve birey ile aile, topluluk, devlet vb. arasındaki etkileşim tarzına uygulanır. La er'in en iyi örneği, benliğini devlet [yani içsel nesne] uğruna feda ederek şan (idealizasyon) kazanan kamikaze pilotudur.

Beklenebileceği gibi, görkemliliğin ifadesini kontrol etmenin başlıca yöntemi utanç olduğundan, Japonlar normal Batılı sağlıklı kendini iddia etmeyi narsisistik, yani görkemli, kibirli, kibirli vb. olarak görürler. Batılı, narsisistik değil, bağımlı bir şekilde kendini ifade edendir; ancak Japonların narsisistik olarak görülen bağımsız kendini ifade etme için bir modeli yoktur; getireceği utanç korkusunu tetikler ve Japonların bunu reddetmesine neden olur. Japonların ileriki yaşamda utanç deneyiminin önemi, çağdaş anlamında değil, çağdaş deneyimin kaçınılması gereken korkunç çocukluk deneyiminin bir tekrarı olarak görülmesinde yatmaktadır.

Bunun kişilerarası ilişkilerde nasıl işlediğine dair bir örnek şudur: Bir Batılı ve bir Japon bir akşamı bir barda içerek geçiriyor olsalardı, Batılı eğer yorgunsa, kendini açıkça ve doğrudan ifade eder ve "Bu gecelik yeterince içtim, eve gitmeye ne dersin?" derdi. Japonlar için bu kabul edilemez. Narsisistik olarak görülürdü. Bir Japon eğer yorgun olduğunu hissedip eve gitmek istese, arkadaşına "Yorgun musun, yeterince içtin mi?" derdi. Şimdi ona [nesneye] benliğinin yorgun olduğunu ve ilgiye ihtiyacı olduğunu iletiyor. Bunu doğrudan yapamaz. Arkadaşının bunu algılaması ve "Evet, yorgunum. Eve gidelim." diye yanıt vermesi beklenir.

Machine Translated by Google

Bu tür bir intrapsikolojik yapının Japon toplumu için getirilerinden biri, ister okulda, ister şirketlerde veya silahlı kuvvetlerde olsun, grupların sorunsuz ve etkili bir şekilde işlemesidir. Şehrin her yerinde, birinci sınıftan lise son sınıfa kadar, hepsi üniforma giymiş, gruplar halinde bir turistik mekandan diğerine yürüyen Japon öğrenciler gördük.

Sonraki.

Bu öğrencileri askere dönüştürmenin, defterlerini ve kalemlerini ellerinden alıp onlara silah vermekten başka pek bir şey gerektirmeyeceği aklıma geldi; çünkü zaten grup halinde hareket etmeye alışmışlardı. Ayrıca, sosyal davranışları da son derece düzenliydi. Hızlı, verimli, son derece anlayışlı ve başkalarının ihtiyaçlarına duyarlıydılar.

Bu açıdan bakıldığında, Japonya'da seyahat etmek keyifli olabilir. Bu gelişim düzeyine odaklanmış kişilerden beklenebileceği gibi, mantıktan çok sezgisel hislerle hareket ederler ve nesnel olarak neyin doğru veya yanlış olduğundan ziyade, bir ilişki veya ilişkideki bir amaç için en iyi olanla daha fazla motive olurlar. Narsistik kişilik bozukluğuna

yol açan bu anne-çocuk etkileşimi kalıbı, Japonya'da erkekler ve kadınlar arasındaki ilişkilerin yanı sıra Japon toplumunun işleyişi üzerinde de derin etkilere sahiptir. Gözlemlenebilir gerçekler, Japonya'daki evliliklerin hala çoğunlukla aileyi devam ettirmek için aileler tarafından ayarlandığı ve iki partner arasındaki sevgiye çok az dayandığıdır. Japonların bana söylediği gibi, evlilik kurulduktan sonra "Amerikalı erkekler işe, Japon erkekler eve gider." Japon erkeğinin, evi ve çocukları idare etmekle yükümlü olan karısıyla çok az ilişkisi vardır. Japon babanın da çocuklarıyla pek bir ilişkisi yok ama tüm zamanını çalışarak geçiriyor.

İşkolik bir toplum. Haftada altı, hatta bazen yedi gün, sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar çalışıyor. Çalışması bittiğinde karısının yanına dönmüyor. Ya parası varsa metresini ziyaret ediyor ya da akşamları erkek arkadaşlarıyla eğlenmeyi tercih ediyor. Tatiller nadirdir. Japonlar, hayatta kalmak ve "iş"i ilerletmek için çok uzun ve sıkı çalışmak zorunda olduklarını iddia ediyorlar.

Benim kendi teorim şu şekilde: Uygun zamanın ötesinde bebeksi büyüklenmeciliği ve narsisizmi ödüllendiren ve sonra bunu onaylayan ve şimdi çocuğun kendisine yapılan davranıştan dolayı utanç duymasını sağlayan anne,

Machine Translated by Google

Teşvik etmek, çocuğun gelişimsel ihtiyaçlarını kötüye kullanmaktır. Japon erkek çocuğunun, bu sinir bozucu ve acı verici durumun bir daha asla tekrarlanmasına izin vermeyeceği bir noktaya geldiğinden şüpheleniyorum. Bir kadınla duygusal olarak yakınlaşmaya ve ona bağımlı olmaya bir daha asla izin vermeyecek. Bu bakış açısı daha sonra topluma genelleşiyor. Erkekler, anneleri tarafından utandırılma ve istismara uğrama korkusuyla kadınlarla duygusal ilişki kurmayacaklar, bu yüzden aile ve geleneksel değerlere olan ihtiyacı sürdüren, ancak ebeveynler arasında duygusal bir bağın olmadığı bir toplum oluşturuyorlar.

Kız da benzer şekilde duygusal katılımla kendi sorunlarıyla yüzleşme zorunluluğundan kurtulur. Erkekler, öncelikle işleriyle oyalanarak, ikinci olarak da bu tür duygusal tatmini erkek ilişkilerinde bulmaya çalışarak, altta yatan depresyon ve yalnızlık duygularıyla başa çıkmaya çalışırlar. Bu arada, Japon baladlarının ana teması yalnızlıktır. Kadınlar, çocuklara ve eve dalarak tatmin bulurlar.

Doi, Japon erkeklerinin eşcinsel olmadan nasıl bu kadar yakın olabildiklerini açıklamak için elinden geleni yapıyor. Bana bunun nedeni açık görünüyor. Narsistik kaynaşmış benlik-nesne-intrapsişik yapılarıyla, bu nesneyi bir kadına olduğu kadar bir erkeğe de yansıtabilirler, ancak aradıkları şey, cinsel ihtiyaçların tatmini yerine, kaynaşmış bir ilişkide görkemli benliklerinin tatminidir.

Çocuk yetiştirme öncelikleri ve benliğin gelişimi temel tezine geri dönersek, Japonya'da ABD'deki gibi annenin ulaşılabilirliğine ve ortaya çıkan gerçek benliğin kabulüne değil, onun çocuksu büyüklenmeciliğe hoşgörü gösterip onu teşvik etmesine ve ardından buna bir a a eklenmesine vurgu yapıldığını görüyoruz. Bu, narsistik kişilik bozukluğunda gördüğümüze benzer bir kişilik yapısı üretir.

Ödenen kaçınılmaz duygusal bedel, gerçek benliğin, yani yakınlık, özerklik ve yaratıcılık kapasitelerinin gelişmemesidir. Japonya'da bireysel özerklik yoktur. Kişinin kendi başına işlev görmesi beklenmez; kişi, nesneler ve sembolleri aracılığıyla -aile, topluluk, şirket, devlet- intrapsişik olarak işlev görür. En önemlisi, yaratıcılık azdır. Japonlar, öğrenme süreci boyunca iyi öğrenenlerdir.

Machine Translated by Google

taklit, tamamen kabul ettikleri bir gerçektir. Yenilik yapmazlar veya yaratmazlar, ancak öğrenirler ve uyum sağlarlar.

İsrail'de olduğu gibi Japonya'da da, ortaya çıkan benlik için anne libidinal erişilebilirliğinin vurgulanmamasının, bireyin yakınlık, yaratıcılık ve özerklik kapasitelerinde ciddi zorluklara yol açtığını görüyoruz. İsrail kibbutzunda, yetişkin işlevseldir ancak duygusal yaşamında sorunlar yaşar; belki de bu ülkede anne libidinal erişilebilirliğinde eksiklikler yaşayan üst düzey bir borderline hastadan pek de farklı değildir. Öte yandan, Japonya'da yetişkin, narsisistik kişilik bozukluğunun yerel bir çeşidi gibi işlev görür, ancak duygusal ilişkilerde de zorluklar yaşar. Bu görüşü okuyan Japon arkadaşlarım, bunun daha iyi veya daha kötü bir çocuk yetiştirme tarzı meselesi olmadığını, belki de Darwinci düşüncenin dikte ettiği bir farklılık meselesi olduğunu, yani Japonya adalarının o kadar kalabalık olduğunu ve hayatta kalmanın büyük değerin bireye değil, gruba verilmesini gerektirdiğini söylüyorlar. Benzer bir yorum İsrail'e de uygulanabilir.

Bu konu, Japonların olağanüstü başarısı ve refahı ile Amerikan etkisinin güçlü etkisi sonucunda Japonya'da oldukça önemli ve karmaşık bir hal aldı. Bu değişimler, Japon psikolojisinin ve benliğin duygusal çatışmaları ve kaygılarıyla başa çıkmanın geleneksel yollarının tam ortasından geçiyor.

Sosyal kanıt, kadınların iş gücüne girmek istemelerinden oluşur. Ayrıca kocalarının koca ve baba olmasını isterler; duygusal ilişkiler yaşamak ve görücü usulü evlilikler yapmak istemezler. Japon erkekleri kendilerini %101 şirketlerine adamak istemezler; kendilerine daha fazla zaman ayırmak isterler. Japon toplumunun bu sosyal yönünde gerçek bir bağımsız benliğin ortaya çıkışına doğru geniş ve kademeli bir hareket vardır. Ancak, Japon psikolojisi ve gelişimi, özerk bir gerçek benliğe veya bu gerçek benliği öne sürerek çatışmalarla başa çıkmaya dair bir hüküm içermez. Bunun yerine, birey, kaynaşmış benlik-nesne temsili aracılığıyla gruba bağımlı olmalıdır.

Batı değerlerinin özerk gerçek benlik iddiasına verdiği önem, Japonya'nın kişilerarası ilişkilerinin temel psikolojisi olan Amae arayışıyla doğrudan çelişmektedir. Başkaları aracılığıyla çalışmak yerine kendilerini ortaya koyduklarında, bu en temel Japon tarzını engelliyorlar.

Machine Translated by Google

Japonlardaki narsisistik kişilik yapısının, Amerika Birleşik Devletleri'ndekiyle aynı savunma işlevine sahip olduğundan kuvvetle şüpheleniyorum: bebeklik öfkesi ve depresyona karşı savunma. Sosyal davranıştaki değişiklikler intrapsişik yapıyı değiştirmez. Sadece çocuk yetiştirme kalıplarındaki veya tedavideki değişiklikler intrapsişik yapıyı değiştirebilir.

Bu nedenle Japonlar, bunu her zaman lanetlenmiş bir şey olarak gören ve diğer kişi aracılığıyla çalışmanın geleneksel psikolojik araçlarını engelleyen bir kültürde ve psikolojide özerk bir benlik iddia etmeye çalışıyorlar. Sosyal değişiklik intrapsişik yapıyı değiştirmediğine göre, henüz yapmaya donanımlı olmadıkları bir şeyi yapmaya çalışıyorlar. Kaynaşmış bir benlik-nesne temsili, ayrı, özerk bir benlik gibi işleyemez. Sonuç olarak, depresyon ve öfkeye karşı savunmaları (narsisistik kaynaşmış benlik-nesne temsili) kesintiye uğrayacak ve çocukluk ihtiyaçlarının başlangıçtaki hayal kırıklığından kaynaklanan altta yatan depresyon ve öfkeye maruz kalacaklardır. Daha sonra bağımsız olma kisvesi altında öfkelerini dışa vuracaklardır.

İşte olan bu gibi görünüyor. Bugün Japonya'da ebeveyn-çocuk psikopatolojisi, Amerika Birleşik Devletleri'ndekinin tam tersidir. Burada endişemiz ebeveynlerin çocuklarına istismar etmesidir. Japon toplumunda ise daha çok ergenlerin ebeveynlerine istismar etmesi endişesi vardır. Amae psikolojisine göre ebeveynler fedakarca davranır ve çocuklarının suçluluk duymasını ve isteklerine uyarak ebeveynlerinin narsistik benliğini tatmin etmesini beklerler. Batılılaşmış etki altındaki çocuklar ebeveynlerinin davranışlarının anlamını kabul etmezler. Amae'yi takip etmelerine gerek yoktur, bunun yerine Batılılar gibi kendilerini ifade etmeleri gerekir. Öfkelenirler, kendilerini ve ebeveynlerini ifade ederler ve ebeveynler kendilerini savunmazlar.

Ancak bu a a , bağımsız bir benlik olma güdülerine, yani sağlıklı bir öz-iddiaya, intrapsişik olarak dayanmaz, çünkü gerçek bir benliğin gerekli intrapsişik temsiline sahip değillerdir. Amae'yi reddederek ve grupla çalışmayarak, altta yatan öfke ve depresyona karşı kendi görkemli öz savunmalarını engellemişlerdir. Dolayısıyla, yüzeysel olarak bağımsız bir öz-iddia gibi görünen şey, aslında engellenmiş narsistik öfkenin dışa vurumudur.

Machine Translated by Google

Japon psikiyatrisinin en önemli kaygılarından biri “evdeki şiddet”tir. Okulda zaman zaman şiddet örnekleri görülür; gençler müdüre ve öğretmenlere saldırır, öğretmenler kendilerini savunmaya yanaşmadan tüm ders çalışmayı durdururlar.

Amerikanlaşmanın, özellikle ergenler üzerindeki etkilerinin, çalışmamı Japonya'nın dikkatine sunduğunu düşünüyorum; ancak onları en çok etkileyen kısım terk edilme depresyonu kavramıydı. Japonların narsistik kişilik yapısı, terk edilme depresyonuna karşı bir savunma mekanizmasıdır; bu nedenle, farkında olmasalar da terk edilme depresyonu kişiliklerinin özünde yatar ve bu kavramla otomatik bir empatik bağ kurarlar. Batılılaşmanın savunmalarını sekteye uğrattığı hipotezi doğruysa, Batı etkisi çocuk yetiştirme yöntemlerini değiştirmediği sürece daha fazla sosyal zorluğa işaret eder.

ÇÖZÜM

İsrailliler, annenin ortaya çıkan gerçek benliğe erişimini en aza indirgeyerek, yakınlık, yaratıcılık ve özerklik konusunda zorluk çeken işlevsel yetişkinler ürettiler. Japonya, ortaya çıkan benlikten ziyade annenin benmerkezcilik ve büyüklenmeciliğe hoşgörüsünü vurgular ve böylece narsistik kişilik bozukluğu olan, sosyal düzeyde gruplar içinde iyi işlev gören ancak yakınlık, özerklik ve yaratıcılık konusunda ciddi zorluklar yaşayan bireyler ortaya çıkar. Amerikalıların ortaya çıkan gerçek benliğe annenin erişimini vurgulaması veya buna odaklanması, bu üç önemli insan niteliği için nihai kapasiteyi korur.

Machine Translated by Google

BÖLÜM VII

Sosyokültürel Değerler ve Gerçek Benlik

Sosyokültürel değerler, gerçek benlik ifadesini ve tatminini güçlendirip pekiştirebilir veya zayıflatıp engelleyebilir. Çağdaş sosyokültürel güçler, benliğin oluştuğu hassas gelişim yıllarında ebeveynler kadar güçlü bir etkiye sahip değildir; ancak daha sonraki yıllarda benliğin işleyişini etkilerler! Sosyokültürel değerler bireyin özgürlüğünü ve haklarını sorumluluklarıyla birlikte ne kadar vurgularsa, gerçek benlik ifadesini o kadar güçlendirir.

Bireyin hakları kadar sorumlulukları da vurgulanmazsa, en önemli değerin "Benim için ne var?" olduğu narsistik bir toplum ortaya çıkar. Sosyal etkileşim bozulur ve birey narsistik bir izolasyon, yabancılaşma ve ilgisizliğe sürüklenir. Öte yandan, sosyokültürel değerler grup ve otoriterliği ne kadar çok vurgularsa (Japonya veya Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi), gerçek benlik ifadesinin bozulması da o kadar büyük olur.

Sosyokültürel güçler, özerk ve tam gelişmiş gerçek bir benliğe sahip olanları, benlik bozukluğu olanlardan farklı şekilde etkileyecektir. Özerk benlikte, olumlu güçler kendini ifade etmeyi pekiştirip güçlendirirken, olumsuz güçler muhtemelen gerçek benlik tarafından sürekli ve çoğu zaman etkili bir dirençle karşılanacaktır. Bozuk benliğe sahip olanlar üzerindeki etkiler oldukça farklı olacaktır. Narsistik bozuk benlik, narsistik, gerçek olmayan bir öz tatmin elde etmek için özgürlük ve bağımsızlık değerlerini istismar edecek ve olumsuz güçlerin bireyin hak sahibi olma duygusu üzerindeki ihlalini şiddetle engelleyecektir.

Machine Translated by Google

Sınırda bozukluk yaşayan benlik, olumlu güçlere gerçek benliğini daha fazla ifade ederek değil, gerçek benliğini ifade etme konusunda daha fazla kaygı duyarak tepki verir. Olumsuz güçlere ise patolojik savunmalarının bir takviyesi olarak tepki verir.

OTORİTERLİKTEN BİREYCİLİĞE: 60'LARIN DEVRİMİ

60'ların devrimi, etkilerine bir örnek teşkil ediyor sosyokültürel etkiler.

Otoriterlik, bireyin otoriteye sadece otoritesi nedeniyle boyun eğmesini ve itaat etmesini gerektiren bir standart olarak tanımlanabilir; otoritenin doğru olması nedeniyle değil. Açıkçası bu, bireyin gerçek benliğinin harekete geçmesi ve deneyimlemesi için çok az fırsat bırakır.
Amerikan Devrimi'ni tetikleyen şey, İngiliz monarşisinin vergiler ve diğer etkenler konusundaki otoriter tutumuydu. Bu da, özgürlüğe ve bireyin bağımsızlığına dayalı bir toplumla sonuçlandı. Bununla birlikte, toplumumuzun bu açık değerine rağmen, birçok otoriterlik biçimi gelişmeye devam etti: çocuk yetiştirme modellerinde, okullarda, mahkemelerde, iş dünyasında ve toplumsal geleneklerde.

60'lardaki aktivizmin başlıca faydalarından birinin, tüm bu alanlardaki standartlardaki değişiklik olduğu, otoriterlikten bireyselciliğe daha fazla vurgu yapılmasına doğru bir değişiklik olduğu genellikle fark edilmez. Bu değişimin yükünü gençler çekti. 60'lardaki aktivizmde bir miktar şiddet olsa da, özellikle elde edilen değişimler ışığında, diğer toplumsal devrimlerle karşılaştırıldığında çok azdı. Bireyselciliğe doğru değişim, gerçek benliğin farklı stilleri keşfetmesi ve denemesi için çok daha fazla özgürlük sağladı.

Okullarda öğrenciler, ezbere öğrenmek zorunda kalmamalarının yanı sıra kendi müfredatlarını planlamada daha fazla rol oynayabildiler. Mahkemelerde medeni haklara daha fazla vurgu yapıldı. Çocuk yetiştirme modellerinde, bir dizi kural koymaktan ziyade, çocuğun deneyimlemesini teşvik etmeye daha fazla vurgu yapılıyordu. Sosyal standartlarımızda, giyime, karı koca olarak sosyal rollere yönelik tutumlarda dramatik değişiklikler vardı.

Machine Translated by Google

Baba ve anneye, cinselliğe ve kadın özgürlüğünün ortaya çıkışıyla toplumdaki kadınların rolüne doğru bir yönelim. Bu daha fazla

özgürlük, tam olarak gelişmiş bir benliğe sahip olanlar için gerçek benliğin gelişimini ve işleyişini destekledi. Ancak, aynı zamanda daha fazla seçenek ortaya koydu ve daha fazla sorumluluk gerektirdi. Benlik bozukluğu olan ve sorumluluğu üstlenme kapasitesine sahip olmayan bireyler muhtemelen daha fazla kaygı yaşadılar ve bu da daha fazla savunma gerektirdi. Örneğin, ergenlik çağındaki bir erkek çocuk, ebeveynlerinden kurtulmak için -yani bağımsız bir benliğin gelişimini tamamlamak için- sırtına bir yastık koyup ülke çapında bir motosiklet gezisine çıkarak kendi başına hareket etme konusundaki yeni yeteneklerini test etme ihtiyacı hissedebilir. Bu, onun büyümesine ve gelişmesine elverişli olacaktır. Öte yandan, borderline bir ergen de tam olarak aynı eylemi yapabilir, sırtına bir yumruk geçirip, gerçek benliğini geliştirmeye ve tatmin etmeye çalışma bahanesiyle ülkeyi motosikletle dolaşır; ancak bunu aslında sorumluluk ve daha fazla gelişmeyle ilişkili depresyondan kaçınmak için yapar. Dolayısıyla bu, bağımsız olmanın tetikleyeceği kaygı ve depresyondan kaçınmanın bir savunma biçimiydi.

60'lı yıllarda birçok borderline ergen, "kendini bulma ihtiyacından", okulu bırakmaktan ve bu amaca ulaşmak için uyuşturucu kullanmaya başlamaktan bahsediyordu. Bu faaliyetler, kendini bulmak için değildi çünkü kendini bulma kapasitesine sahip değillerdi. "Kendini bulma" ile gelen artan fırsat, özgürlük ve sorumlulukla ilişkili depresyonla başa çıkmaya çalışıyorlardı.

Christopher Las 'ın (1978) Narsisizm Kültürü adlı eserinde belirttiği gibi, sosyokültürel değerler sarkacı bazen çok ileri gidebilir. Değerlerin bireyselliği nasıl aşarak patolojik narsisizme yöneldiğini ve bunun sonucunda gerçekçi, uyarlanabilir toplumsal standartların, ayrıcalıklı ve benmerkezci tatmin uğruna nasıl aşındığını anlatır.

KADINLARIN SOSYAL ROLÜ

Kadın kurtuluş hareketi, kadınları, çarpıtılmış ve erkek egemen Viktorya dönemi ideallerine uyma zorunluluğundan kurtarmak için kelimenin tam anlamıyla özgürleştirdi veya serbest bıraktı. Kadınlık: Kadınlığı zorunlu olarak boyun eğdirmek

Machine Translated by Google

Gerçek benlik ve onun ifadesi; gerçek benliklerinin gelişimi ve doyumu için deneyler yapmak ve yollar bulmak yerine, itaatkar bir şekilde eş ve anne rolünü üstlenmek—eş ve anne olarak yaratıcı ifadesini de buna dahil etmek.

Bu çarpık Viktorya dönemi idealleri, ebeveynlerin çocuk yetiştirme konusundaki farklılıkları nedeniyle erken gelişim döneminde nesilden nesile aktarılmış, erkek ve kız çocuklarına karşı girişkenlik teşvik edilmiş, kız çocuklarına karşı ise cesareti kırılmıştır. Bu düşünceler daha sonra toplumun baskın eğilimleri tarafından pekiştirilmiştir. Gerçekten de üstesinden gelinmesi gereken zorlu bir güç kombinasyonu.

Kadın özgürleşmesi bu engelleri aşma ve kadınların gerçek benliklerini keşfetmelerine ve denemelerine, yeni ve farklı yaşam tarzları ve daha uygun toplumsal roller bulup geliştirmelerine olanak tanıyan bir iklim sağlama gücüne sahipti. Bu değişiklik, cinsiyetler arasındaki tarihsel, geleneksel rol model dengesini kökten değiştirdi ve cinsiyetler arasındaki ilişkileri, ilgili kişilerin duygusal ihtiyaçlarına daha uygun yeni veya farklı tarzların geliştirilmesinde daha fazla denemeye açtı. Artık bir kadının, kadın özgürlüğünden önce imkânsız olan, büyük bir toplumsal onaylanmayla karşılaşmadan anne olmamaya karar vermesi tamamen mümkün. Benzer şekilde, artık bir erkeğin baba olmak istemediğini söylemesi mümkün. Tersine, hem erkekler hem de kadınlar yeni ebeveyn rollerinin olanaklarını yaratıcı bir şekilde keşfetmekte daha özgürler. Kadının gerçek benliğinin gerçekleşmesi için toplumsal dönemler çoğaldı: profesyonel okullar, iş dünyası, akademi. Her alanda kadınların tatmin olma fırsatları çoğaldı. Kadınların günah keçisi yapılması büyük ölçüde azaldı. Genç babalar

bebeklerinin bakıcıları olarak çok daha büyük bir rol oynarken, kadınlar geçimini sağlayanlar olarak daha aktif bir rol oynuyor. Otoriterlikten bireyciliğe geçişte olduğu gibi, kadın özgürlüğünün sarkacı da bazı durumlarda çok ileri gitti ve cinsiyetler arasındaki hem anatomik hem de psikolojik tamamlayıcı farklılıkları inkar etme noktasına geldi. Androjenliğe yapılan güncel vurgu, cinsiyetler arasındaki farklılıkların yeni bir toplumsal tanımını yapmaktan kaçınma ihtiyacıyla başa çıkmanın bir yolu olarak görülebilir; yani farklılıklar inkar ediliyor.

Machine Translated by Google

Çalışan Anne

Kadın özgürlüğü ve diğer ekonomik faktörlerin bir sonucu olarak sosyokültürel değerlerde meydana gelen değişimlerin en çarpıcı örneklerinden biri, iş gücündeki kadınların yüzdesindeki derin değişimdir. 1983 itibarıyla 16 yaş üstü kadınların %63'ü çalışıyordu ve iş gücünün %43'ünü oluşturuyordu (New York Times, 31 Temmuz 1984). Kariyer için bu daha büyük fırsat beraberinde bir sorun getirdi: Kariyer ile çocuk sahibi olmayı nasıl uzlaştıracağız. Bazı kadınlar bu sorunla bir yolu idealize edip diğerini değersizleştirerek başa çıkmaya çalışıyor: Kariyer harika, Annelik değil veya tam tersi. Bu yaklaşım, her ikisini de uyarlanabilir bir şekilde nasıl yöneteceğimiz temel ikilemiyle başa çıkamıyor. Bir çözüm geliştirmek için her iki yolun da rekabet eden ve tamamlayıcı yönleriyle gerçekçi bir şekilde yüzleşilmelidir.

Çözüm, annenin duygusal sağlığı, çocuğun duygusal sağlığı, annenin işe gittiğinde çocuğun yaşı, anne ile çocuk arasındaki ilişkinin türü ve çocuğun ihtiyaçlarını karşılayacak bir vekilin yeterliliği gibi değişkenlerin karmaşık bir kümesini içerir.

Konuyla ilgili sahip olduğumuz en açık klinik kanıt Bowlby'nin (1969) bir bakım üzerine yaptığı çalışmadır. Bowlby, 2-3 yaşları arasında kurum bakımıyla annelerinden ayrılan çocukların tepkilerini inceledi. Çocuğun annesine geri verilmemesi durumunda öfkelendiğini ve üzüldüğünü, ağladığını, şikayet ettiğini buldu; buna ilk evre veya protesto ve yeniden birleşme evresi adını verdi. Çocuk zamanla hala geri verilmezse, çocuk bu protestoyu bırakıyor, depresyona giriyor, diğer çocuklarla oynamıyor, yemek yemiyordu. Buna umutsuzluk evresi adını verdi. Ancak, çocuk hala annesine geri verilmezse, hemşireler çocuğun daha iyi olduğunu ve artık yemek yediğini, uyuduğunu ve diğer çocuklarla oynadığını bildiriyorlardı. Ancak, anneye geri döndüğünde, çocuk annesine yalnızca bir tatmin kaynağı olarak ilgi gösterdi. Bu aşamaya "ayrılma" aşaması adını verdi. Bowlby'nin çalışması ve Mahler'in normal gelişim üzerine çalışmaları, bu erken yıllarda annenin ulaşılabilirliği ile benliğin gelişimi arasında doğrudan bir ilişki olduğu çıkarımını yaparak birbirlerini destekler.

Machine Translated by Google

Çocuk anneden ayrılıp içsel bir benlik ve anne nesnesi imajına sahip olduğunda, benliğin gelişimi ve çok güçlü bir ego yapısının oluşumu için derin bir gelişimsel adım atılmış olur. Bu nedenle, annenin bu gelişim noktasına ulaşana kadar ulaşılabilirliğini koruması büyük bir çaba gerektirir.

MEVCUT SOSYOKÜLTÜREL GÜÇLER OLUMSUZ GERÇEK BENLİK

Toplumumuzun mevcut durumunda, geniş ailelerin yetersizliği, yüksek boşanma oranları, köklerinden koparılmışlık ve coğrafi istikrarsızlık, erken yıllarda nesne ilişkilerinin istikrarsızlığına ve dolayısıyla gelişen ve ortaya çıkan gerçek benliğin içselleştirilmesinin çok istikrarsız kaynaklarına katkıda bulunmuştur. Çekirdek aile dışındaki yer ve akrabaların istikrarı, genellikle stres altındaki bir çocuğun stresle başa çıkabilmesi ve uyum sağlayabilmesi için istikrarlı bir yapısal destek sağlayabilir.

Aynı derecede önemli olan, inançlı ve inançlarını içselleştirebilen kişilerde, gelişmekte olan çocuğun kişiliği üzerinde çok güçlü bir düzenleyici güç oluşturan dinin etkisinin azalmasıdır. Şimdi, insanların hevesle dini inançlarını sürdürdükleri siyasi yelpazenin en sağında, dine olan bu ihtiyacın yeniden canlandığını görmeye başlıyoruz.

Olumsuz sosyal güçler, sağlıklı bir benliğe sahip olanlara kıyasla, benlik bozukluğu olan kişilerde çok daha fazla etkiye sahiptir; çünkü bireyin intrapsişik yapısı ne kadar azsa, istikrar sağlamak ve uyum sağlamak için dış dünyadaki görünüşte istikrarlı faktörlere o kadar çok yönelir.

Bazı sosyokültürel olgular, hastalar için bir mıknatıstır.
sınırda benlik bozukluğu.

Bozulmuş gerçek benliğiyle sınırda kişilik bozukluğu yaşayan hasta, kendini yönetemez ve bağımsız olarak uyum sağlayamaz. Nesne ilişkilerindeki kusurunu gidermek için istikrarlı bir nesneye veya otoriteye, ayrıca ego işleyişindeki kusurlarıyla başa çıkmak için de bir dizi dışsal rehberlik kuralına ihtiyaç duyar. Bu iki işlevi -istikrarlı bir nesne ve istikrarlı bir yardımcı ego- sağlayacak herhangi bir sosyal olgu, sınırda kişilik bozukluğu olan hastalar için çekici olacaktır.

Machine Translated by Google

Bu, olguya katılanların hepsinin sınırda kişilik bozukluğuna sahip olduğu anlamına gelir, ancak sınırda hastaların bu olgulara karşı ilgi duydukları kesindir.

Bir örnek James Jones fenomeninde veya Moonies veya Hare Krishna tarikatları gibi sosyal fenomenlerde görülebilir. Tüm bu tarikatlar, borderline hastalarının ruhsal yapısındaki iki kusuru dolduran, aynı zamanda yaşam için bir rehber sağlayan her şeye gücü yeten bir nesne ve otorite sağlar. Bazı borderline hastalar, kendi başlarına hareket etmekte o kadar çok zorluk çekerler ki, bakıldıkları bir hapishaneye kapatılmak için düzenli ve tekrar tekrar birçok suç işlerler. Hapishane ne kadar kötü olursa olsun, kendi başlarına hareket etmek zorunda kalmaktan daha iyidir. Jonestown fenomeninde gördüğümüz gibi, tarikata dalmada yer alan gerçekliğin inkarı, yalnızca gerçek benliği değil, yaşamın kendisini de feda etmeye yetecek kadar büyüktür. Dini tarikatlar, borderline genç kişiyi, ona istikrarlı bir nesne, yardımcı bir ego ve sevgi ve şefkat fantezisi sunarak kendi gruplarına

programlamaya çalışırlar. Bu girişimin programlama niteliği, bir tarikata dönüştürülen gençleri kaçırıp, onları İncil konusunda uzman olan ve daha sonra onları programdan çıkaran başka bir gençle bir otel odasına koyan Ted Patri'nin programdan çıkarma çabalarıyla gösterilmiştir.

Hare Krishna tarikatına üye olan tek oğulları hakkında bir danışma yaptım. Oğlu birkaç yıl üye olduktan sonra ona hayatındaki en büyük zevkin komün liderinin ayağını öpmek olduğunu yazdığında babası beni görmeye geldi. Baba, oğlunun lisede bazı sorunlar yaşadığını, tedavi gördüğünü, ardından üniversite için batıya gönderildiğini, okulu bıraktığını ve tarikata katıldığını anlattı. Bunun üzerine baba, komünle hangisinin daha iyi, serbest girişim mi yoksa komün mü olduğu konusunda bir diyalog başlattı. Diyalog başarısız oldu. Baba şimdi bir oğlunu kaybettiği için üzgündü. Tek tavsiyem, tartışmayı ve çekişmeyi bırakması, iletişim kanallarını açık tutması ve en azından oğlunun oldukça düzgün ve uyuşturucudan uzak bir tarikatta olmasından dolayı minnettar olmasıydı.

Benzer bir olgu, Kore ve Vietnam'daki savaş esirlerimizin beyinlerinin yıkanmasında da görülebilir. Buna tersten psikoterapi de denebilir. Birey fiziksel olarak işkence görmez, ancak uyku ve yiyecekten mahrum bırakılır, böylece ego kaynakları zayıflatılır. Daha sonra tek bir kişiyle izole edilir.

Machine Translated by Google

Sorgulayan ve ödüllendiren sorgulayıcı. Uzun bir süre boyunca ego kaynaklarının zayıflaması ve izolasyon, borderline bireyi, ayrılık kaygısı ve depresyonunu hafifletmek için sorgulayanın isteklerini bilinçsizce içselleştirmeye itecektir. Bu şekilde dönüştürülmüş olur. Bu sürecin dinamiğine saldırganla özdeşleşme denir.

Saldırgan savunmasıyla özdeşleşmenin nasıl işlediğini göstermek için The Deerhunter filmini ele alalım. (Bu, filmin özeti değil, dinamiği açıklamak için kullanılan bir metafordur.) Amerikalı mahkumlar, Vietnamlıların sonuca bahis oynaması için Rus Ruleti oynamak zorundadır. Oynamazlarsa, boğulmaları için nehre bırakılırlar, bu yüzden seçenekler kendilerini vurmak veya boğulmaktı. Bu konuda hiçbir şey yapamayacak kadar çaresizdiler.
Ancak tutuklulardan ikisi silahlarını kaçıranlara doğrultarak kaçmayı başarır. Birkaç ay sonra, içlerinden biri, Rus Ruleti oyununun oynandığı bir Saigon kulübünde bulunur ve o, oyunun yıldızıdır. Bu nasıl olabilir? İnsan neden kendini tekrar hayati tehlike arz eden bir duruma sokar ki? Dışsal terör ve çaresizlik tehdidiyle başa çıkmanın bir yolu, onu içselleştirmektir. Böylece kişi saldırganla özdeşleşir ve aynı şeyi intrapsişik olarak tekrarlar. Bu, bu travmatik sosyokültürel olgularla pekiştirilen borderline benlik bozukluğunun psikodinamiğinin anahtarıdır.

ÇÖZÜM

Gerçek benlik, ebeveyn etkisi altında erken gelişimde ortaya çıkıp pekiştikten sonra, daha sonraki yetişkinlik döneminde onu güçlendirebilecek veya engelleyebilecek sosyokültürel güçlerle mücadele etmek zorundadır.

Gerçek benliği erken gelişim, psikopatoloji, tedavi ve sosyokültürel güçlerin etkisi açısından ele aldıktan sonra, şimdi onun en önemli işlevlerinden biri olan yaratıcılığa geçelim.

Machine Translated by Google

Bölüm 3

YARATICILIK VE GERÇEK BENLİK

Machine Translated by Google

BÖLÜM VIII

Kişisel ve Sanatsal Yaratıcılık

Yaratıcılık - icat etmek, yaratmak, yeni ilişkilerde eski kalıpları algılamak veya eski kalıpları yeni yollarla yeniden düzenlemek - gerçek benliğin ayırt edici işlevlerinden biridir. Yaratıcı olma kapasitesi, diğer tüm kapasiteler gibi, gelişimsel bileşene ek olarak genetik veya anayasal bir bileşene sahiptir; bu nedenle, tüm bireyler aynı kapasiteye sahip değildir.

Yaratıcılık geleneksel olarak sanatsal anlamda, resim yapmak veya kitap yazmak gibi düşünülür. Ancak, sanatsal olmakla hiçbir ilgisi olmayan bir kişisel yaratıcılık biçimi de vardır. Bu, ortaya çıkan gerçek benliğinin işlevi aracılığıyla -genellikle, ancak mutlaka değil, psikoterapide- kendi içsel psikolojik kalıplarının özgün, benzersiz bir yaratıcı yeniden düzenlemesini yapan ve ardından dışsal çevre dünyasıyla yeni, özgün, daha uyumlu ve uyumlu bir ilişki içinde dışa vurulan bireydir. Psikoterapide bu tür yaratıcılık başlangıçta belirli bir eylemle kendini gösterir. Ancak zamanla, kendiliğindenlik, esneklik ve özgünlük ile karakterize edilen iç ve dış yaşam üzerine bir bakış açısı olarak pekiştirilir.

Çoğu insan, kişisel veya sanatsal yaratıcılık potansiyellerinin muhtemelen yalnızca küçük bir yüzdesinin farkındadır ve bunu gerçekleştirebilir. Bu başarısızlığın birçok olası nedeni vardır. Mükemmel anneler ve mükemmel çocuklar yoktur, bu nedenle tüm bireylerde, gelişimin ayrılma/bireyselleşme aşamasında ortaya çıkan benliklerinin pekişmeye başladığı dönemden kalan yaralar vardır. Bu, benlik bozukluğu yaşadıkları anlamına gelmez, daha ziyade ileriki yaşamlarında zorluklar yaşadıkları an

Machine Translated by Google

Bunlar daha çok o dönemden kalma, yaratıcılık, özerklik ve yakınlık konularındaki sorunlarda görülen daha küçük çatışmaların yansımalarıdır.

Yaratıcılık çoğu zaman, ama her zaman değil, çaba, mücadele ve kaygıya katlanma isteği gerektirir. Bazı insanlar gerekli çabayı göstermeye veya kaçınılmaz kaygıya katlanmaya isteksizdir; sonuç olarak yaratıcı doyumdan mahrum kalırlar. Diğerlerinin ise yaratıcılık yetenekleri çok az olabilir.

Sanatçıların kendi yaratıcılıklarıyla mücadelelerinin hikayeleri efsanedir. Bu zorlukların bazıları ya benlik bozukluğuyla ya da yaratıcılıklarını etkileyen normal ayrılma/bireyleşmenin yaralarıyla ilgilidir. En yaygın sorunlardan biri kaçınmadır. Sanatçı, işini yapmaya veya sonuna kadar götürmeye girişemez. Bu, en dramatik olarak sözde yazar bloğunda görülür ve genellikle sanatçının yaratıcı ifadenin itici gücü olabilecek kaygı ve depresyonun acı verici etkilerine karşı savunma ihtiyacından kaynaklanıyor olabilir. Madalyonun diğer yüzünde ise, sonuna kadar götürebilen, büyük bir yaratıcı başarıya sahip olan ve daha sonra bunun sonucunda oluşan suçluluk, kaygı ve depresyona dayanamayarak acı verici etkileriyle başa çıkmak için içkiye yönelen sanatçı vardır.

SANATSAL YARATILIŞ VE GELİŞİM ÇATIŞMASI

Sanatçının teması -ister yazar, ister ressam, ister heykeltıraş olsun- tüm insanların temsili bir gelişimsel çatışmasıyla ne kadar çok örtüşüyorsa veya bunu ne kadar çok ifade ediyorsa, iyi tasarlanmışsa sanatsal ürününün de popüler ve başarılı olma olasılığı o kadar yüksektir. Bunun en iyi örnekleri, peri masallarının en popülerleri olan Pamuk Prenses (1932) ve Külkedisi'dir (1974). Anlatısal düzeyde, bunlar genç bir kızın düşmanca üvey annesiyle yaşadığı çatışmanın öyküleridir; daha derin bir psikodinamik düzeyde, kızın gerçek benliğini geliştirmedeki zorluğunu ve onu mahrum bırakan annesine karşı düşmanca duygularıyla başa çıkmak için kullandığı savunmaları anlatırlar. Okuyucu bu öyküye dahil olur çünkü öykü, anneyle yakınlık ve ayrılık arasındaki kendi temel çatışmasını dramatize eder, bu duygulardan kurtulmak için bir vekil araç sağlar ve fantastik bir çözüm sunar. Bu kadar popüler olmasına ve kalmasına şaşmamalı. Geri kalanımız, aynı gelişim evrelerinden geçmiş olmamıza rağmen, temel temayla örtüşen kalıntılara sahibiz.

Machine Translated by Google

Sınırda hastalar için bu tema, tedavi görmedikleri sürece hayatlarının geri kalanında temel bir meşguliyet olarak kalmaya devam eder.

Şimdi iki masalı gelişimsel nesne ilişkileri kuramı ve gerçek benlik açısından inceleyelim.

PAMUK PRENSES VE YEDİ CÜCELER

Dramatis Personae

Anne. İyi anne imgesi kötü üvey anne imgesinden ayrılır ve ölüm yoluyla yokluğunun dramatik düzenlemesiyle fantezide korunur; çocuğu çok istiyordu (yani seviyordu) ama doğumundan kısa bir süre sonra öldü. Çocuğu seven ancak artık orada olmayan öz annedir. Aynı tema Külkedisi'nde de görülür.

Baba. Babanın hiçbir rolü yok. Her iki hikâye de bir kız çocuğu ile üvey annesi arasındaki ilişkiyi anlatıyor. Örneğin, Pamuk Prenses'te babadan tek bir satırda bahsediliyor: "Bir yıl geçtikten sonra Kral ikinci kez evlendi." Bu, borderline hastalarımızın çoğunun babasının oynadığı rolü tam olarak yansıtıyor: mesafeli, pasif, neredeyse yok denecek kadar az bir rol.

Kraliçe. Bölünen savunma anlamı, kötü üvey anne imgesiyle pekiştirilir; o bir kan bağı değildir. Kraliçeyi, yalnızca düşmanca motivasyonlarla kötülüğün kişileştirilmiş hali haline getirmek için hiçbir çabadan kaçınılmaz. Kötü anneye duyulan öfkenin mükemmel bir yansıması olan bu kraliçe tamamen kötüdür. Örneğin, kraliçe şu şekilde tanıtılır: "Şimdi kraliçe olan yeni karısı çok güzel ama kibirli, gururlu ve kibirlidir. Aslında, hayattaki tek dileği ülkenin en güzeli olmaktır." Narsisizmi, duvardaki aynaya yaptığı hitaplarla daha da belirginleştirilir; narsistik kişilik bozukluğu için mükemmel bir metafor.

Üvey annenin narsisizm ve kibri üzerinde duruluyor. Örneğin, Pamuk Prenses'in kendisinden daha güzel olduğunu duyduktan sonra "korkuyor ve kıskançlıktan yeşile dönüyordu ve bundan sonra Pamuk Prenses'i her gördüğünde yüreği içinde altüst oluyordu - güzelliği yüzünden masum çocuklardan o kadar nefret ediyordu. Bu kıskançlık duyguları, kızın kalbinde yabani otlar gibi büyüdü, ta ki artık huzur bulamayana kadar.

Machine Translated by Google

Gece veya gündüz.” Bu sadece kızın öfkesini değil, aynı zamanda kızın kendi duygusal dengesinde oynadığı merkezi odağı da gösterir. Kızın “Pamuk Prenses'in kalbi olduğunu düşündüğü şeyi büyük bir zevkle” yediğinde, onun isteklerinin ve öfkesinin sözlü niteliği belirtilir. Kızın “kötülüğü” şöyle açıklanır: “Size bu büyülü

yaratığın büyücülük sanatında yetenekli olduğunu söylediğimde şaşırmayacağınızdan eminim.”

Daha sonra onun büyücülüğüne “büyülü büyücülük” denmiştir. Çocuğun annenin her şeye gücü yettiğine olan inancı bir yandan iyi perilere, diğer yandan büyücülere yol açar.

Kıskançlığının ve hasetinin ne kadar şiddetli olduğu şu sözlerle ima edilmektedir: “Pamuk Prenses zehirli elmayı aldıktan ve muhtemelen öldükten sonra ayna aynaya, ‘şimdi sen ülkenin en güzeli oldun’ demiş.” Yazar daha sonra şöyle devam etmiştir: “Artık aynanın kalbinde en sonunda huzur vardı, yani kıskançlık ve nefretle dolu bir kalpte bulunabilecek en büyük huzur.” Aynanın bu tasviri, çocuğun ölmesini isteyen annenin ölmesiyle korunan iyi anne imgesiyle kötü annenin, yani aynanın üzerine kötülüğün özünün yansıtılmasıyla oluşan bölünmenin savunma anlamını tamamlar.

Portre, borderline hastaların anneleriyle yaşadıkları deneyim ve betimlemeleriyle çarpıcı bir benzerlik göstermektedir. Pamuk Prenses'in güzelliği yerine hastanın bireyselliği ve/veya kadınlığı veya gerçek benliği konulmuştur. Hastaların annelerinin kıskançlığı ve öfkesi, kendi kendilerini harekete geçirme çabalarıyla ortaya çıkmaktadır.

Pamuk Prenses. Çocukların kötülüğü, Pamuk Prenses'in masumiyeti ve güveniyle karşılaştırılır. Hikâyenin başlarında masum bir çocuk olarak tanımlanır.
Masumiyeti ve güveni, kızın onu aldatmaya çalıştığını görmediğinde daha sonra vurgulanır. Pamuk Prenses'in tasviri, onun herhangi bir öfkesini reddeder ve bu öfkenin kötü anneye veya kıza yansıtılmasına mükemmel bir tamamlayıcıdır.

Cüceler. Cüceler ayrıca Pamuk Prenses'i terk eden kötü karakterin mükemmel karşılığı olarak hizmet ederler. Terk edilme deneyimine karşı savunmak için ödüllendirici bir birim (RORU) kurtarma fantezisini temsil ediyorlar gibi görünüyorlar. Küçük, neşeli, nazik, cana yakın ve sevgi doludurlar; Pamuk Prenses ile ilk temaslarından itibaren onu severler ve onun için bir yuva kurmak isterler. Örneğin,

Machine Translated by Google

Ona de ki: "Eğer her şeyi derli toplu ve ev gibi tutarsan, bizimle kalabilirsin ve dünyada hiçbir şeye ihtiyacın olmaz." Böylece Pamuk Prenses cüceler tarafından terk edilmekten kurtarıldı.

Prens. Pamuk Prenses, belki de yıllarca süren gizli yaşamından sonra uykuya dalar ve uyandığında, annesiyle özdeşleşerek değil -bölünme bunu engeller- bir adamın, Prens Charming'in emriyle bir kadına (prenses) dönüşür. Bir başka kurtarma fantezisi de şudur: Bir adam onu annesiyle birlikte girdiği tuzaktan kurtaracaktır.

Hikaye

Gerçek anne, çocuğunun doğumundan kısa bir süre sonra ölür ve yeni, bencil, güzel kız, Pamuk Prenses'in güzelliğine (güzellik için gerçek benliği okuyun) öfkelenir ve kıskanır. Pamuk Prenses o kadar rahatsızdır ki kendi dengesini sağlamak için (birçok borderline annenin çocuklarına yapışmasının nedeni budur) Pamuk Prenses'i öldürülmeye terk eder. Bu arada, birkaç hasta annelerini memnun etmenin tek yolunun kendilerini öldürmek olduğunu ifade etmiştir.

Ancak Pamuk Prenses kurtarılır veya terk edilmekten kurtarılır ve tam tersi olan, nazik ve sevgi dolu Yedi Cüceler'in yanında bir yuva bulur. Hâlâ öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış olan ısrarcı üvey anne (tıpkı hastalarımızın annelerinin ısrarı gibi), Pamuk Prenses'i öldürmek için birkaç ek girişimde daha bulunur: ilk olarak boğarak - ki bu, bazı hastalarımızın astım benzeri semptomlarını akla getirir - ve ikinci olarak zehirleyerek - ki bu, hastaların terk edilme durumlarında geliştirdikleri bazı mide-bağırsak semptomlarını akla getirir.

Bu arada, psikoterapide bölünme çözülmeye başladığında ve kötü anne ortaya çıkmaya başladığında, hastaların rüyaları sıklıkla bu temayı içerir - yani, hasta öfkeli duygularını ifade ederse, anne onu öldürecektir. Her seferinde Pamuk Prenses cüceler tarafından kurtarılır. Son seferinde, cüceler başarısız olduğunda, Pamuk Prenses yıllarca uyur ve prens tarafından uyandırılır ve sonsuza dek mutlu yaşar. Ancak, öfkesi ve kötülüğü için ceza olarak hayatının geri kalanını kırmızı sıcak ayakkabılar giyerek dans ederek geçirmeye mahkum edilir. Böylece anneyle olan temel çatışmayı tasvir ettik - terk edilme korkusu, bölünme savunmalarıyla, inkar, öfkenin

yansıtılması ve

Machine Translated by Google

kurtarma fantezileri.

KÜLCÜLÜK

Dramatis Personae

Anne. Bu hikayede yine iyi anne imajı korunmuştur.
Ölümüne kadar. Orada olmayan kan annesi, Külkedisi'ni sevmişti.

Baba. Sindirella'nın babası, Pamuk Prenses'in babasından (tek satır) daha iyi muamele görmesine rağmen (dört satır) hayatında kelimenin tam anlamıyla hiçbir rol oynamaz. "Bir zamanlar Fransa'da bir soylu varmış, ilk karısının ölümünden sonra ikinci bir eş almış. Bunu küçük kızının bir annesi olsun diye yapmış. Sonra bir yıl sürecek bir yolculuğa çıkmış. Kızının kendisi yokken iyi bakılacağına ve mutlu olacağına inanmış." Babanın kaybı örtbas edilmiş ve mantıklı kılınmış. Hastalarımızın çoğu anneleriyle yaşadıkları
yoğun çatışmaya o kadar gömülmüş ki terapinin başında uzak bir babaya dair bilinçli görüşleri, yazarın Sindirella'yı tanımlama biçimine çarpıcı bir benzerlik gösteriyor. Babaları hiçbir zaman ortalıkta olmasa da, bu onları rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Elbette babaya duyulan öfke savunuluyor ve terapinin ilerleyen aşamalarında ortaya çıkıyor. Bazen bölme ve yansıtma savunması yoluyla baba, annenin olumsuz imajının hedefi haline gelir, başlangıçtaki öfke ona yöneltilir ve baba sanki sahnenin merkezinde yer alır.

Üvey anne. Üvey annenin buradaki rolü, Pamuk Prenses'teki kıza benziyor. O, sadece iki çirkin kızına değer veren, kötü kalpli ve gururlu bir kadındı.

Kız Kardeşler. Bu hikâyede, Pamuk Prenses'in aksine, kıskançlık ve haset daha da bölünmüştür ve üvey anne tarafından değil, annenin de katkısıyla kız kardeşler tarafından aktarılmıştır. "Anneleri, kız kardeşlerle birlikte, Sindirella'yı kedi yavrusuyla baş başa bırakmanın en iyisi olduğu konusunda hemfikirdi."

Machine Translated by Google

İyi Peri. İyi Peri, Sindirella'nın terk edilmişlik duygularını sihirli bir şekilde isteklerini yerine getirerek ortadan kaldırmak için yeniden doğan iyi annedir (RORU fantezisi).

Prens. Yine babası değil, erkek onu terk edilmişlikten kurtarır.

Sindirella. Pamuk Prenses'te olduğu gibi, Sindirella'nın nezaketine ve olumsuz duygulardan uzak duruşuna büyük vurgu yapılır. Örneğin, "Sindirella'nın kendi iyi kalbinden başka hiçbir şeyi yoktu." Kız kardeşler, Sindirella'nın mükemmel bir zevke sahip olduğunu ve kız kardeşlerinin en iyi hallerinden başka bir şekilde görünmelerine izin vermeyecek kadar iyi kalpli olduğunu biliyorlardı. Hikâyenin sonunda, Sindirella'nın iyi kalpliliği tekrar vurgulanır. "Bu kadar çok neşesi varken kız kardeşlerini yalnız bırakmayacak kadar iyi kalpliydi." Kısa bir süre sonra, Sindirella kız kardeşlerini saray soylularıyla evlendirdi ve hepsi mutlu bir şekilde yaşadı. Sindirella'nın öfkesi yoktu. Şaşılacak bir şey yoktu; her şey üvey anne ve kız kardeşlere yansıtılmıştı.

Hikaye

Sindirella'nın annesi çocuğun doğumundan sonra ölür; babası gururlu ve kötü kalpli bir kadınla evlenir ve Sindirella'nın terk edilişi başlar. İki kız kardeşin "her şeyi vardı (sevgi) ve Sindirella'nın hiçbir şeyi yoktu (terk edildi)." Örneğin, "Kız kardeşlerin parayla satın alınabilecek en güzel şeylerle döşenmiş kendi odaları vardı. Yataklarda ipek çarşaflar ve saten örtüler, pencerelerde kadife perdeler vardı. Sabahın erken saatlerinde yatakta kahvaltı yaparlardı ve saat 11 veya 12'ye kadar uyanmazlardı. Her birinin yedi elbisesi vardı. Mücevher kutularında o kadar çok yüzük, bilezik ve kolye vardı ki hangisini takacaklarına karar vermeleri saatler sürdü. Hatta onlara şarkı söylemeleri için kafeste bir kuş ve oynamaları için yuvarlak, tombul bir köpek yavrusu bile vardı." Yazar, kız kardeşlerin "duygusal kaynakları olduğunu ve Sindirella'nın hiç olmadığını" maddi şeyler aracılığıyla mı göstermeye çalışıyor? Birçok hastanın ailesi sevgi yerine başka şeyleri koyuyor.

Sindirella'nın terk edilişi, üvey kız kardeşlerinin hayat şartlarının "rahatlığıyla" tam bir tezat oluşturuyor. "Sindirella, ona arkadaşlık eden ama onu ısıtmayan farelerle birlikte açık havada uyurdu. Gecenin geri kalanında ateşin yanında uyumak için çoğu zaman yavru kedinin yanına gizlice girerdi. Ateş sıcaktı ama sabaha doğru rüzgar şömineden aşağı esip külleri savuruyordu."

Machine Translated by Google

Üzerinde. Değiştirecek bir elbisesi yoktu. Her zaman eski bir ayakkabı kadar tozlu ve kirliydi. Kız kardeşleri ona Külkuyruğu derlerdi, ya da iyi bir ruh halindeyseler Külkedisi. Bütün gün bulaşıkları yıkar, yerleri ovuşturur, yerleri süpürür, toz alır ve ayak işlerini hallederdi. Elbiselerini ütüler, sabahlıklarına dantel diker, eteklerinin paçalarını kıvırırdı. Acıktıklarında şeker almak için markete koşardı. Ona asla bir lokma bile vermezlerdi. Pikniğe gittiklerinde öğle yemeklerini öder ve oturmaları için bir bank getirirdi. Onu asla yanlarına çağırmazlardı ya da geride kaldığı için üzgün olduklarını söylemezlerdi."

Sindirella'nın terk edilmişlik hali, kız kardeşlerinin partiye gittiğini gördüğünde doruk noktasına ulaşır: "Sindirella evde kalmak zorunda kaldığı için o kadar üzüldü ki gözyaşlarını tutamadı. Yavru kediye koştu, ateşin başına oturdu ve ağladı, ağladı. Sindirella o kadar acıklı ağladı ki fareler onu teselli edemedi, ateş onu ısıtmak için çok yandı ama ısıtamadı."

Terk edilme depresyonu artık onarılamayacak durumdaydı ve bu noktada ikilemi, onu partiye gitmesi için giydiren ve gece yarısına kadar evde olmasını isteyen bir kurtarma fantezisi olan Peri Anne'nin yaratılmasıyla çözüldü. Sindirella'nın gece yarısı geri dönmek zorunda kalması, hastalarımızın iyi giden her şeye karşı hissettikleri o büyük geçicilik hissini akla getiriyor. Sanki bir jilet sırtındaymış gibiler; geçici olarak eğlenseler de, terk edilmişlik duygularına yeniden sürüklenmeyi bekliyorlar.

İkinci ziyaretinde, Külkedisi Prens'le o kadar "ilişki kurar" ki, zamanı unutur ve cezasını çeker. Hikaye, Prens'in kurtarma fantezisini gerçekleştirmesiyle sona erer.

Terk edilme korkusu, bölünme, inkar ve öfke yansıtma savunmaları ve kurtarma fantezileri neredeyse Pamuk Prenses'te olduğu kadar iyi bir şekilde tasvir edilmiştir.

Bu iki öykünün muazzam çekiciliği, psikolojik temellerin en sağlamına dayanıyor: Ayrılık/bireyselleşme mücadelesi, anneyle aşırı yakınlık ve ondan ayrılma. evrensel üzerinde

Cinderella'nın yoksunluk durumunun canlı fiziksel tasvirleri, borderline ergenlik hastalarının okul için yazdıkları kompozisyonlarda yansıtılmaktadır. Aşağıda bir örnek sunulmuştur.

Machine Translated by Google

BİR HASTANIN KOMPOZİSYONU

Vaka Örneği: Zengin

Zavallı Ri , kendi küçük dünyasında yaşıyordu. Yalnız ve istenmeyen biriydi. Tüm zamanını şehrin güney yakasındaki bir parkta geçirirdi. Ri her zaman kendi küçük dünyasında yaşardı. Yağmur, kar, sulu kar, o küçük, küçük parktaydı.

Bugün bile parkın kapısında oturup gece gündüz gelip giden insanları izliyor. Onlardan biri olmayı özlüyordu ama farklıydı. Evet, Rië farklıydı. Anne babası yoktu, en azından hatırlayamıyordu. Sadece yetişkinliğe adım attığı günü hatırlıyordu, ondan öncesini ise hafızası zayıflamıştı. Engelliliği yüzünden hayatı boyunca çok acı çekti. Kimseyle iletişim kuramıyor, asla kabul görmüyor, sadece bakıyor ve genellikle o bakış bir bakışa, inanılmaz bir bakışa dönüşüyordu.

Geceler en kötüsüydü. Gün boyunca insanların normal insanların yaptığı şeyleri yaptığını, şarkı söylediğini, dans ettiğini, yemek yediğini, konuştuğunu ve hayatın tadını çıkardığını izliyordu. Ama onu kaderindeki yere bağlayan o beton bağdan bir türlü kurtulamıyordu. Gündüzleri etrafında insanlar vardı ve o mutlu insanlardan biriymiş gibi davranabiliyordu. Ama geceleri fantezileri ölüyordu. Kimse yoktu. Park karanlık, ıssız, soğuk ve yalnızdı. Ve kendini çok yalnız hissediyordu. Her gece ağlamak istiyordu ama açıklanamayan bir güç onu tutuyordu. Sanki içindeki bir güç ona, "Ağlama, bu dünyaya teslim olma," diyordu.

Birçok kez intiharı düşündü ama işe yaramadı çünkü ölümsüzdü. Dünyanın ölümsüz, yalnız, reddedilmiş, istenmeyeni. Dünya denen o sefil gezegende var olan talihsiz ruhları temsil ediyordu. Her zaman var olan ve her zaman var olacak olan ölümsüz ruhları temsil ediyordu.

O perişan yüz, o hareketsiz yalnızlık, o yırtık pırtık giysiler.
Evet, dışlanmıştı ve dudakları çimento gibi, hareket ettirilemeyecek kadar ağır olduğu için ağlayamıyordu. Ama bir gün, kimse duymamasına rağmen ağladı. Ve bu dünyaya, "Nefret ediyorum, nefret ediyorum, heykel olmaktan nefret ediyorum," dedi.

Machine Translated by Google

SANATSAL YARATICILIK VE GERÇEK BENLİK

Tam gelişmiş gerçek benlik, yaratıcılığına erişebilir. Ancak, sanatsal yaratıcılığın varlığı, benliğin tam olarak geliştiğinin kanıtı değildir. Ciddi bir benlik bozukluğuna sahip, ancak yetenekli olma şansına sahip birçok sanatçı, daha üst düzey bir adaptasyona sahip olmasını sağlayacak gerçek benliğin bir parçasını bulup oluşturmak için yaratıcılığından yararlanır.

Yaratıcılığıyla kurulan ve pekiştirilen gerçek benlik, sanatçıya sanatında öz-etkinleştirme yoluyla uyumlu, ego-uyumlu bir özsaygı düzenleme sistemi sağlar. Kırılgan ve tek boyutlu bir sistem olmasına rağmen, sanatçıyı bozukluğunun daha alışıldık trajedilerinden kurtarır. Dolayısıyla yaratıcılık, gerçek bir benlik kurma arayışının aracı haline gelir.

Burada, gerçek benlik arayışındaki yaratıcılık, filozof ve yazar Jean Paul Sartre ve ressam Edvard Mun için kısaca, romancı omas Wolfe için ise daha sonraki çalışmalarda daha detaylı olarak ele alınacaktır.

Jean Paul Sartre

Sartre'ın çocukluk yıllarına dair kendi kavrayışlı ve içgörü dolu anlatımı (1964), büyükanne ve büyükbabasının ve annesinin onun ortaya çıkan gerçek benliğini kabul edememelerinin ve onu uygunsuz bir şekilde idealize etme ihtiyaçlarının, Narsistik Kişilik Bozukluğu'nun sahte savunmacı benliği tarafından savunulan ciddi şekilde bozulmuş bir gerçek benliğe yol açtığını canlı bir şekilde anlatır.

> Sahte bir alandım... Davranışlarımın jestlere dönüştüğünü hissedebiliyordum. Oyunculuk beni dünyadan ve insanlardan mahrum bıraktı. (s. 53)
>
> Benim "kendi" sahnem yoktu... Yetişkinlere ipuçları veriyordum... Kaybolup gitmemin sebebini; birdenbire aslında önemli olmadığımı keşfediyor ve o düzenli dünyadaki istenmeyen varlığımdan utanıyordum. (s. 54) Gerçeğim, karakterim ve adım yetişkinlerin elindeydi. Kendimi onların gözünden görmeyi öğrenmiştim...
>
> Onlar orada olmadığında, bakışlarını geride bırakırlardı ve bakışları ışığa karışırdı. Ben o bakışların üzerinden koşar ve zıplardım, bir yandan da örnek bir torun olarak doğamı korurdum... şeffaf bir kesinlik her şeyi mahvederdi: Ben bir sahtekârdım...

Machine Translated by Google

> Rolümü oluşturan şey, ne tam olarak anlayabildiğim ne de hissetmeyi bırakabildiğim bir varoluş (ya da gerçek bir benlik) duygusu tarafından açığa çıkarıldı. (s. 52)
> Ben önemli veya kalıcı değildim... Bana gerek yoktu... (s. 55) Benim ruhum yoktu.

> Ne ataletim vardı... derinliğim ne de... anlaşılmazlığım. Hiçbir şeydim: silinmez bir şeffaflık. (s. 57)

Sartre'ın çocukluğunu bu kadar açık bir şekilde hatırlama yeteneği (çoğu Narsisistik Kişilik Bozukluğu için kuralın olağanüstü bir istisnası, çocukluk travmalarını yeniden canlandırıp hatırlayabilmeleri için dirençleri üzerinde psikoterapide çok çalışma gerektirenler) gelecekteki teorisyen için bir zenginlik sağlamıştır. Örneğin Atwood (1963), bu hazineyi araştırırken, Sartre'ın benliğini ve başkalarıyla ilişkilerini gereksiz, sahte ve şeffaf olarak deneyimlemesinin -özgün bir benlikten veya kimlikten uzaktı- gelişiminin temel psikolojik teması olduğunu ve bu konudaki çözümünün daha sonra varlık ve hiçlik felsefesine yansıdığını vurgulamıştır. Gelişimsel, nesne ilişkileri bakış açısı, Sartre'ın gerçek benliğinin Narsisistik Kişilik Bozukluğu'nda hapsolmuş olduğunu öne sürer. Kaynaşmış görkemli benliğiyle her şeye gücü yeten sahte benliği, annesi ve büyükanne ve büyükbabasının idealize edici yansıtmalarıyla özdeşleşerek, bozulmuş gerçek benliğinin

yutulma korkularına, boşluk, parçalanma ve hiçlik duygularına karşı kendini savundu. Daha sonra, onların ihtiyaçlarına uygun bir ayna nesnesi olarak hareket etti. Onların kendisine yönelik narsistik yansıtmalarına uyum sağlayarak, kendi benliğine büyük bir bedel ödeyerek onların benliklerini tamamlayacak mükemmel bir ayna nesnesi haline geldi.

Her şeye gücü yeten nesneyle bu savunmacı kaynaşma, kaçınılmaz olarak yutulma ve benlik kaybı korkularını da beraberinde getiriyordu. Sartre'ın daha temel korkusunun, eğer savunmak yerine, hasarlı gerçek benliğini harekete geçirirse, annesi ve büyükanne ve büyükbabasının elinde başlangıçta hissettiği yutulmayı yeniden deneyimleyeceği gerçeği olması, durumu daha da karmaşıklaştırıyordu. Gerçek benliği kapana kısılmıştı. Onu boş, belirsiz, özsüz ve yutulmaktan korkan biri olarak deneyimliyordu.

Sartre, yazmaya başlayarak bu ikilemle başa çıktı. Ailesi tarafından yazıları görmezden gelinince, ayna nesnelerinin kaybı ona bazı zorluklar yaşattı.

Machine Translated by Google

Mahremiyet ve ortaya çıkan gerçek benliğiyle deneyler yapabileceği bir alan. Gerçek benliğini sahte benliğinden ayırmaya başlayacak bir arayışa girişmişti (Sartre, 1964).

> Konularım karmaşıklaştı. En çeşitli bölümleri ben ekledim. Okuduğum her şeyi, iyi ya da kötü, ayrım gözetmeksizin bu kategorilere döktüm. Sonuç olarak hikayeler bundan zarar gördü. Yine de bundan kazançlı çıktım, çünkü parçaları birleştirmek zorundaydım, bu da uydurmak anlamına geliyordu ve dolayısıyla daha az intihal yaptım. (s. 90)
>
> Kendimi bulmaya başlıyordum. Neredeyse hiçbir şeydim, en fazla içeriksiz bir etkinlik (yani yazı) olurdum, ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Oyunculuktan kaçıyordum. Henüz çalışmıyordum ama oynamayı çoktan bırakmıştım. Yalancı, yalanlarının işlenmesinde gerçeği buluyordu. Ben yazmaktan doğmuştum. Ondan önce sadece bir aynalar oyunu vardı. İlk romanımla, bir çocuğun o aynalar salonuna girdiğini anlamıştım.
>
> Kendimi ikiye böldüm... Yazar olarak, kahraman hâlâ kendimdim; destansı hayallerimi ona yansıtıyordum. Yine de ikimizdik: Adımı kullanmıyordu ve ondan sadece üçüncü tekil şahıs olarak bahsediyordum. Ona jestlerimle güç vermek yerine, kelimeler aracılığıyla, görmeye çalıştığım bir beden yarattım. Bu ani "uzaklaşma" beni korkutabilirdi; ama beni silahlandırdı. Onun tam olarak ben olmamasına rağmen, ben onun gibi olmaktan mutluluk duyuyordum. (s. 91)

Ancak bu arayışın tetiklediği yutulma korkularıyla başa çıkmak için sahte ve gerçek benliği arasındaki ayrımı sürdürdü ve kopukluk, uzaklaşma ve entelektüalizasyon gibi etkilere karşı ek savunmalar kullandı; bir entelektüel ve bir filozof oldu.

Sartre'ın Felsefesi

Sartre'ın gerçek bir benlik kurma yolundaki dramatik mücadelesinin temaları -bozulmuş gerçek benliğinin boşluğu, gerçek bir benliğin bir nebzesini kurmak için yaratıcılığını kullanma konusundaki yalnız bireysel mücadelesi ve yutulma korkusu- bilinç, varlık ve hiçlik ve insanlık durumu felsefesinde yeniden ortaya çıkar (1966). Varlığın kendisi, yani bilinç, hiçliktir ve var olmamanın kimliği yoktur. Bu fikir, onun hislerini yansıtır

Machine Translated by Google

Bozulmuş gerçek benliğiyle ilişkili boşluk. Sartre'ın radikal bilinç özgürlüğü fikri, kişinin kendisinin ve kaderinin mutlak yaratıcısı olduğunu kabul etmesi anlamına gelir. Kendisi için olmak. Bu rolün ima ettiği olağanüstü sorumluluk, ıstırap olarak hissedilir ve bilinçte, özgürlükten kaçıp, kendinde Varlık dünyasındaki şeylerin sahip olduğu öz-kimliğin güvenli sağlamlığına sığınma özlemi doğar.

Birey bu özgürlükten ancak ölümle kurtulabilir.

Sartre, çocukken, ortaya çıkan benliği için büyükbabasından ve annesinden gelen desteği kabul etmemişti ve bu nedenle onu kendi başına yaratmak zorundaydı. Sonuç olarak, tüm insanlığın yardım almadan gerçek bir benlik geliştirmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Sartre'ı çevreleyen boşluk, bozulmuş gerçek benliğinin boşluğundan ve hem bu gerçek benliği harekete geçirme hem de büyüklenmeci benlikle ona karşı savunma çabalarıyla ilişkili yutulma korkularından oluşuyordu.

Sartre, gerçek bir benliğin ortaya çıkışının ve pekişmesinin, kabul eden bir çevreyle desteklenebileceğini ve mücadele kadar haz ve heyecanla da dolu olabileceğini göremiyordu. Aynı şekilde, yutulma, boşluk, yalnızlık veya ızdırap korkuları olmadan, tam ve bütün olan özerk bir gerçek benliği kavrayamıyordu.

Sosyal ilişkilere dair algısı da, çocukluğundan kalma yansıtmaları nedeniyle çarpıtılmış, özerk gerçek benlik algısı da aynı şekilde bozulmuştu. Sosyal ilişkileri duygusal paylaşım ve karşılıklı zenginleşme olarak algılayamıyordu. Başkaları için Varoluş kavramında, ilişkileri, Kendi İçin Varoluş'un özerk ve sınırlı yaşamına bir tehdit olarak görüyordu.

Çözüm

Sartre'ın gerçek bir benlik arayışı onu yazmaya yöneltmiş ve bu da ona, bölünme, duygulanımdan kopma, uzaklaşma ve entelektüalizasyon yoluyla yutulma ve benliğini kaybetme korkusuna karşı kendini savunurken, gerçek benliğinin yaratıcı yönünü harekete geçirme olanağı sağlamıştır. Böylece felsefesi, benlik -varlık ve hiçlik- arasındaki duygusal ikileminin bir akılcılaştırılması haline gelmiştir.

Edvard Munch

Sartre, felsefesiyle terk edilme depresyonunun acı verici etkilerinin akılcılaştırıcısı oldu.
omas Wolfe, aşağıda açıklanacağı gibi

Machine Translated by Google

IX. ve X. Bölümlerde bu etkileri romanlarında canlı bir şekilde sözcüklerle dile getirmiştir. Edvard Mun , gerçek benliğini bulma yolundaki yaratıcı arayışında, Wolfe'un sözcüklerle yaptığı gibi, resimde de, bozulmuş gerçek benlikle ilişkili terk edilmişlik depresyonunun yoğun etkisini canlı bir biçimde tasvir etmeyi başardı.

Edvard Mun, beş çocuğun ikincisi olarak Norveç'te doğdu. Kız kardeşi ondan bir yaş büyüktü. Ordu doktoru olan babası, Mun beş yaşındayken veremden ölen annesinin iki katı yaşındaydı. Annesinin kız kardeşi, çocuklara bakmak için eve geldi. Edvard genellikle çocuktu. On beş yaşındayken veremden ölen ablasıyla çok yakınlaştı.

Bu erken gelişimsel olaylar, kişiliğinde ve resimlerinde ortaya çıkan karakterine silinmez bir damga vurdu. Neredeyse tamamen resimlerinin etrafında dönen göçebe bir hayat sürdü. Korkusu o kadar büyüktü ki kendini bir ilişkiye adayamadı. Mathilde Larsen ile daha uzun süren ilişkisi dışında, kadınlarla ilişkileri zayıf, düzensiz ve epizodikti. Fakat Mathilde evlenme teklif ettiğinde, kelimenin tam anlamıyla kaçıp gitti. Kadınların, sanatsal kendini ifade etme konusundaki gerçek potansiyelini gerçekleştirmesinin önünde engel olabileceğini düşündü. Gerçek bir benlik için sanatsal arayışı o kadar zayıftı ki, bunu bir ilişki tehdidine maruz bırakamadı. Şöyle dedi: "Hiç aşık olmadım. Dağları yerinden oynatabilen ve insanları dönüştürebilen tutkuyu, kalbi parçalayan ve kişinin kanını içen tutkuyu deneyimledim; ama 'Kadın, seni seviyorum, sen benim her şeyimsin' diyebileceğim kimse olmadı" (Stang, 1977, s. 174). Depresyon, yalnızlık ve alkolizm onu rahatsız ediyordu ve sağlık merkezlerine sık sık gidiyordu ama çok az başarı elde ediyordu.

45 yaşına geldiğinde alkolizmi daha da kötüleşti, zulüm görme sanrıları ve halüsinasyonlar görmeye başladı ve sekiz ay hastanede yattı: "Durumum deliliğin sınırındaydı."

Resimlerinde ayrılık paniği, terk edilme depresyonu, ölüm ve kederin en çarpıcı tasvirleri yer alır. Örneğin, ünlü tablosu "Çığlık", ayrılık paniğinin çaresizliğinin dramatik bir tasviridir. "Ölüm Döşeğinde" (ateş) (1893) adlı eserinde ise kayıp ve ölüm tarafından terk edilme duygularını tekrar tekrar dile getirir. "Yatak Odasında Ölüm" (1893/94), "Yatak Odası Çocuğu" (1885/86), "Melan oly" (1891), "Ölüm

Machine Translated by Google

“Dümende” (1893), “Ölü Anne” (1893), “Ölü Anne ve Çocuk” (1897/99).

Kadın algısındaki zorlukları “Madonna” (1895) ve “Vampir” (1893/94), “Ayrılık” (1894), “Ayrılık” (1896), “Kadın (Sfenks)” (1893/94), “Kıskançlık” (1895) adlı resimlerinde dile getirilmiştir.

Uzun yaşamı boyunca (81 yaşına kadar yaşadı) muazzam miktarda çizim ve resim üretti (50.000'den fazla) - yaratıcılığının olağanüstü gücüne ve gerçek benliğini arayışına görsel bir övgü.

Sonraki yazıda, gerçek benliğin yaratıcılığı konusu, omas Wolfe'un yaratıcılığının gerçek benlik arayışında nasıl kendisine yardımcı olduğunu ve evrensel insan özlemini ve ayrılık/bireyselleşme mücadelesini ve bu mücadele desteklenmediğinde ortaya çıkan yaygın terk edilme depresyonunu canlı bir şekilde dramatize eden bir dünya yaratmasını nasıl sağladığını ayrıntılı bir şekilde sunarak daha da derinleştirilecektir.

Machine Translated by Google

BÖLÜM IX

omas Wolfe ' Gerçek Bir Benlik için en iyisi— Çabalamak

omas Wolfe'un gerçek benliği, savunmacı sahte benliği tarafından hapsedilmişti. doğduğu yer olan Kuzey Carolina'daki Asheville, dağlarla çevriliydi.

Bireysel yeteneği ve çevresindeki belirli ve önemli insanların bu yeteneği kabul etmesinin benzersiz bir birleşimiyle ortaya çıkan yazıları, gerçek benliğinin yaratıcı kapasitesini o hapishaneden kurtaran başlıca araçtı; tıpkı en sevdiği metaforlardan birinde, trenin "Asheville'in çevreleyen dağlarından özgürlüğe giden tek yol" olması gibi (Wolfe, 1929).

> Büyük flanşlı tekerleklerin gürültüsü, uzun geri çekilme düdüğü çığlığı, onu o vahşi coşkuyla, yalnızca bir güneylinin hissedebileceği o dayanılmaz ve sözsüz özlem ve arzu sevinciyle, gururlu bilinmeyen kuzeye doğru hayal kurmaya ve açlık duymaya yöneltti. (Nowell, 1960, s. 33)

> Gerçek benliğinin psişik hapishanesinden kaçışının kehanetvari fantezisi gerçekleşecekti, ancak yalnızca gerçek benliğinin yaratıcı yönü için. Gerçek benliğinin geri kalan kapasiteleri gelişimsel duraklamada sıkışıp kaldı ve neredeyse her anlamda gerçek benliğinin bozulmuş kapasitelerinin çölünde tek başına duran, yaratıcılık kapasitesine sahip yükselen bir gökdelenin psikolojik manzarasını üretti. Gerçek yakınlık ve özerklik için çok az kapasitesi vardı, dürtüsel ve dağınık bir insandı, kendini kontrol etme ve hayatının gidişatını yönlendirme kapasitesi çok azdı.

Machine Translated by Google

Yazıları aracılığıyla yaratıcılığının harekete geçirilmesi, ona çevreden gelen olumlu geri bildirimlerle düzenli olarak desteklenen ve az çok istikrarlı bir sisteme yol açan gerçek bir benlik kazandırdı; bu da ona bir kimlik ve insanlarla ilişki kurma tarzı kazandırdı. Daha da önemlisi, intrapsişik bakış açısından, yaratıcılık ve onun yazıda ifade edilmesi, ona terk edilme depresyonuna karşı uyarlanabilir bir yüceltilmiş savunma sağladı; bu olmasaydı şüphesiz çok daha fazla kendini yok eden bir varoluşa sahip olurdu.

Sınırda kişilik bozukluğundan muzdaripti ve gelişimsel duraklama nedeniyle gerçek benliğinin gelişimi sekteye uğramıştı. Tüm sınırda hastalar gibi, intrapsişik yapısı, ödüllendirici ve geri çeken nesne ilişkileri parça birimleri ve patolojik bir ego ile gerçeklik egosundan oluşuyordu. Ödüllendirici birimi ile patolojik egosu arasındaki ittifaka dayanan savunmacı bir benlik imajı vardı ve ödüllendirici birimin anne sütü alma emirlerine uymak için kendini aktifleştirmekten veya ifade etmekten kaçınıyordu.

İntrapsişik yapısının benzersiz bir yönü, çevrede büyük ölçekte yansıtma ve eyleme dökme derecesiydi. İntrapsişik yapıları dışsallaştırdı, böylece duygusal sorunlar neredeyse coğrafi bir anlamda geniş bir ölçekte ortaya çıktı, bu da onları daha dramatik ve tanımlanması daha kolay hale getirdi. İçsel duygusal durumlarını hem diğer insanlara hem de "karaya" yoğun bir şekilde yansıtması ve eyleme dökmesi, intrapsişik içeriğini boşalttı ve boşluğu doldurmak

için büyük bir "içeri alma" zorunluluğu yaratan aşırı boşluk hallerini daha da kötüleştirdi. Küçük yaşlardan itibaren okumaya, bilmeye, kaydetmeye ve çevresel uyaranları özümsemeye takıntılıydı:

Yürüdüğüm her sokağın kaldırım taşlarını, her şehrin, ruhumun vahşi ve eşitsiz üstünlük mücadelesini verdiği her ülkenin kalabalık yüzlerini hafızama kaydetmek için gösterdiğim acımasız ve bitmek bilmeyen çabalarım. (Nowell, 1960, s. 220)

Ve yazmaya başladığında, edindiği tüm bu algısal malzeme ona geri döndü: "Her taş, her sokak, her kasaba, evet hatta her kitap

Machine Translated by Google

Üniversitede boşuna okumaya çalıştığım dolu raflardaki kitaplar, bu güçlü, hüzünlü ve bir şekilde sessizce bunamış rüyaların kanatlarında geri döndü" (Wolfe, 1936).

GÖREV

Sınırda ikilem, Wolfe'un hayatının tuvaline dışsallaştırma nedeniyle büyük harflerle yazılmıştı. Annesinin çözülmemiş simbiyotik bağımlılığının ağında sıkışıp kalmıştı; bu bağımlılık, gerçek benliğinin veya ayrılığının/bireyleşmesinin aktivasyonuyla ilişkili şiddetli terk edilme depresyonunu hafifletmek için annesinin isteklerine uymayı gerektiren savunmacı bir benlik tarafından motive ediliyordu. Bu savunmacı sahte benlik, ayrılık ve öz aktivasyonla ilişkili terk edilme depresyonunu hafifletmek için idealize edilmiş bir anne nesnesiyle yeniden birleşme veya bütünleşme arzusuyla yönlendiriliyordu. Ancak, bu yeniden birleşme arzusu ve ona yapışan savunma, birleşmek ve böylece kendini kaybetmek istediği nesne tarafından yutulma korkusunu da beraberinde getiriyordu.

Yapışkan davranışı, benliğini kaybetme korkusunu tetikleyecek kadar yoğunlaştığında, yani çok yaklaştığında, parçalı benlik duygusunu korumak için nesneden uzaklaşmak zorunda kalırdı. Bu davranış, biyografi yazarları tarafından genellikle özgürlük zorlantısı olarak anılır. Sorun özgürlük değil, benliğin korunmasıydı. Benlik duygusunu korumak için nesneden uzaklaşma ihtiyacı ek sorunlar getirdi. Terk

edilme depresyonuna karşı temel yapışma savunmasını kesintiye uğrattı, depresyon ortaya çıktı ve şimdi başka savunmalar gerekiyordu; örneğin, kendini kelimenin tam anlamıyla yalnız olduğu bir coğrafi konuma yerleştirmek ve ardından depresyonu hafifletmek için içki, cinsel ahlaksızlık ve bitmek bilmeyen, huzursuz, fiziksel gezinme gibi çeşitli eyleme geçme biçimlerine başvurmak.

Yeniden birleşme ve bütünleşme, kendini kaybetme korkusu, uzaklaşma, depresyon ve kendini yıkıcı davranış gibi temalar, onun yaşamına ve eserlerindeki duygularının ifadesine egemen oldu. Nesneye tutunma ve sonra kendini uzaklaştırma ve eyleme dökme gibi bu zıt kutuplar onun başlıca temalarıydı.

Machine Translated by Google

Yazılarında gerçek benliğinin yaratıcılığıyla yüzleşene kadar savunma repertuarına sahipti ve bu da ek, çok daha uyarlanabilir bir savunma sağladı. Αγενεικά Wolfe, çoğu insan gibi, idealleştirme, yapışma ve uzaklaşma davranışlarının çocuksu doğasıyla yüzleşemedi. Muazzam yaratıcı yeteneği sayesinde sorunu dönüştürdü ve şu şekilde ifade etti: "Bu çoğunlukla bir baba arayışıydı. Genç erkekler bazen kendilerinden daha güçlü ve daha bilge kahraman figürlerinin varlığına inanırlar; tüm sıkıntı ve kederlerine cevap bulmak için onlara yönelebilirler. Daha sonra, cevapların kendi kalplerinden gelmesi gerektiğini keşfetmeleri gerekir; ancak figürlere inanma konusunda güçlü bir arzu devam eder" (Nowell, 1960, s. 157).

Perkins ile aynı temayı tekrarlıyor: "Sen benim için bir figürsün. Hayatımın dönüm noktalarından birisin" (s. 157).

Yazılarında temayı şu şekilde idealize ediyor. İkinci kitabı Of Time and the Rive hakkında şunları söylüyor: “Bana göre insanın en derin iki dürtüsüyle ilgili. Wordsworth, sanırım 'To a Skylark' adlı şiirlerinden birinde buna cennet ve yuva diyor ve ben de kitabımın ilk satırında 'Sonsuza dek dolaşmak ve tekrar yeryüzü' dedim. Tekrar yeryüzü derken basitçe sonsuz dünyayı, bir yuvayı, kalbin geleceği bir yeri ve dünyevi ölümlü aşkı, bana göre yeryüzüne ait olan ve erkekleri dolaştıran, yakıp kavuran, yalnızlaştıran ve hem yalnızlıklarından nefret etmelerini hem de yalnızlıklarını sevmelerini sağlayan o diğer büyük güce karşıt bir güç olan bir kadının aşkını kastediyorum. Bu unsurlar bana göre insanlarda temel unsurlardır” (Nowell, 1960, s. 172). Wolfe, temayı en sevdiği metaforlardan biri olan tren aracılığıyla yeniden ele alıyor: "Büyük tren, sonsuz ve sessiz yeryüzünde hızla ilerliyor." İşte gezinme ve sonsuz dinlenmenin iki fikri. Aşk teması -erkek ve dişi aşk- da bunu temsil ediyor.

Wolfe'un bu nesneye tutunması, hayatındaki önemli kişileri idealleştirmesiyle besleniyordu: annesi, Bayan Roberts, Max Perkins, Aline Bernstein.
Ancak zaman, onların gerçekçi yetersizliklerini ve kendi yutulma ve kendini kaybetme korkusunu ortaya çıkardıkça, aşırı titiz incelemesi hayal kırıklığına yol açtı. Bu insanlar, onun her şeye gücü yeten, mükemmel bir nesneye duyduğu ihtiyacı karşılayamıyordu. Kendini kaybetme korkusunu gidermek için kaçma arzusu o kadar acı verici hale geldi ki, onlara karşı hislerini neredeyse nefrete dönüştürdü. "Üzerlerindeki her siğili ve yarayı görüyorum, yani bayağılığı, iğrençliği...

Machine Translated by Google

ve önemsizlik ve bu mutasyonları onlarda gördüğümden on kat daha acımasızca ve daha vahşice nefret ediyorum, eğer onları tanımadığım veya umursamadığım insanlarda görseydim" (Nowell, 1960).

Bu idealleştirme, Wolfe öğrencilerinin arayışının yalnızca ebeveyn yerine geçecek bir şey değil, aynı zamanda entelektüel olarak kabul edemediği ama hâlâ özlemini çektiği bir dinin Babası olan Tanrı'yı bulma çabası olduğunu öne sürmelerine yol açmıştır. Baba yerine geçenleri tanrılara dönüştürmüş ve bunların yalnızca yanılabilir ve insani olduklarını anladığında, büyük bir hayal kırıklığı ve ihanete uğramışlık hissi yaşamıştır (Nowell, 1960, s. 27). Bir baba mı arıyordu yoksa bir din mi? Her ikisine de cevabım hayır.

Gelişimin ayrılma/bireyleşme evresinde çocuk, annesini her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen biri olarak algılar ve ortaya çıkan benliğin anne nesnesinden ayrılabilmesi, özerk ve bütün olabilmesi ve onun kapasitelerini üstlenebilmesi için (bu cildin başlarında belirttiğim gibi) annenin onayını ister.

Tomas Wolfe'un aradığı şey buydu: her şeye gücü yeten bir anne figürünün onayını alarak gerçek benliğini bulma arayışı. Bunu, onu esas olarak kendi tatmini için bir nesne olarak kullanan annesinden almamıştı ve bu nedenle, sınırda takıntısı, gerçek benliğini gelişimsel duraklamada kapana kıstırmıştı. Dileği, gerçek benliğini onaylayacak her şeye gücü yeten bir figür tarafından bu tuzaktan kurtarılmaktı.

Bu çatışmaya hapsolmuş olması, çocukluk ve yetişkinlik arasındaki bu geçiş evresine dair algısını artırdı ve terk edilme depresyonu yaşayan herhangi bir borderline hastanın psikoterapide kendini aktive ederken ve bireyleşirken deneyimlediği tüm duygu ve kayıp imgelerine dair algısını keskinleştirdi. Eserleri, olağanüstü derecede dokunaklı, ağıt niteliğinde ve anlamlı kayıp imgeleriyle doludur. Bu imgeler, borderline ergenlik hastalarının terk edilme depresyonlarını tanımlamak için yazdıkları şiirlere benzemektedir (bkz. Ribeiro, s. 123). Bu, Wolfe'un kitaplarının popülerliğinin anahtarlarından birini düşündürmektedir. İnsan gelişiminin en önemli evrelerinden

birinin iniş çıkışlarını güzel ve etkili bir şekilde betimlemiştir. Hem bireyselleşme ve gerçek bir benlik için insan özlemlerinin hem de gerçek benliğin ortaya çıkışı anne nesnesi tarafından kabul edilmediğinde ortaya çıkan kayıp duygularının (terk edilme depresyonu) olağanüstü gücü ve derinliğinin ironisiydi. İçinde

Machine Translated by Google

Ayrıca, Wolfe'un izleyicileri onun metaforlarına iki daha olgun düzeyde tepki verebilirler: (1) çatışmanın ödipal düzeyi, anneyi cinsel bir obje olarak görme arzusu ile özgürleşme arzusu arasındaki fark; ve (2) gerçek ileriki yaşamda, deney ve macera ile güvenlik ve aşinalık arasındaki çatışma.

Yaşam öyküsü, idealize edilmiş bir kişiyle kurduğu özel simbiyotik bağımlı ilişkiler aracılığıyla gerçek benliğini arayışının tekrarlayan, basmakalıp dramasıyla doludur; bu ilişkilerin, gerçek benliğini gelişimsel tuzağından kurtaracak bir onay sağlayacağını umar.
Birleşme ve bütünleşme arzusunun yoğunluğu çok arttığında, bu birleşmenin içinde kaybolup gitme korkusunu tetiklerdi. O zaman muazzam bir korku yaşar ve korkuyla başa çıkmak için kendini uzaklaştırmak zorunda kalırdı; bu noktada aniden idealize edilmiş birleşme nesnesine yönelmeye başlardı. Benlik duygusunu ayırıp koruyabilmesi için bu gerekliydi. Ancak, çatışmanın farkında değildi ve sorumluluğunu alamıyordu; bu yüzden idealize edilmiş nesneyi tüm eksiklikleri için yansıtıyor, mantığa bürüyor ve suçluyordu, böylece kendini özgürleştirebiliyordu. Fakat bu onu yalnız, bir gezgin olarak bıraktı ve terk edilme depresyonuna karşı başka savunmalar bulmak zorunda kaldı.

Yazma yeteneğinin ve çevresindeki önemli simbiyotik figürlerin bu yeteneği kabul etmesinin benzersiz birleşimi, gerçek benliğinin yaratıcı kapasitesinin ortaya çıkmasını sağlayarak, uyum düzeyinde toplum için benzersiz, sanatsal bir ürün, savunma düzeyinde ise terk edilmişlik depresyonuna karşı yüceltilmiş, daha uyumlu bir savunma ve ifade üretmesini sağladı.

HAYAT*

omas Wolfe'un yaşamının gelişimsel nesne ilişkileri kuramı merceğinden incelenmesi, yaşamındaki önemli kişilerle olan ilişkisi ve bu kişilerin yaratıcılığıyla olan ilişkisi temelinde doğal olarak aşamalara ayrılır: ilk olarak, erken gelişim yılları boyunca annesiyle geçirdiği uzun dönem, lise ve üniversite, Harvard ve New York; ardından Aline Bernstein dönemi, Perkins dönemi ve Perkins sonrası dönem. Bir yazarın yaşamını benlik açısından değil de nesne ilişkileri açısından kategorize etmek paradoksal görünebilir, ancak omas Wolfe'un benzersiz özelliklerinden biri de budur.

Machine Translated by Google

Bu nesne ilişkileri onun gerçek benliğinin yaratıcılık kapasitesinin tanımlanması ve ortaya çıkması için çok önemliydi.

Erken Gelişim Yılları

Tom, klasik bir uyumsuzluk oluşturan bir çiftin sekiz çocuğunun sonuncusuydu ve bir sonraki en küçükten altı yaş küçüktü. Çoğunlukla bireysel kaderlerinden kaçış fantezisi sayesinde bir araya gelmiş gibi görünüyorlardı. Bu fantezi kısa sürede dağıldı. Annesi bencil, baskıcı, sahiplenici, cimri ve açgözlüydü; kendi açgözlülüğüne çocuklarının çıkarlarını feda etmeye hazırdı. Babası ise hassas, dünyevi ve şehvet düşkünü olmasına rağmen kendisi veya ailesi için sorumluluk alamıyordu. Şiddetli depresyonla boğuşuyordu ve bu da onu felaketle sonuçlanan alkolizm nöbetlerine sürükledi. Hayatın kendisinden sorumluluk istemesine duyduğu öfkeyi, karısına ve çocuklarına acımasız ve sert sözlü saldırılarda bulunarak, onları kasvetli hayatından sorumlu tutarak ve çocuklarını onu kurtarmaya motive etmek için suçluluk duygusu aşılayarak kusuyordu.

Tüm aile tarafından bebek gibi muamele gören Tom, son çocuğunda annesi tarafından abartılı bir sahiplenmenin nesnesiydi. Annesi şöyle yazmıştı:

> Bebek olduğu için onu bebek olarak tuttum. Kocaman bir çocuk olana kadar benimle yattı. 3,5 yaşına kadar sütten kesilmedi. Hâlâ emiyor ama bu onun için bir alışkanlıktı, hepsi bu. Aslında ihtiyacı yoktu.
> Güzel bukleleri, güzel kahverengi saçları vardı. Her gün kıvırcık tutardım. Omuzlarını bükerdi. Sık sık kıvırcık saçları olduğu için ona kız dediklerini ve saçlarını kestirmek istediklerini söylerdi. Ben de "Ah hayır, uzun tutmak istiyorum, biliyorsun," derdim.
> Bu yüzden saçlarını kestirmek zorunda kalana kadar onu ertelemeye devam ettim ama benim için üzücü olan kısım bebeğimin gitmiş olmasıydı. Benden uzaklaşıyordu. (Nowell, 1960, s. 23)

12 yaşına kadar annesiyle aynı odada yattı.

Annesi ile arasındaki bu derin simbiyotik bağımlı ilişki, bir yandan onun yaratıcılığının tohumlarını atmış, diğer yandan da gelişimsel duraklamada gerçek benliğinin hapishane duvarlarını oluşturmuştur. Annesine olan bu gerçek, neredeyse kölece bağımlılık, 25 yaşında Aline Bernstein ile tanışana kadar sürmüştür.

Machine Translated by Google

Babayla olan ilişki, daha mutlu olarak tanımlansa da çok daha az yoğun görünüyor ve baba, şiire olan ilgisi gibi birçok olumlu özelliğe sahip olmasına rağmen, Tom'a çok iyi bir baba olmak için çok depresif ve kendi mücadeleleriyle meşgul görünüyor. Tom'un ona taptığı ve onunla birlikte edebiyat ve şiirden keyif aldığı belirtiliyor. En büyük kız kardeş Mabel babanın gözdesiydi ve erkek kardeşi Grover (ikizlerden biri) annenin gözdesiydi, Tom ise annesinin malıydı.

Uzun klinik deneyimlerime dayanarak, annenin aşırı benmerkezciliği ve sahipleniciliğinin, Tom'un uyum sağlamasını gerektirdiği ve bunun da gelişimsel bir saplantıya yol açtığı hipotezini öne sürüyorum: Sahte bir uyumlu benliğin gelişimi ve annenin, sahipleniciliğiyle çatışacak olan ortaya çıkan gerçek benliğini destekleyememesi nedeniyle gerçek benliğinin bozulması. Elbette, 3,5 yaşına kadar emzirilmesi ve Tom'un annesiyle aynı yatakta uyuması, Tom'un kendi ihtiyaçlarını karşılamak için bağımlı simbiyotik ihtiyaçlarını güçlü bir şekilde karşıladığını gösteriyor.

Bayan Wolfe, Tom dört yaşındayken babasını ilk kez terk etti ve onu St. Louis'deki bir pansiyona götürdü. En büyük kızı Mabel'ı da babaya ev işleri yapması için bıraktı. Tom'un kardeşi Grover tifo hastalığına yakalandı ve öldü.
Tom, ölümünü annesine “hayatının en korkunç yarasını” vererek tanımladı; bu da Grover'ın annesinin en sevdiği kişi olduğunu gösteriyor. Grover'ın onun için önemi, 34 yıl sonra Tom'un da öleceği söylendiğinde Grover'ın ölümüne geri dönmesi ve Tom'un hikayesinde kaydettiği gibi neredeyse kelimesi kelimesine anlatması gerçeğiyle pekişiyor (Nowell, 1960). Bu, Grover'ın annesinin en sevdiği kişi, Tom'un ise onun sahip olduğu kişi olduğu fikrini güçlendiriyor.

Başka bir deyişle, Tom'un işlevi annesinin kaygısını ve depresyonunu hafifletmekti. Annesiyle zaten günah keçisi, yoksunluk yaratan, simbiyotik ve bağımlı bir ilişkiye aşırı kapılmış olan Tom'un, dört yaşındayken kardeşi Grover'ın ölümüyle annesinin depresyonuna tepki olarak ilk dışsal ayrılık stresini ve terk edilme depresyonunu yaşayacağını varsayabiliriz. Bu dönemde Tom, diğer ikiz Ben'e daha da yakınlaştı ve daha sonra Ben öldüğünde başka bir kayıp daha yaşayacaktı.

Derin ve kritik bir ayrılık stresi, Tom'un altı yaşındayken annesinin babasını terk etmeye karar verip pansiyon kurmak için başka bir ev satın almasıyla ikinci kez terk edilme depresyonu yaşamasına neden oldu.

Machine Translated by Google

babayı, evi idare etmesi için kızı Mabel ile birlikte orijinal evde bıraktı. Diğer çocuklar "belirsizlik içinde" bir evde veya diğerinde yaşarken, annenin malı olan Tom, anneyle yaşamak zorundaydı.

Tom, Look Homeward Angel (1929) adlı eserinde şöyle yazmıştır: "Onu meme ve beşikteki yorucu hayata bağlayan son bağdı bu. Hâlâ geceleri onunla uyurdu. Annesi, oğlunun kendisiyle birlikte yaşamasını talep ediyordu. Kız kardeşi Eliza ise, oğlunun babasının evinde yaşamaya devam etmesi ve burada mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalışması isteğini destekliyordu. Pansiyonun "büyük, dolu mezarından" nefret ediyordu -Eski Kent Evi deniyordu- ve hem ondan hem de annesinin pansiyonerlik mesleğinden utanıyordu.

Tom daha sonra şöyle bildirdi: "Evsizdim - 7 yaşımdan beri iki çatım ve evim olmadan bir serseriydim. Pansiyonerler günde bir dolarlarıyla gelip sürekli olarak kapının önünde yuvarlandıkça, ölüm ve kargaşanın o evinde odadan odaya içime doğru hareket ettim. Aşırı yüklenmiş kalbim, kendi salgılarımda ifade bulamadan, hızsızca boğuluyordu" (Nowell, 1960, s. 27). Annesinin onun en iyi çıkarını -yani gerçek benliğini- hiçe saymasını ve onu bir mülk olarak kullanmasını bu kadar dramatik bir şekilde gösteren ikinci önemli ayrılık stresi, terk edilme depresyonunu büyük ölçüde güçlendirdi. Bu, savunmanın tırmanmasını gerektirdi ve onu daha sonra hayatını ve işini bu kadar dramatik bir şekilde etkileyecek olan yola soktu. Fantezide birleştiği, her şeye gücü yeten idealize edilmiş anne nesnesi ona defalarca ihanet etmiş ve onu tüm kayıp ve yalnızlık hissiyle terk edilme depresyonuna maruz bırakmıştı: ilk olarak, ilişkinin temel doğasında, benmerkezciliği, sahiplenmeciliği ve açgözlülüğü Tom'un ortaya çıkan benliğini kabul etmesini imkansız hale getirmişti ve daha sonra Tom dört yaşındayken Grover'ın ölümü ve altı yaşındayken annesiyle taşınmasıyla oluşan depresyonda.

Simbiyotik birliğin yoğunluğuna dayalı olarak daha önce yaşadığı yutulma ve kendini kaybetme korkularına şimdi terk edilme korkusu da eklenmişti. Fantezi dünyasına çekilmenin ve mesafeli savunma mekanizmaları geliştirmenin zemini hazırlanmıştı. Kendisinin "yalnızlık ve dehşetle ezildiğini" yazdı

Machine Translated by Google

ve evinin çalkantılı, mutsuz, sıcak merkezini sonsuza dek kaybettiğini hissediyordu (Nowell, 1960, s. 27).

Bu ilkel ilişkideki hayal kırıklığı, ihanet ve kayıp duygularıyla başa çıkmak için, fantezide kendini dramatize ederek ve ortaya çıkan benliğini kabul edecek ve böylece gerçek benliğini hapishanesinden kurtarmasına izin verecek her şeye gücü yeten bir anne nesnesi arayışında yaşam boyu savunma aramaya başladı; başka bir deyişle, gerçek benliğinin kabulüyle özdeşleşebilir ve bağımsız olabilmek için onun gücünü ve bilgeliğini içselleştirebilirdi. Ancak kader, onu kişisel yaşamında aynı hayal kırıklığını tekrar tekrar yaşamaya ve bunu yazılarında tasvir etmeye zorlayacaktı.

Look Homeward Angel (1929) adlı eserinde şöyle demişti: "Çocuğun zihninin acımasız yanardağı, putperestliğinin o küçük dikenli yosunu, garip evliliklerine doğru sendeledi ve tükendi. Acımasız yıllar birer birer tanrıları ve komutanları biçti. Umut yeşerten ne olmuştu? Hafızadaki büyümenin belasına ne direnmişti? Hedef neden bu kadar sönükleşmişti? Hayatı boyunca, ateşli sadakatleri insanlarla başlayıp imgelerle sona ermiş gibiydi. Dayandığı hayat ağırlığının altında eridi ve aşağı baktığında bir heykel gördü."

Of Time and the River (1935) adlı eserinde Tom, arayışı bir kez daha baba arayışı olarak idealleştirdi ve romantikleştirdi. “Bana öyle geliyordu ki, hayattaki en derin arayış, bir şekilde tüm yaşayanlar için merkezi öneme sahip olan şey, insanın bir baba bulma arayışıydı; yalnızca bedeninin babası değil, yalnızca gençliğinin kayıp babası değil, kendi ihtiyacının dışında ve kendi açlığının üstünde bir güç ve bilgeliğin imgesi, kendi hayatının inancı ve gücünün birleştirilebilmesi” (Nowell, 1960, s. 27).

37 yaşına geldiğinde bu arayışın umutsuz olduğunu fark etmeye başladı ve şöyle yazdı: "Belki de hayatımızın dışında, ihtiyaçlarımızdan üstün, cevabı bilen birini bulacağımız o muhteşem gençliğimizin görüntüsünden asla vazgeçmeyiz. Bu gerçekleşmez; içimdeki güçten değil, sanırım hayatın en derin ihtiyacından, tüm dindarlığın içinde bulunduğu şeyden kaynaklanıyor" (Nowell, 1960, s. 23).

Altı yaşında yaşadığı acı dolu deneyimden sonra Tom'un davranışları, boşluğunu doldurmak için fanteziye ve okumaya doğru kararlı bir dönüş yaptı.

Machine Translated by Google

Kütüphanede saatlerce her kitabı okudum, iyi ya da kötü. Savunma için fantezi ve sözcüklerin kullanımı belirginleşmeye başladı.

Ebeveynlerimizin bize sorunlarımızı verdiği, ancak aynı zamanda sorunlarımıza çözüm fırsatları da sunduğu söylenir. Ona ihanet eden ve onu terk eden idealize edilmiş anne şimdi şiddetli romatizma ağrısı çekiyor ve her kış sağlığı için uzaklara gidiyor, Tom'u da yanında götürüyor, nerede olurlarsa olsunlar onu bir okula yazdırıyordu. Bu seyahatlerin akran ilişkileri ve gizli becerilerin gelişimi üzerindeki inanılmaz aksaklıkları asla abartılamaz. Daha sonraki yaşamında her iki alanda da ciddi zorluklar yaşamasına şaşmamak gerek.

Annesinin onu nasıl bir nesne olarak kullandığını da gösteriyor. Annesi gitmek zorunda kaldığına göre, o da gitmek zorundaydı, kendi çıkarları ne olursa olsun, tıpkı onunla pansiyonda kalmak, kıvırcık saçlar takmak ve aynı yatakta uyumak zorunda kaldığı gibi. Gerçek benliğinin ihtiyaçları ihmal edilmişti.

7 ile 13 yaşları arasında kışları güneyde 8 farklı yerde geçirdi. Bu bir anlamda yıkıcı olsa da, bir diğer anlamda ona depresyonunu ve yutulma korkusunu yönetmek için seyahati bir mesafe aracı olarak kullanma fikrini aşıladı. Daha sonra yaşam tarzının temel bir parçası haline geldi. Look Homeward Angel'da (1929) Tom şöyle yazdı: "İlk önce tepeleri, gökyüzünü çevreleyenleri gördü, dağlar onun efendileriydi. Yüreğinde sonsuza dek kalacak olan muhteşem güneyi, parıldayan tarlaların, ormanların ve tepelerin resmini gördü. Sessiz yolları, ay ışığının aydınlattığı ormanlıkları hayal etti ve bir gün onlara yürüyerek geleceğini ve onları orada tanınmanın tüm harikasıyla bozulmamış bulacağını hissetti" (Nowell, 1960, s. 33).

Altı yaşındayken annesinin bu gezilerle simbiyotik birleşme baskısını yenilemesiyle hayal kırıklığına uğrayıp ihanete uğradığını hissettikten sonra, şimdi güçlenen terk edilme depresyonunun, önceki yeniden birleşme fantezisini aynı şekilde harekete geçirmesine izin vermemesi mümkün olabilir. Bunun yerine, ödüllendirici birimin veya yeniden birleşme fantezisinin bir kısmı anneye değil, manzaraya yansıtıldı, böylece manzarayla bir fantezi birleşmesinde, muhtemelen hayatının önceki dönemlerinde annesiyle kurduğu simbiyotik bir fanteziye dayanarak hissettiği coşku, hayret ve tatmin duygularını hissedebilecekti. Bu, manzarayı betimlemek için her zaman kullandığı yemyeşil, abartılı görkemli duyguları ve ifade tarzlarını açıklamaya yardımcı olurdu - sanki onun için tatmin edici bir simbiyotik anneyi temsil ediyormuş gibi.

Machine Translated by Google

Trenler, tekneler, arabalar ve her türlü ulaşım aracı hakkındaki duygu ve ifadelerinde coşkulu olacaktı. Bu duygular, kuşkusuz, benliğini kaybetme korkusuyla başa çıkmak için nesneden uzaklaşma ihtiyacının romantizmleriydi; bir bağlılık veya tuzak yerini, özgürlüğe kaçış gibi görünen görünür bir açıklık için terk ediyordu. Yolculuğun sonunda yatan şeyin özgürlük ve kaçış değil, şimdi ek savunmalar gerektiren aynı terk edilmişlik depresyonu olduğunu her zaman inkar edebiliyordu. Ayrıca tuzağın içsel olduğunu, dışsal olmadığını ve yolculuğun yalnızca manzarayı değiştirdiğini, sorunu değiştirmediğini de inkar edebiliyordu.

Gençlik (12-25 Yaş)

Sınırda hastalarla tedavi deneyimimde, hayat hiçbir zaman onlara yardımcı olmuyor gibi görünüyor; hastalar Murphy Yasası'nın ağır bir dozuna maruz kalıyorlarmış gibi görünüyor - olabilecek her kötü şey olacak. omas Wolfe'un hayatı bir istisnadır çünkü dürüst karakterlere sahip ve kariyeriyle gerçekten ilgilenen yetişkinlerle tanışıp ilişki kurma konusunda olağanüstü derecede şanslıydı. Hiçbir manipülatör veya alçak onu kullanmadı veya kötü davranmadı. Yaratıcı benliğinin ortaya çıkması için neredeyse mükemmel bir uyum sağlayan insanlardan sadık ve kararlı bir destek aldı. İlki, 12 ila 16 yaşları arasında kaldığı North Masters Okulu'ndaki öğretmeni Bayan Roberts'tı. Bayan Roberts, onu hiç görmemiş veya duymamış olmasına rağmen bir kompozisyonunu gördü, ancak makalesini okuduğunda bunun "bir dahi" olduğunu hissetti. Ona kompozisyon, tarih ve İngiliz edebiyatı öğretti ve onun yaratıcı benliğini ilk fark eden ve bunu ifade etmesi için onu cesaretlendiren kişi oldu.

(1936) şöyle yazmıştır: "İyi edebiyata olan ilgimi ilk olarak onun sayesinde geliştirdim ve bu da benim için parlak bir cennet açtı. O, sıradan bir çaycıdan çok daha fazlasıydı. Hayatımın ve düşüncelerimin neredeyse her ayrıntısında etkisi 'paha biçilemezdi'. Gözleri olmayan, binlerce duyusu olan kör bir deniz yaratığı gibi hayata, güzelliğe ve düzene doğru el yordamıyla ilerlerken onu buldum. Beni ışıkla besleyen ruhumun annesi. Unuttuğumu mu sanıyorsun? Hiç unutacağımı mı sanıyorsun?"

Bayan Roberts'ın davranışları, ödüllendirici birim simbiyotik fantezisiyle örtüşüyordu. Ona simbiyotik bağımlılığını kurdu, onaylandığını ve sevildiğini hissetti. Depresyonu hafifledi ve enerjisi yeniden canlandı.

Machine Translated by Google

Yaratıcı benliğinin farkına varması, onun harekete geçmesine ve yazma faaliyetini desteklemesine yardımcı oldu.

Lisede Tom 1,96 boyuna ulaşmıştı ve o kadar gevezeydi ki konuşması "temel bir sel gibi" akıyordu. Yazma eylemi, Kuzey Eyalet Okulu'nda bir derginin en iyi makale yazarı için verdiği bronz madalyayı kazandığında gerçeklikle pekişti. Kelimeler için doğuştan gelen yetenek artık yazma eylemiyle bağlantılıydı, ancak öğrenme ve yaratıcılık konularını bir kenara bırakırsak, önemli bir psikolojik boyut hala oradaydı ve onu bulup yaratıcı kaynağına erişip gerçek benliğini harekete geçirmesi uzun zaman alacaktı.

Tom 16 yaşında mezun oldu ve Princeton'a gitmek istedi, ancak babası bunu desteklemeyi reddetti. Bunun yerine, evden ilk uzak yolculuğu olan Kuzey Carolina Üniversitesi'ne gitti. Aynı dönemde babası, sonunda öleceği bir hastalığa yakalandı. Üniversitedeki ilk yılı -yani kendi başına geçirdiği ilk yıl- son derece acı vericiydi çünkü depresyondaydı ve tamamen yalnız yaşıyordu. Sosyal becerilerinin yetersizliği onu izole etti ve zamanının çoğunu, evlenmek üzere olan, açıkça ulaşılamaz genç bir kadınla yaşadığı ilk aşk ilişkisini düşünerek geçirdi. İkinci yılında üniversite gazetesinde bir pozisyon kazandı ve hayatı değişti. Her şeye katıldı, kardeşliklere kabul edildi ve yazıları için giderek daha fazla dış destek almaya başladı. Üniversite dergisinin editörü ve şiirlerinin ve öykülerinin yayınlandığı başka bir derginin yardımcı editörüydü. Simbiyotik projeksiyonunu bağlayacağı başka bir akıl hocası, Profesör Greenlaw'ı buldu ve ondan Elizabethan edebiyatı hakkında çok şey öğrendi.

1918 yazında, başarılı ikinci sınıfının ardından, eve dönmek yerine Norfolk'a gidip çalışmayı denedi. Yaz "dehşet ve açlıkla doluydu" çünkü artık yalnız olduğu için terk edilmişlik depresyonuna maruz kalmıştı; sokaklarda dolaşıyor, içiyordu; bu, hayatının ana stereotipik temalarından birini oluşturacak olan mesafeli davranış kalıbının habercisiydi.

Lise 3. sınıftayken, onu evden uzaklaşması için sürekli teşvik eden sevgili kardeşi Ben, zatürreden öldü. Bunun, annesinin ona iyi bakmamasından kaynaklandığına dair bazı şüpheler vardı. Ben, Tom'u çok sevdiği için Tom, onun ölümünü her zaman hayatının en trajik anı olarak anıyordu.

Machine Translated by Google

Tüm hayatının deneyimi. Ben, Tom'a hep kaçması için ısrar etmişti ve şimdi, Ben'in ölümüyle, bunu yapması gerektiğini fark etmeye başladı. Look Homeward Angel (1929) adlı eserinde annesini bu bakış açısından şöyle betimledi: "Ellerini kavuşturmuş, ateşin önünde oturmuş, hiç yaşanmamış bir şefkat ve sevgi geçmişini yeniden yaşıyordu. Ve rüzgar kasvetli sokakta uludukça ve o, o kayıp ve daha sert ruhun binlerce masalını ördükçe, çocuğun içindeki parlak ve hırçın şey, ölüm evinden kaçış arayarak dehşet içinde kıvranıyordu. Artık yok, artık yok, diyordu. Artık yalnızsın. Kayboldun. Git ve kendini bul, kayıp çocuk, tepelerin ötesinde" (Nowell, 1960, s. 44).

Suçluluk duygusu onu ele geçirirken şöyle dedi: "Şimdi gidemem çünkü yüzü çok beyaz, alnı çok geniş ve yüksek, siyah saçları arkaya doğru toplanmış ve yatakta oturduğunda küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Şimdi gidemem ve onu burada yalnız bırakamam. O yalnız, dedi ses, sen de öyle."
Kaçmalısın yoksa öleceksin. Hepsi ölüm gibi. Beni emzirdi, onunla aynı yatakta yattım, beni seyahatlerine götürdü, bunların hepsi artık bitti ve her zaman ölüm gibiydi.

"Ve tıpkı bir hayat gibi," dedi ses ona, "her öldüğünde yeniden doğacaksın ve adam olmadan önce yüz kere öleceksin. Yapamam, yapamam. Şimdi değil, daha sonra, daha yavaş. Hayır, şimdi," dedi. "Korkarım gidecek hiçbir yerim yok. Bir yer bulmalısın," dedi. "Kayboldum," dedi. "Kendini aramalısın," dedi.

“Eugene, evden ayrılması gerektiğini söyleyen kasvetli rüzgarın uğultusunu ve Eliza’nın geçmişten hiç yaşanmamış güzel kayıp şeyleri çağıran sesini duydu.”

Annesi onu baştan çıkarmaya ve yeniden bir araya gelme fantezileriyle onu baştan çıkarmaya çalışıyordu: "Ve ben dedim ki, 'Ne olacak oğlum, yeğeninin etrafında sıcak giyinmek mi istiyorsun yoksa soğuktan öleceksin.' Eugene boğazını yakaladı ve kapıya doğru hamle yaptı. "Hadi oğlum, nereye gidiyorsun?" dedi Eliza sessizce yukarı bakarak. "Gitmeliyim," dedi, "buradan uzaklaşmalıyım." Sonra gözlerindeki korkuyu ve ciddi, sıkıntılı, vahşi bakışı gördü. Otururken ona doğru koştu ve elini tuttu. Sıkıca tuttu ve yüzünü koluna dayadı. "Daha gitme," dedi. "Önünde koca bir hayat var. Bir iki gün benimle kal. "Evet, anne," dedi dizlerinin üzerine çökerek.

Evet, anne. Ona çılgınca sarıldı. Tanrı seni korusun anne, her şey yolunda.

Machine Translated by Google

ve acı acı ağladı. Ben yaşlı bir kadınım dedi ve teker teker hepinizi kaybettim. O artık öldü ve onu hiç tanıyamadım. Beni daha bırakma oğlum.
Geriye kalan tek kişi sensin. Sen benim bebeğimsin. Gitme, gitme. Beyaz yüzünü adamın koluna dayadı. Gitmek zor değil diye düşündü ama ne zaman unutabiliriz ki."

Wolfe, Look Homeward Angel adlı eserinden bu bölümde, kardeşinin ölümü sırasında, ödüllendirici birim fantezilerinin altında yatan annenin geri çekilen birim nesne temsiline ilişkin algısını anlatıyor.
Annesinin kendisine nasıl sarıldığını ve onu terk ettiği için duyduğu suçluluk duygusunu anlatarak, korkuyla ayrılmaya çalıştığını söyledi.

Babasının ölümünden sonra Kuzey Carolina'ya döndü ve tüm edebi faaliyetlerinde yine başarılı oldu; felsefe üzerine yazdığı bir denemeyle ödül kazandı. Carolina Oyun Yapımcıları'nı örgütlemeye başlayan Frederi H. Ko 'nun etkisi altına girdi ve yoğun bir şekilde dahil olarak bir dizi oyun yazdı. Yazma çabaları, çevresinden bir kez daha takdir ve destek gördü.

Buna rağmen mezuniyet zamanı geldiğinde ne yapmak istediği konusunda çok kafası karışıktı. Gerçek benliğini henüz tanımlayıp harekete geçirememişti. Liseyi bitirdiğinde de aynı şey oldu: "Lise yıllarımda daha güçlü olan yazma isteği daha da güçlendi. Hâlâ avukat ya da gazeteci olmayı düşünüyordum, ciddi bir yazar olabileceğime asla inanmaya cesaret edemiyordum" (1936, s. 30). Bu belirsizlik üniversite sonunda daha da belirgin değildi.

Yolunun yazmakla ilgili olduğu çok açıkken neden bunu daha fazla tanımlayamıyordu? Bunun bir yandan gerçek benliğinin bireysel isteklerini tanımlama ve ifade etmedeki zorluğundan, diğer yandan da yazısının hâlâ savunmacı benliğinden kaynaklandığına inanıyorum. Başka bir deyişle, gerçek benliğini ifade etmek yerine, Profesör Ko gibi idealize edilmiş her şeye gücü yeten nesneleri memnun etmek için yazıyordu. Oyun yazarlığının kendisi için uygun bir meslek olmadığını keşfetmesi uzun zaman aldı. Ancak o zaman, yaratıcı yeteneğinin büyük kaynağına ve deposuna erişebildi. Annesine olan sürekli içsel ve dışsal bağımlılığı nedeniyle, bu yetenek gizli kalmalı, savunulmalıydı.

Üniversiteyi bitirmek ve görünüşte kendi başına kalmak zorunda kalmak, altta yatan psikolojik ikilemini güçlendirdi ve kristalleştirdi.

Machine Translated by Google

Gerçek benliğini harekete geçirmek, ne istediğini belirlemek ve hayata geçirmek. Ancak, artık annesine tutunamayacağını fark etti ve kaçarak ondan uzaklaşmak istedi. Tüm bunlar, Kuzey'in kaçışı sağlayacağı, gerçek benliğini kabul edecek ve onu harekete geçirip yerine getirmesini sağlayacak her şeye gücü yeten anne nesnesi olacağı fantezisinde dile getirildi.

Tom, Harvard'da Profesör George Baker'ın yanında oyun yazarlığı üzerine lisansüstü eğitim alma fikrini yavaş yavaş geliştirdi. İkinci coğrafi hareketi, Asheville'deki annesiyle olan ilişkisinin ağlarında ve tuzağında kalırsa kendini kaybetme korkusuyla başa çıkmak için yaptığı mesafeli bir fenomendi.

Harvard'daki ilk yılında arkadaşlarıyla çevriliydi, bir amcası tarafından bakılıyordu (hayatında sık sık olduğu gibi, kendisine bakacak başka birini buldu) ve yeni simbiyotik, her şeye gücü yeten nesnesi Profesör Baker'ı idealize edip ona tapıyordu. "Ona neredeyse bir yıl taptım. O büyük adamdı, peygamberdi, sonsuz bilge, güçlü ve nazik bir ruhtu; her şeyi biliyordu, her şeyi görmüştü ve tek bir sözle tüm sorunları çözebiliyor, bizi hayatlarımızdaki tüm acılardan, kederlerden ve hatalardan, iyiliksever elinin bir hareketiyle kurtarabiliyordu" (Nowell, 1960, s. 52). Ve Baker'ın rehberliğinde kendini bir oyun yazarı ve oyun yazarı olarak işine adadı.

Tom'un okuma açlığı devam etti ve kütüphanenin sunabileceği her şeyi okudu, ayrıca listeler, sonsuz, sonsuz listeler yaptı. Dönem bitip diğer öğrenciler eve gittiğinde, tek başına kalmaya bırakıldı. Bu, yıllar önce Norfolk'ta olduğu gibi, terk edilmişlik depresyonunu hızlandırdı. Hayatında sık sık görülecek olan o şaşırtıcı irade askıya almalarından birinden muzdaripti. Altı hafta boyunca, hayatının tutulduğu o korkunç hareketsizlikten kendini kurtarmak için tek bir eylemde bulunamayacak kadar güçsüz hissetti. Çok yalnızdı ve tamamen beş parasızdı, ancak sonbaharda geri dönmesine izin verilmeyeceğinden ve ayrıca benlik duygusunu kaybedeceğinden korktuğu için eve gitmeye cesaret edemiyordu.

İsteksiz annesini, Harvard'da ikinci yılını gönülsüzce de olsa desteklemeye ikna etmeyi başardı. 1921 yılının başlarında babası öldü. Babasının kaybı, terk edilmişlik depresyonunu pekiştirdi ve gerçek benliğini bulma arayışını daha da artırdı. 47 Grubu Atölyesi'nde (Profesör George Baker'ın oyun yazarlığı) üçüncü yıl için Harvard'a döndü.

Machine Translated by Google

Elbette. "Bir tür rüyanın içinde, bir ışıltının içinde, neşe ve güçle sarhoş bir şekilde yaşadım" (Nowell, 1960, s. 51). Ancak, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, oyunları başarılı olamadı. Oyun yazarlığı onun aracı değildi. Oyunlar çok uzundu, çok fazla karakter ve sahne içeriyordu ve onları kısaltamıyordu.
Ancak son simbiyotik tanrısı Profesör Baker onu cesaretlendirmeye devam etti.

Sonunda oyunlarının "işe yaramadığını" ve oyun yazarlığının kendisine göre olmadığını fark etti. Çaycı olması gerektiğine karar verdi. 24 yaşında, yazdığı onca yazıya ve gösterdiği tüm yeteneğe rağmen, henüz roman yazmak, jeneratörü ve rezervuarı harekete geçirmek aklına gelmemişti.

Baker, idealize ettiği simbiyotik tanrısıyla yaşadığı hayal kırıklığını, geri çekilen birimi eski simbiyotik tanrısına yansıttığında tekrarladı. Bayan Roberts'a şöyle yazdı: "Profesör Baker'ın ne kadar iyi bir arkadaş, gerçek bir eleştirmen ama kötü bir danışman olduğunu anlamaya başladım. O andan itibaren hayatımın gidişatının esas olarak kendi ellerimde olduğunu anladım" (Nowell, 1960, s. 72). Zaman ve Nehir'de (1935) şöyle yazdı: "Ve sonra adamın yarısının talaş olduğunu, sıcaklık, büyüklük ve insanlık içinde yattığını, bir insandaki gerçek kaliteyi göremediğini ve iyiliklerini soytarılara, zayıflara harcadığını ve iyi insanların çoğunun (yani Tom Wolfe), bir parça yaşam kıvılcımı olan insanların cehenneme gitmesine izin verdiğini gördüm."

Yenilgiye uğrayan Tom Wolfe, oyun yazarlığından vazgeçip çay sektörüne olabildiğince az hevesle adım attı. Çaya karşı büyük bir isteği olmasa da, yeni konumu onu her bakımdan ailesinden bağımsız, kendi başına bir konuma getirme avantajına sahipti; böylece temel sorunlarıyla bir kez ve sonsuza dek yüzleşmek zorunda kaldı.

Bir Romanın Hikâyesi (1936) adlı eserinde şöyle yazmıştır: "Bu dönem benim için stres ve azap dolu bir dönemdi çünkü artık kendimi tamamen teslim etmiştim, geri dönüş yoktu. Uzlaşma yoktu ve durumum umutsuzdu. Köklerimi bedensel olarak söktüm, eski hayatımdan, ailemden, doğduğum kasabadan, eski ilişkilerimden (yani onun eski savunmalarından) neredeyse tamamen kopmuştum. Artık benim için kendimden ve işim dışında hiçbir şey yoktu. Bana yardım edebilecek, kendimden öte hiçbir şey yoktu. Gücüm kendimdeydi. Onu kendimden çekmeliydim. Eğer çekemezsem umut da olmayacaktı."

Machine Translated by Google

Beklendiği gibi, yalnız kalmak depresyonunu ve birlik dışına çekilme hayallerini tetikledi. Bir öğretmen olarak yetersizliği ve cehaleti düşüncesiyle sürekli işkence görüyor, yetersizliğinin ortaya çıkıp işten atılacağı korkusuyla da boğuşuyordu.

Çaresizlik içinde ama idare etmeye kararlı bir şekilde, yalnızlığını ve perişanlığını içinde tutarak gece gündüz kendini kemiklerine kadar çalıştırdı. İşini öğrendi ve hayatını yeniden buldu. Bu, gerçek benliğinin ilk aktivasyonuydu. İş o kadar zorlayıcıydı ki şunları yazamadı: "Hayatım değirmenden geçmiş su gibidir. Hiçbir çarkı döndürmez. Büyük oyun henüz yazılmadı, büyük roman beynimin kapılarına boşuna ellerle vuruyor. Zaman yok. Sadece yüz yılım olsaydı, hayalimin bir kısmı gerçekleşebilirdi, ama o kadar uzun yaşamayacağım" (Nowell, 1960, s. 80). Çaycılık işinin en büyük kurtarıcı lütfu, bir yazar olarak eğitiminin gerekli bir parçası olduğuna inandığı Avrupa'ya seyahat edebilmesi için sonbahar döneminde izin almasına izin verilmesiydi. Sonraki bölümde uzun mücadelenin nasıl meyve verip yerine geldiği anlatılıyor.

---

*Wolfe'un hayatıyla ilgili bu materyalin çoğu Nowell (1960) ve Turnbull'dan (1968) alınmıştır.

Machine Translated by Google

BÖLÜM X

omas Wolfe ' Gerçek Bir Benlik için en iyisi— Kısmi Yerine Getirme

omas Wolfe'un hayatındaki bu en dramatik ve önemli dönüm noktasının eşiğinde, artık tamamen yetişkin olan bu genç adamın kişiliğini bir an için düşünelim.

KİŞİLİK*

1.96 boyunda, geveze ve peltek konuşuyordu. Coşkudan depresyonun en uç noktasına kadar dramatik ruh hali değişimleri yaşıyordu. Fiziksel olarak beceriksiz ve geleneksel sosyal becerilerden yoksun olmasına rağmen, kendisi için yapamadığı şeyleri başkalarını onun için yapmaya ikna etme kapasitesine sahipti. Birkaç simbiyotik ilişkisine ek olarak, yıllar içinde Batı Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri genelinde seyahatlerinde bakıcısı olmaya hazır olağanüstü bir insan yelpazesi edindi; ilişki uzun süreli ve yakın olmadığı sürece bunu başarabiliyordu.

Babasının, yetişkinlerin kendine ve başkalarına karşı sorumluluklarının yalnızca depresyon ve kızgınlığa yol açtığı mesajını Tom çok iyi öğrenmişti. Bunu kendisi için yapacak başka birini her zaman bulmuştu. Ödüllendirici savunma birimiyle bağ kurmaları için başkalarının ilgisini çekmek adına çaresizliğini mi sergiliyordu?

Zekiydi, iyi bir mizah anlayışı vardı, her türlü taşıtı, tekneyi, treni severdi, beyzbolla ilgilenirdi, başkalarından şüphelenirdi ve bu da bazen en iyi arkadaşlarını bile kendisine "ihanet etmekle" suçlamasına neden olurdu.

Machine Translated by Google

Depresyonunun derinliklerinde, kendini kaybetme ve kendini geri çekme korkusu onu ele geçirmişti. Dürtüsel ve disiplinsizdi; ancak işi söz konusu olduğunda, uzun saatler boyunca aralıksız çalışmaya kendini disipline edebiliyordu.

Gerçek benliğinin gelişimi açısından, olgun bir yakınlık kurma kapasitesinin çok düşük olması nedeniyle belirgin bir bozulma gösteriyordu. 24 yaşına geldiğinde, kadınlara karşı cinsel olarak çekim duymasına ve birçok kısa süreli cinsel ilişki yaşamasına rağmen, kadınlarla uzun süreli bir ilişkisi olmamıştı. Özerklik kapasitesi çok düşüktü; bugüne kadarki hayatı ve sonrasındaki yaşamı yoğun simbiyotik ilişkiler etrafında dönüyordu. Ayrıca, en dikkat çekici olanı, gerçek benliğin sorumlu bakım işlevleri olarak adlandırılabilecek şeydeki bozukluğuydu. Ya bu kapasitenin çoğuna sahip değildi ya da açıkça çaresizlik gösteriyordu. Banyo yapıp yapmadığına veya saçını kestirip kestirmediğine tamamen aldırış etmiyor ve aynı kıyafetleri vücudundan düşene kadar giyiyordu. Soyunduğunda, kıyafetlerini çıkarıp yerde bıraktığı söylenir.

Tom, zaman akışını takip etme konusunda kronik bir yetersizliğe sahipti ve toplantılara, derslere, iş ödevlerine vb. geç kalıyordu. Eşyalarının akışını takip edemiyor, çeşitli kıyafetlerini, el yazmalarını, e-postalarını kaybediyordu. Parasını yönetmekte zorlanıyordu. Başka bir deyişle, gerçek benliğin gerçeklik algısına dayalı düzenleme ve sentezleme işlevlerinde zorluk çekiyordu. Yazılarını, yayınlanabilmesi için gerçekliğin taleplerini karşılayacak şekilde düzenleyemiyor ve şekillendiremiyordu. Dolayısıyla, gelişimsel duraklamasının ego kusurlarını görüyoruz: zayıf gerçeklik algısı, zayıf dürtü kontrolü, düşük hayal kırıklığı toleransı ve belirsiz ego sınırları.
Öte yandan, bilgiye karşı muazzam bir iştahı, kendi çıkarlarını takip etmede muazzam bir azmi ve paradoksal olarak, yaratıcılığının ve yeteneklerinin ortaya çıkmasını mümkün kılan koşulları yaratmak için kendini disipline etme cesareti ve gücü vardı.

YAZMA, YARATICILIK VE ALINE BERNSTEIN

Avrupa'ya yaptığı ilk seyahat, Tom'un hayatında önemli bir dönüm noktasıydı, ancak kötü başlamıştı. Artık yalnızdı, kendi başınaydı ve terk edilme depresyonu, Norfolk ve Harvard'da olduğu gibi tekrar su yüzüne çıktı.

Machine Translated by Google

Kendi başına. Tekrar içki içmek ve huzursuzca dolaşmak gibi ek savunma mekanizmalarına ihtiyaç duydu, böylece aylarca yolculuk bir felakete dönüştü.

Yazmaya can atmasına rağmen, sabırsızca birkaç parçalı başlangıçtan sonra, onları aniden bir kenara atıyordu. Terk edilmişlik depresyonu nedeniyle yeteneğini ve yaratıcılığını kendi başına harekete geçirmekte büyük zorluk çekiyordu. Ama vazgeçmedi, devam etti ve aniden, kendi deyimiyle, "ölümcül ve doyumsuz dürtüleri tarafından iradesi dışında hareket etmeye zorlanan, hipnozda transa geçmiş bir deli gibi" yazmaya başladı. "Kelimeler ondan bir tür kanlı ter içinde sıkılıyorlardı. Onları kalbiyle, beyniyle, teriyle, bağırsaklarıyla, kanıyla, ruhuyla yazıyordu. Hayatının son gizli kaynağından ve özünden sökülüp alınmışlardı ve içlerinde, uzun süreli evsizliğinin, dayanılmaz arzusunun, geri dönmeye duyduğu çılgın özlemin tüm görüntüsü vardı. Hepsi oradaydı, hiçbir tutarlılık, anlam veya sebep olmadan. Amerika'nın muazzam, tek ve eşsiz özü" (Nowell, 1960, s. 94-95).

Avrupa'ya yaptığı bu seyahat boyunca, fiziksel mesafeyi kullanarak kendini tek başına, alışılmış desteklerinden uzakta bir yere yerleştirmişti. Depresyonu ve yalnızlığı su yüzüne çıktı, her zamanki dışavurumcu savunmalarını kontrol altına almayı başardı ve devasa bir karmaşa içinde, gerici savunmalarının üstesinden gelmek için gerçek benliğinin yaratıcı tarafını harekete geçirdi. Amaçsız veya yönsüz bir şekilde yaz
Bunu "kendi Amerika'sını bulmak" olarak tanımladı. Sanırım kastettiği şey, Amerika'nın onun için Asheville ve annesiyle ilgili çocukluk anıları olduğuydu.

Bu yolculuk, tutunduğu ve ödüllendirdiği birim savunmalarını kesintiye uğrattı ve terk edilme depresyonunu serbest bıraktı; bu da onun gerçek benliğini harekete geçirmesini ve eyleme geçerek savunma ararken yazmasını imkânsız hale getirdi. Eyleme geçmeyi kontrol altına aldığında, terk edilme depresyonu artık içine yerleşmiş ve yazısında serbest kalmıştı. Bu, disiplinsiz bir kişinin son derece cesur ve disiplinli bir eylemiydi. Ancak, yerine geçecek bir anne nesnesi olmadan yaratıcı amacını daha fazla kabul edip tanımlayamıyordu ve kader yine de ihtiyaçlarıyla iş birliği yaptı.

Yazarlık yeteneğinin kaynağı ve rezervuarını keşfettiği bu dramatik yolculuğun ardından, teknede Aline Bernstein ile tanışır ve birbirlerine delicesine aşık olurlar. Şöyle yazar: "O andan itibaren onu bir daha asla tamamen kaybetmeyecek, yalnız ve vahşi doğayı asla tamamen ele geçiremeyecekti."

Machine Translated by Google

Aşkın bıçağına saplandığında sahip olduğu gençlik bütünlüğü. Gençliğin tüm kör, azap dolu gezintilerinden sonra, o kadın onun kalbinin merkezi, hayatının hedefi, onu tekrar bir araya toplayan ve tek bir hayat olan tüm kolektif tutkuyu, gücü ve kudreti, aşkın ölümsüz yönetimi ve birliği olan alev alev bir kesinliğe fırlatan ölümsüz birliğin imgesi olacaktı" (Nowell, 1960, s. 96).

Aline artık Wolfe'un kendi başına yapamadığı görevleri onun için üstleniyor ve böylece onun güçlü yaratıcılık motorunu harekete geçirmek için gereken kalan koşulları yerine getiriyordu. Wolfe'dan 20 yaş büyüktü, tiyatroda sahne tasarımcısı olarak kendi başına başarılıydı ve azim, kararlılık ve yöneticilik kapasitesine sahip bir insandı. Annesinin daha önce yaptığı gibi, Wolfe'un maddi olarak da destek olmak gibi, zorluk çektiği bakım görevlerini üstlenmişti.

Wolfe, simbiyotik bağımlılığını aşk ilişkilerinde annesinden Aline'e aktardı. Bu aktarım çok temel ve önemli bir dinamik sağladı. Wolfe artık "ihtiyacının dışında ve kendi hayatının inancını ve gücünü birleştirebilecek açlıktan üstün, başka bir üstün varlık, başka bir güç ve bilgelik imgesi" bulmuştu.

(Nowell, 1960, s. 102).

Bu arada, onunla olan ilişkisini anlatırken altta yatan ikilemini ortaya koyar (1929): "Bir insanın yeryüzünde sahip olduğu tek yuva, yalnızlığın prizmalarından kaçtığı tek an, başka birinin kalbine girdiği andır. Yaşamanın ve ölmenin tüm o muazzam karanlığında, bu cesur küçük ışıkların yandığını görüyorum, her şeyin tek umudu ve nedeni." Ama o buna aşk diyordu: "Aşka ve hayatlarımızı kurtarma ve kurtarma gücüne inanıyorum. Sevilene, kurtarıcıya, kurtarıcıya inanıyorum." "Yalnızlığın hapishanesi" ifadesi Wolfe için, kendi başına olmanın yalnızlığının o kadar güçlü olduğu hissini ifade ediyor ki, hazzı bastırıyor ve neredeyse ortadan kaldırıyordu.

Aline iki önemli işlev daha sağladı: Bir oyun yazarı olduğu, sahne ve karakter bolluğu, mekan ve insan çeşitliliğiyle üslubunun sahneye uyacağı düşüncesini bir kenara bırakmasına yardımcı oldu. Ayrıca, sadece yazılarını kabul edip desteklemekle kalmadı, aynı zamanda yaşadığı yoksunluklara da oldukça anlayış gösterdi.

Machine Translated by Google

Onun ifadesiyle gençlik ve gençlik. Onun gerçek benliğinin bu temel yönlerini kabul etti.

Aline ile tanışmadan hemen önce, Wolfe oyunculuk savunmalarını kontrol altına almış ve yazılarında gerçek yaratıcı benliğinin ortaya çıkışıyla, körü körüne, tökezleyerek ve amaçsızca veya yönlendirmeden de olsa, yüzleşmişti. Aline'in onayı, teşviki ve desteği, gerçek benliğinin ortaya çıkışını pekiştirmiş ve ona amaç ve yön kazandırmaya yardımcı olmuştu. Ancak bunun ötesinde, simbiyotik yakınlığın annesinden Aline'e aktarılması, onun yaratıcı gerçek benliğinin rezervuarıyla yüzleşebilmesini mümkün kılan daha da önemli bir dinamik sağlamıştı.

Bu dinamiği anlayabilmek için, anneye karşı benzer bir simbiyotik bağımlılık türü yaşayan borderline hastalara uygulanan psikoterapide neler yaşandığını kısaca anlatmak gerekir. Tedavinin başlangıcında hasta, ödüllendirici birim savunmalarını desteklemek ve ayrılık kaygısı ve terk edilme depresyonunu hafifletmek için annesinin günah keçisi ilan edilmesinden kaynaklanan öfke, hayal kırıklığı ve düş kırıklığı gibi olumsuz duygularını inkâr eder. Bunları ifade ederse bu kaygı ve depresyona maruz kalacağından korkar. Aynı zamanda, bunları annesine ifade ederse annesinin geri çekileceğinden de korkar. Bu nedenle, bu duygular ve onlara yansıtılan anılar, bölme, kaçınma, inkâr ve yansıtma yoluyla savunulur ve hasta tarafından erişilemez hale gelir.

Wolfe, yaratıcılığının muazzam üreteci ve rezervuarı olan çocukluk anılarıyla, öfkesiyle, hayal kırıklığıyla ve tüm olumsuzluklarla yüzleşememişti; çünkü bunu yapmak annesiyle olan bağımlı ilişkisini tehdit ederdi. Bağımlılığını annesinden Aline'e aktardığında, yani ödüllendirici birim projeksiyonu annesinden Aline'e kaydığında, daha önce başkalarına yansıttığı geri çekilen birim projeksiyonunu alıp aynı terk edilme tehdidi olmadan annesine yerleştirme özgürlüğüne kavuştu, çünkü artık Aline'e bağımlıydı. Bu onu "gençliğinden hatırlayabildiği tüm olaylarla" yüzleşebilecek özgürlüğe kavuşturdu. Bu, yaratıcı yeteneğinin büyük üreteci ve rezervuarıydı ve bu yeteneği ve gerçek benliğinin yaratıcılığının ifadesini gerçekleştirebilmek için bundan yararlanılması gerekiyordu.

Machine Translated by Google

Gerçek benliğinin yaratıcılığının serbest bırakılması için gerekli koşulları özetlemek gerekirse: (1) kendisinin mülkiyeti olmasını gerektirmeyen anne nesnesine -Aline- simbiyotik bağlanma; aksine, gerçek yaratıcı benliğinin ortaya çıkmasını destekler ve teşvik eder ve ayrıca onun yerine yapamadığı gerekli bakım işlevlerini yerine getirir; (2) terk edilme depresyonuna karşı eyleme geçme savunmalarını kontrol ederek Wolfe'un kendisini koruması; (3) genellikle yabancı bir yerde yalnız olması ve Aline ile simbiyotik birlik nedeniyle yutulma ve benliğini kaybetme korkusuyla başa çıkabilmesi. Az önce ana hatlarını çizdiğim koşullar, borderline bir hastanın psikanalitik psikanalizinde ortaya çıkan ve hastanın terk edilme depresyonunu aşarak gerçek benliğinin ortaya çıkmasını sağlayan koşullara çarpıcı biçimde benzemektedir: terapistin hastanın gerçek benliğini

desteklediği ve kabul ettiği gerçek bir terapötik ittifak; Terk edilme depresyonuna karşı hastanın yapışma ve uzaklaşma savunmalarının kontrolü; bozulmuş gerçek benliğin ve geçmişten gelen tüm anılarıyla terk edilme depresyonunun ortaya çıkması. Bu, savunmalar kontrol altına alındığında gerçekleşen otomatik bir süreçtir.

Savunmalar kesintiye uğradığında, terk edilme depresyonunun gücü, duyguları ve çağrışımlarını bir nehir gibi akıtır. Terapistin tek görevi, nehrin akışını engelliyor gibi görünen ek direnç engellerini ortadan kaldırmaktır. Özetle, savunmalar kesintiye uğradıktan sonra terk edilme depresyonunun duygusal gücü,

tedavi.

Hasta, savunmalarını kontrol edebildiği ölçüde sürece dahil değildir. Bu güç, kaçınılmaz olarak seanslara anılar ve bu anılarla ilişkili öfke ve depresyonun boşaltılması yoluyla girer. Hastalar "bir gücün pençesinde" olmaktan veya bir süreçte seyirci kalmaktan, çoğu zaman bu duyguların ve ilişkili anıların yoğunluğu ve gücü altında ezilmekten ve bunalmaktan bahsederler.

omas Wolfe (1936) yaratıcı yazma sürecini veya gerçek benliğinin ortaya çıkışını tam olarak şöyle tanımlamıştır:

Machine Translated by Google

> Bu bir fırtınaydı, bir seldi, bir nehirdi, serbest bırakılması gereken bir temel güçtü ve bu tür bir enerji kullanılmazsa taşmaya devam eder ve hiçbir çıkış yolu verilmez. Sonunda onu taşıyan kişiyi yok edecek ve boğacak. Bildiğim şeyler, çocukluğumda bana aşina olan yakın yaşam ve deneyimler hakkında yazdım. Bir şekilde masumiyetimi geri kazanmıştım, bunu neredeyse bir çocuğun yüreğiyle yazdım, benden bir çocuğun hayretiyle geldi ve sayfalarım yalnızca basit ve yalın olanla değil, aynı zamanda Şeytan bir çocuğun diliyle konuşuyormuş gibi korkunç bir kötülükle kazındı. Kötülükle mühürlenmiş olsa da, elf ışığıyla korkunç derecede akkorlaşmış olan büyük balıklar yukarı doğru yüzdüler.
>
> (Nowell, 1960, s. 105).

Psikoterapi gören tüm borderline hastalar, çocukluk deneyimlerine dair olumsuz algılarının yoğunluğu karşısında sık sık şaşkınlığa düşerler. Wolfe, başlangıçta çocukluk anılarının "yukarı doğru yüzmeye" devam edeceğini ve kitabın (1929) kendisini neredeyse iki yıl daha, sonunda tamamen tüketene kadar aklından çıkmayacağını fark etmemişti. Kitap, ortalama bir romanın üç katı uzunluğunda, 350.000 kelimeye ulaşmıştı.

Yaratıcı gerçek benliği artık tam anlamıyla kontrol altındaydı.

> Dök, kaynat, akıt ta ki kendini sel gibi akan bir üretim süreciyle gerçekleştirene kadar. Çocukluğundan beri insanların söylediği veya yaptığı her şeyi hatırlayabiliyordu, ama bunları yazmaya çalışırken hafızası, derinlikten sınırsız derinliğe uzanan muazzam ufuklar ve çağrışımlar açtı; en basit olay bile gömülü bir deneyim birikimini ortaya çıkardı ve bir alay adamın gücünü kırıp hayatını tüketecek bu keşif ve aydınlanma süreciyle boğuştu. (Nowell, 1960, s. 106)

Aynı özellikler psikoterapideki çalışma sürecinde de geçerlidir: gençliğin masumiyeti ve daha önce savunma ihtiyacıyla baskı altında tutulan muazzam anı selinin yeniden kazanılması.

Şöyle yazdı:

> Paris'teki yaşam, orada her zaman hissettiğim evsizlik, köksüzlük ve yalnızlık gibi eski duyguların hepsini uyandırdı. Büyük bir ev duygusu hissettim.

Machine Translated by Google

Ve gerçekten inanıyorum ki bu duygudan, bu sürekli ve neredeyse dayanılmaz hafıza ve arzu çabasından, şimdi yazmaya başladığım kitapların malzemesi ve yapısı türetilmiştir. Hafızamın niteliği, inanıyorum ki, olağandışı bir ölçüde, duyusal izlenimlerinin yoğunluğuyla karakterize edilir. Şeylerin kokularını, seslerini, renklerini, şekillerini ve hislerini somut bir canlılıkla uyandırma ve geri getirme gücü. Hafızam, ilk başta ne kontrol edebildiğim ne de kontrol edebildiğim bir şekilde gece gündüz çalışıyordu ve zihnimin üzerinde alev alev bir ihtişam akışında, geride bıraktığım, kendi Amerika'm olan hayatın milyonlarca biçimi ve özüyle davetsizce akın ediyordu. (Nowell, 1960, s. 168)

Daha sonra süreci şöyle anlattı:

Örneğin, Opera Bulvarı'nda bir kafenin terasında oturup hayatın gözümün önündeki parıltısını izlerken, aniden Atlantic City'deki sahil yolundaki demir korkuluğu hatırlardım. Olduğu gibi anında gözümün önüne gelirdi; ağır demir boru, ham galvaniz görünümü, bağlantı yerlerinin nasıl birbirine tutturulduğu; o kadar canlı ve somuttu ki, elimi üzerinde hissedebilir ve tam boyutlarını tahmin edebilirdim. Ve aniden hiçbir şey görmediğimi fark ederdim. Avrupa'da buna benzeyen herhangi bir korkuluk ve bu fazlasıyla tanıdık sıradan şey, tüm hayatımız boyunca gördüğümüz ve daha önce hiç bilmediğimiz bir şeyi keşfetmenin tüm şaşkınlığıyla aniden gözümün önüne serilirdi.

Yine, binlerce çirkin mimarinin karmaşasıyla bir Amerikan sokağı olurdu. Orada oturup Opera Caddesi'ne bakardım ve hayatım onun tüm anısıyla, onu tekrar görme arzusuyla, bir şekilde onun için bir kelime bulma arzusuyla, şeklini, rengini, hepimizin bildiği, hissettiği ve gördüğü şekilde anlatacak bir dil bulma arzusuyla geçerdi ve bunu anladığımda, bildiğim ama söyleyemediğim şeyi ifade edecek dili kendim bulmam gerektiğini gördüm ve o keşif anından itibaren hayatımın çizgisi ve amacı şekillendi. Hayatımın ve yeteneğimin her enerjisinin bundan sonra yönlendirileceği amaçlar, bu tanımlandığı şekildeydi. (s. 169)

Machine Translated by Google

Wolfe'un burada, tedavi sürecindeki çalışma sürecinin amacıyla çelişen yazısının psikolojik amacına atıfta bulunduğunu düşünüyorum. Bu sürecin amacı, terk edilme depresyonuyla ilişkili acı verici kayıp duygularını boşaltarak gerçek benliği bu durumdan kurtarmak, böylece nesneden ayrılıp ortaya çıkıp özerkleşerek kapasitelerini üstlenebilmesini sağlamaktır. Wolfe tedavi görmediği için bu onun için mümkün değildi. Yazılarının psikolojik amacı, terk edilme depresyonuyla ilişkili tüm bu acı verici kayıp duygularıyla başa çıkmak, onları yeniden yakalayıp sonsuza dek yazıyla anmak ve böylece bir daha asla kaybolmamalarını sağlamaktı. Bu süreçte, gerçek benliğinin yaratıcı yönünü harekete geçirmeyi ve sağlamlaştırmayı başardı, ancak benliğin kalan kapasiteleri hala zayıflamıştı.

Wolfe, terk edilme depresyonunun yazılarını nasıl motive ettiğinin bir başka örneğini şöyle anlatıyor (1936):

> İçimde sürekli büyüyen ve biriken devasa bir kara bulut varmış gibiydi ve bu bulut elektrik yüklüydü, hamileydi, daha fazla tutulamayacak bir tür kasırga şiddetiyle doluydu. Patlaması gereken an hızla yaklaşıyordu, ancak söyleyebileceğim tek şey fırtınanın patladığıydı. Kitabın gerçekten yazıldığını söyleyemem, beni yakalayan ve sahiplenen bir şeydi ve daha bitirmeden, sanki benim için bitmişti. Sanki bu büyük kara fırtına bulutu açılmış ve şimşek çakmaları arasında derinliklerinden şiddetli ve kontrol edilemez bir sel dökülüyordu. (Nowell, 1960, s. 172)

Serbest çağrışıma benzeyen şeyi daha da ayrıntılı olarak şöyle anlatıyor: "Yalnızca insanın düzenli hafızasının somut maddi kaydını değil, aynı zamanda hatırladığını düşünmeye bile cesaret edemediği her şeyi, insanın zihninde çakan ve beklenmedik bir anda davetsizce geri dönecek olan ürkütücü ışıkların uçuşlarını ve oklarını, bir kez duyulan bir sesi, kaybolan bir yüzü, güneş ışığının gelişini ve gidişini, bir daldaki yaprağın hışırtısını, bir taşı, bir yaprağı, bir kapıyı yazdım."

Onun psikolojik amacının bu anıları sonsuza dek yakalamak ve kazımak olduğu fikrim, Wolfe'un (1936) şu yorumuyla destekleniyor: "Benim işim onu ortaya çıkarmak, kaydetmek, bir şekilde kaydetmek ve nesnel bir şeye dönüştürmekti."

Machine Translated by Google

"Binlerce sayfadan oluşan, asla basılmayacak ve hiçbir okuyucunun asla göremeyeceği, asla bir anlatının akışına dahil edilemeyecek bir el yazması kaydı. Her neyse, sonunda tüm çabama değecek bir kayıt olacak, yeter ki onu yazabileyim, yazabileyim" (Nowell, 1960, s. 194).

Nowell (1960) bunu şu şekilde tanımlıyor: "O, kronolojiye veya sıraya bakmaksızın ve hiçbir bağlayıcı materyal olmadan, zihninde en üstte olanı, birinci şahıs anlatımının ayrı bölümlerine döktü" (s. 194).

Perkins'in 1935'te yazdığı gibi (Nowell, 1960), "Hiçbir kitap böylesine sıra dışı bir tarzda yazılmamıştır. Neredeyse baştan savma başlar ve birbiriyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünen bölümlerden oluşur, ancak yine de yazarın zihninde başlangıçtan itibaren bir tür birlik vardır" (s. 194). Wolfe, "muazzam kazı görevine" o kadar dalmıştı ki, materyalini bir kitap olarak düzenlemeyi aklından bile geçirmemişti. Wolfe şöyle dedi:

> İçimde bu şey varken, aklım ne kadar buna karşı çalışsa da, onu kendimden çıkarmam hiçbir şekilde mümkün değildi. Onunla yüzleşmenin tek yolu, onunla doğrudan yüzleşmekti; akılla değil, hayatla. Onu içimden çıkarmanın tek yolu onu kendimden geçirmekti ve ben de öyle yaptım.

Beklendiği gibi, yaratıcı çalışmalarından ne zaman uzaklaşsa depresyona girer, düşünür, içer, bütün gece sokaklarda volta atar ve arkadaşlarını arayıp onları kendisine ihanet etmekle suçlardı. Yazmanın verdiği yorgunlukla yaşadığı terk edilmişlik depresyonuyla başa çıkamadığı zamanlarda ise bu onu bunaltıyor ve içki içip arkadaşlarına sataşmakla ilgili savunmalar gerektiriyordu. Şöyle devam etti: "Yazmaya devam edebilirsem her şey yoluna girecek." Bunu sadece edebi eserleri için değil, aynı zamanda gönül rahatlığı için de istiyordu. Temelde tüm günlük hayatı yazma ihtiyacı tarafından yönetiliyordu.

Gerçek hayatında gerçek yaratıcı benliğini bulmaya ve annesine olan simbiyotik saplantısından kurtulmaya çalışırken, Zaman ve Nehir (1935) adlı yapıtıyla mücadele etti. İlk olarak yapıtına "Bir Duvarın İnşası" adını vermeyi düşündü. (Nowell, 1960) kahramanın “esas bir izolasyon, yaratıcı bir yalnızlık, gizli bir hayat” bulma mücadelesini sembolize etmek için kullanılır; benim görüşüme göre bu gerçek bir yaratıcı benliktir.

Machine Translated by Google

Kitabın temasını “biri dışa doğru, diğeri aşağıya doğru olmak üzere iki temel hareketten oluştuğu” şeklinde tanımladı. “Dışa doğru hareket, gençliğin yeni topraklarda serbest kalma, özgürlük ve yalnızlık için gösterdiği çabayı anlatır.” omas Wolfe için özgürlük her zaman yalnızlıkla ilişkilendirilmiştir, tatminle değil. “Aşağıya doğru hareket, bir grup insanın gömülü yaşamının sürekli kazılmasıyla temsil edilir ve bir ailenin yaşamının, oluşumunun, birliğinin, çöküşünün ve dağılmasının döngüsel eğrisini anlatır.” Kanaatimce, bu, annesine olan simbiyotik bağımlılığından kurtulma ve gerçek benliğini harekete geçirme mücadelesinin öyküsüdür. Artık neredeyse tamamlanmış olan kitap (1935), annesi olabilecek yaşta olan ve her bakımdan onun için fazla anne gibi davranan Aline ile olan

ilişkisinin simbiyotik yoğunluğu ve yakınlığı, onun yutulma ve benliğini kaybetme korkusunu şiddetlendirmeye ve uyarmaya başladı. Bu korkunun özü, nesneyle simbiyotik kaynaşmanın devam etmesine izin verirse kendini, yani yaratıcılığını ve yazma yeteneğini kaybedeceğiydi. Bana öyle geliyor ki, daha sonra Perkins'ten ayrıldığı gibi, Aline'den de ayrılmasının temel nedeni buydu, ancak elbette başka nedenler de vardı. Ancak, yutulma ve benliğini kaybetme korkusunun ancak belli belirsiz farkındaydı.

Aline'den ayrılmasını desteklemek için Avrupa'ya döndü. Terk edilmişlik depresyonu tekrar su yüzüne çıktı ve her zamanki gibi gezip dolaşarak, içki içerek, cinsel eylemlerde bulunarak kendini savundu ve yazamadı. Günlüğünde (Nowell, 1960) depresyonunu anlatması oldukça anlamlı ve ergenlik çağındaki hastalarımın çoğunun anlattığı temalara benziyor:

> Bugün korkunç bir gündü. Sadece en hastalıklı ve sıkıntılı uykuyu uyuyabildim, Avrupa'daki en kötü Amerikan uykusu ve titremelerle sarsıldım, gün en korkunç Avrupa uykusuydu, akıl almaz bir şey. Ruhu uyuşturan, hazmedilmesi güç bir kurşun yumrusunu karın boşluğuna yerleştiren, bedeni çökerten ve yoran, öyle ki insan kendini kurşun gibi nemli, buharlı havada yaşıyormuş gibi görünen ıslak ve ağır hava. Bununla birlikte korkunç bir korku, umutsuz bir heyecan, sadece daha fazla keder, başarısızlık veya aşağılanma ve işkence haberini bekleyen bir heyecan. Ruha giren ve insanı yarın daha iyi şeyler ve daha iyi işler için umutlandıran, ancak inanç veya kanaat olmadan umutlandıran bir bitkinlik. (Nowell, 1960, s. 167)

Machine Translated by Google

Sonunda kendi kendini yok eden davranışlarından tiksinti duymaya başladı ve "işe koyuldu" ve bunun nedenini "Amerika'ya karşı berbat bir yuva sevgisi" olarak tanımladı.

Aline'den ayrılma mücadelesinde, ikiyüzlü bir şekilde sorumluluğu hem ona hem de gitmesi gerektiğini söyleyen arkadaşlarına yükledi.
Şöyle demişti (Nowell, 1960): "Hiç kimseye ihanet etmedim veya kimseyi terk etmedim. Sonunda, eğer biri ihanete uğrayacak veya terk edilecekse, o ben olacağım" (s. 118). Ayrıca, tek başına yaşayıp çalışabilmek için özgür olması gerektiği yönündeki kaçınılmaz inançtan da söz etmişti. Başka bir deyişle, diğer kişi tarafından değil, kendi simbiyotik isteklerinin yoğunluğu tarafından tetiklenen benliğini kaybetme korkularından kurtulmuş olmalıdır. Bu ifadeyi şu şekilde yeniden ifade edebiliriz: Çalışabilmek için yalnız olmalı, yani benliğini kaybetme korkularından kurtulmuş olmalıdır.

Simbiyotik fantezi, nesnenin münhasır mülkiyeti kavramını beraberinde getirir. Wolfe'un bunu Aline'e yansıtması, onun diğer erkeklerle olan ilişkileri konusunda sık sık paranoyak kıskançlık patlamalarına yol açar; zira bu ilişkilerin gerçekte hiçbir temeli olmadığı açıktır. Bu da ilişkinin sonlanmasına katkıda bulunmuştur.

Onu kendisine ihanet etmekle suçlar, sonra da ihanetinin onu terk etmek zorunda kalmasına sebep olduğunu söylerdi. Örneğin, Ağ ve Kaya (1937) adlı eserinde karakterini şöyle anlatırdı:

> Belki de, farkında olmasa da, içinde bir yıkım da vardı; çünkü sevdiği ve eline geçirdiği şeyleri kurutuyordu ve onun için başka türlüsü mümkün değildi. Bu, doğadan, hafızadan, mirastan, gençliğin alev alev imgelerinden, kendisinin ve kendisinin dışından gelen, ancak içinde onu sonsuza dek sürükleyen ve engelleyemediği bir şeyden geliyordu. (Nowell, 1960, s. 116)

Sanırım burada yine temel, hayat boyu süren ikilemine, her şeye gücü yeten nesneyi idealize etme ve ondan tüm besinini alıp, gerçek benliğini bulup, etkinleştirip tatmin edebilme umuduyla onu kurutup tüketme ihtiyacına atıfta bulunuyor. Elbette bu, her zaman hayal kırıklığı ve hüsranla sonuçlanan bir fanteziydi. Bunu daha sonra şöyle açıklamıştır (Nowell, 1960):

Machine Translated by Google

> Aşk beni delirtti ve beni canavar seviyesine indirdi. En değerli her şeyi (Aline'e konuşuyor) heba ettim, özellikle de kendini ve güzelleştirmek istediğim her şeyi berbat ettim. Bunun nedenini bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki bu dünyada tüm aklını kaybedenler, onu bulmak için en çaresizce çabalayanlardır. Her zaman şeylerin aklının peşinde olduğumu biliyorum. Şimdi her zamankinden daha fazla öyleyim. Beynim yorgun, dinlenmek istiyor ama bulamıyor. Hiçbir çıkış yolu yokken bir demir lehimin içinde dönüp duran bir şeye benziyor. Sınırlarımızı bilene kadar hiçbir şey yapamayız ve ben hiçbir zaman sınırımı bulamadım. Sınırların ne olduğunu bilmiyorum ve şu anda ruhsal olarak, yararlı bir felaketin neden bu yapıcı olmayan, ışıksız ve anlamsız hayatı silemediğini merak eden homurdanan bir solucanım. (s. 125)

PERKINS DÖNEMİ

Wolfe, Aline Bernstein'ın onu saran dokunaçlarından kurtulmaya çalışırken, hayat yine yardımına yetişti ve editörü Maxwell Perkins, Wolfe için Aline'in yaptığı işlevlerin aynısını, hatta psikolojik olarak bile yerine getirdi.

Wolfe, Aline'e duyduğu simbiyotik bağımlılığın aynısını Perkins'e de geliştirmişti. Bunun ötesinde, Perkins, Wolfe'un çalışmaları için yalnızca bakım işlevlerini değil, elbette düzenleme ve sentezleme işlevlerini de yerine getiriyordu. Görünüşe göre karşılıklı simbiyotik bir ilişki vardı: Wolfe, Perkins'i kendisine ihtiyaç duyduğu destek ve beslenmeyi sağlayabilecek, kendisinden daha bilge, üstün ve her şeye gücü yeten bir nesne olarak görüyordu. Perkins ise, sanırım, Wolfe'u kendi alter egosu, her zaman olmak istediği yazar olarak görüyor ve Wolfe'un yaratıcılığını gerçekleştirmesine yardımcı olmaktan büyük bir memnuniyet duyuyordu.

Wolfe, Perkins hakkında (Nowell, 1960) şöyle demiştir: "Hayatımda ilk kez gerçekten kullanabileceğim bir eleştiri alıyordum. Kesmek veya değiştirmek istediği sahneler en az önemli ve en az ilgi çekici olanlardı; yayınlamak için çok kaba, bayağı, küfürlü veya müstehcen olduğunu düşündüğüm tüm sahneleri bir iki kelime dışında yazmamı yasakladı" (s. 132). Bu, onun yaratıcılığının bir takdiriydi.

Machine Translated by Google

Gerçek benliğini bir vedaya dönüştürdü ve Wolfe kendini "şan sarhoşu" olarak tanımladı.

Wolfe, ilişkinin simbiyotik doğasını şu şekilde açıklamıştır (Nowell, 1960):

> Artık kitabımla öyle bir bütünleşmişsin ki, ikinizi asla ayıramam. Artık onu yazdığım zamanı değil, senin bana ilk anlattığın ve üzerinde çalıştığın zamanı net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Bir insanın bir başkası için yapabileceğine inanmayı bıraktığım şeyi sen yaptın. Bana özgürlük ve umut verdin.
>
> Genç adamlar bazen kendilerinden daha güçlü ve daha bilge kahramanların varlığına inanırlar; tüm sıkıntı ve kederlerine cevap bulabilecekleri kahramanlara. Daha sonra, bu cevapların kendi kalplerinden gelmesi gerektiğini keşfederler. Bu kahramanlara inanma arzusu güçlü bir şekilde devam eder. Sen benim için bir kahramansın. Hayatımın bağlı olduğu kahramanlardan birisin. (s. 157)

Geriye dönüp bakıldığında, ilişki derinleştikçe, benliğinizi kaybetme korkusuna dikkat etmeniz gerektiği söylenebilir.

Look Homewood Angel (1929) yayınlanıp başarıya ulaştığında, Wolfe çevresi tarafından gerçek yaratıcı benliğinin bu nihai kabulünden büyük bir sevinç duydu. Ancak kitap otobiyografik olduğu için, memleketinde büyük bir eleştirel tepkiye yol açtı. Eski akıl hocası Bayan Roberts, ailesi ve kasaba halkı o kadar ayrıntılı bir şekilde anlatılmıştı ki, Wolfe sonraki yedi yıl boyunca kasabadan uzak kalmak zorunda kalmıştı. Wolfe, başka insanları bu şekilde kullanmasını şu sözlerle mantıklı kıldı (Nowell, 1960): "Sonuçta hiç kimse büyük bir kitaptan zarar görmedi veya zarar gördüyse bile, bu, kitapta sunulan iyiliklerle karşılaştırıldığında önemsiz ve geçiciydi" (s. 363). Sanırım insanlığın iyiliğini kastediyordu. Malzemeye ihtiyaç duyan kendisi için, kitabı bu şekilde görmek, kitaptan zarar gören insanlar için olduğundan çok daha kolaydı.

Wolfe yazmaya devam etti, akıl hocası, kurtarıcısı, danışmanı, itirafçı babası olan Perkins ile çok zaman geçirdi ve aynı döngüyü tekrar edeceği Avrupa'ya seyahat etmeye devam etti: yalnız kalmak için mesafe koyma, depresyon, savunmaları dışa vurma, dışa vurmayı kontrol etme, anılar selinin geri dönüşü ve yazmaya geri dönüş. Ancak,

Machine Translated by Google

Çok miktardaki materyali düzenledi. Sonunda Perkins bunları kendisi için düzenledi ve ortaya Zaman ve Nehir (1935) çıktı.

Wolfe, Perkins'in katkısını takdir etmek istedi. Perkins onu vazgeçirmeye çalıştı, ancak Wolfe sonunda bunu bir konuşmayla yaptı ve yazarın kitabını kendi yazmadığı, esasen simbiyotik bir yapım olduğu yönünde bir dizi suçlama başlattı. Büyük olasılıkla Wolfe'un Perkins'le yakınlaşmasından duyduğu benlik kaybı korkusu çoktan artmıştı ve bu suçlama, Bernstein'ı bıraktığı gibi Perkins'i de terk etmesine neden olan son damla oldu. Tekrar hayal kırıklığına uğradı ve hayal kırıklığına uğradı, geri çekilen birliğini hak etmeyen Perkins'e yükledi, onu ihanetle suçladı ve sonunda Perkins'i vasiyetinin ve mirasının uygulayıcısı olarak bırakmasına rağmen ilişkiyi bitirdi.

Bu noktadaki öngörüleri neredeyse paranoyak bir hal alacaktı. Kızgınlıkla boğulmuştu. Perkins'i "sadece iyi ama çekingen bir adam" olmaktan, onu yok etmeye çalışmaya kadar her şeyle suçladı (Profesör Baker ve Aline Bernstein'ın izlerini taşıyordu). Ona şöyle dedi:

> Sen, dünyada her şeyden çok güvendiğim ve saygı duyduğum adam mısın? Tahmin edemediğim çılgınca bir sebepten ötürü beni mahvetmeye mi çalışıyorsun? Gerçekten son mu? Korkarım ki sonumuzu getirdik. Bu aynı zamanda trajik bir şekilde üzücü ve Tanrı aşkına, sahip olduğum o güçlü ve muhteşem yeteneğin, içinde yaşadığımız bu karalama toplumunun tekrarlanan saldırıları ve suçları altında tamamen kaybolup gitmesi mi? Şimdi Amerika'da sanatçıların başına neler geldiğini biliyorum. (Nowell, 1960, s. 36)

Burada, benliğini kaybetme korkusunu Perkins'e, Scribners'a (yayıncı) ve topluma yansıtıyor. Simbiyotik isteklerinin benliğini ve yaratıcılığını yok etmekle tehdit ettiği değil, onu yok etmekle tehdit ettiği anlamına geliyor. Nowell (1960) şöyle yazmıştır:

> Özgürlük arzusuna o kadar takıntılıydı ki, özgürlüğe dair konuşabiliyordu.
>
> Perkins bir gün öfkeyle "Pekala, eğer Scribners'dan ayrılmak zorundaysan, git ama Tanrı aşkına bir daha bu konuda konuşma." diye haykırana kadar başka bir şey yoktu. Dahası, Perkins'e karşı duyduğu bu öfke o kadar derindi ki, yaptığı veya söylediği her şeyi etkiliyordu ve bir keresinde iki adamı yumruk yumruğa kavga etmeye bile yaklaştırmıştı. (s. 375)

Machine Translated by Google

Başka bir ilişki tam bir döngüye girmişti. Perkins artık kendisinden daha güçlü ve daha bilge kahraman figürü değildi. Artık düşman (WORU) olmuştu ve Wolfe'un dediği gibi, "Wolfe'un yaratıcı yaşamının yönünü değiştirmeye çalışıyordu ve bu nedenle, bir sanatçının hayatında dokunulmaz kılınması ve korunması gereken tek şeye (yani, gerçek yaratıcı benliğini nesnenin etkisinden koruma ihtiyacına) son ve affedilmez müdahalesini yapmaması için düşmanı püskürtmeliydi" (s. 375). Olağanüstü bir tereddüt ve mücadeleden sonra, sonunda Scribners ve Perkins'ten ayrıldı.

POST PERKINS

Bir tereddütten sonra, Edward Asner'ı editörü olarak işe aldı. Ardından, ilk kez Amerikan Batısı'nı görmek için talihsiz yolculuğuna çıktı. Görünüşe göre, ağa yakalanmış veya Amerika ile Asheville, Bernstein ve Perkins ile simbiyotik bağa hapsolmuş olma hissi artık en düşük seviyedeydi. Ancak bu yolculukta, dürtüselliği ve kendine iyi bakmaması, nihai hastalığından ve ölümünden diğer her şey kadar sorumluydu. Bir şişeden viski içiyordu ve şişeyi zatürre olan bir arkadaşına verdi. Zatürreye kendisi yakalandı ve akciğerlerinde latent bir tüberküloz durumu tetikledi, bu da beyinde ölümcül tüberküloza yol açtı.

ÇÖZÜM

omas Wolfe'un yaratıcılığına ilişkin bu değerlendirme, onu hiçbir şekilde mekanik psikolojik ilkeler kümesine indirgemek anlamına gelmez. Yeteneğinin rezervuarı terk edilme depresyonu ve çocukluk anılarıydı; jeneratörü ise gerçek benliğini bulma arayışıydı. Bunların olağanüstü yazma yeteneğiyle birbirine bağlanması ve ifade edilmesi, yeteneğinin gizemlerinden biridir. Kendi eyleme geçme savunmalarını kontrol altına alması ve gerçek benliğinin yaratıcılığını özgürleştirmek için iradeli bir eylemle depresyonuna dayanması, psikolojik düzeyde, edebi düzeydeki yazıları kadar dikkate değer başarılardır.

*Bu bölüm Nowell (1960)'a dayanmaktadır.

Machine Translated by Google

BÖLÜM XI

Tartışma ve Özet

Bu makale, bu kitapta sunulan bakış açısına yönelik bazı itirazları ele alıyor, duygusal çatışmaların nedenselliğinde fantezi ile gerçeklik arasındaki soruna ilişkin bazı kanıtlar sunuyor ve kitabın ana temalarının bir özetiyle sonlanıyor.

ÖDİP ÖNCESİ VE ÖDİP PERSPEKTİFLERİ

Benlik ve bozuklukları üzerine olan bu çalışma, geniş kabul görmesine rağmen kaçınılmaz bir dirençle de karşılaşmıştır. Davranış terapistleri ve sistem teorisyenleri, organik ve yönlendirici yaklaşımlara odaklananlar gibi, psikanalitik ve gelişimsel vurguya karşı çıkmaktadırlar. Aile, evlilik ve grup terapisinde kişilerarası burada-ve-şimdi etkileşimini vurgulayanlar da, çoğunlukla, önemli erken gelişimsel olaylara dayanan bir intrapsişik yapı kavramına karşı çıkmaktadırlar.

Psikanalitik bir bakış açısına bağlı birçok kişinin itirazlarını anlamak daha zordur. Neden erken çatışmaların içselleştirilmesi ve sabitlenmesi kavramına itiraz etsinler ki, bunlar daha sonra tedavide ele alınmalı? İlk başta bunun bilgi ve deneyim eksikliğinden kaynaklanabileceğini düşündüm; direnç bunun ötesine geçtiğinde ise bunun politik veya bölgesellik meselelerinden kaynaklandığını düşündüm. Sonunda, aşağıda tartışılacağı gibi, temel itirazın şuna dayandığı sonucuna vardım:

Machine Translated by Google

Bu etkenlerin hiçbiri değil, materyalin içsel doğası ve bireyin onu dinleme ve ona tepki verme kapasitesidir. İtirazlarının bilinçli ve rasyonel temeli, klasik Oidipal ve içgüdüsel teorik kavramlar pahasına Oidipal öncesi konulara aşırı vurgu yapmasıydı. Bu konuyu daha ayrıntılı olarak inceleyelim.

Freud ve Jung arasındaki anlaşmazlıkla (McGuire, 1974) 70 yıl önce başlayan, preödipal ve ödipal bakış açıları arasındaki bu çatışma, bugün de aynı canlılıkta ve neredeyse bu iki devin ayrıldığı dönemdeki kadar etkili.

Günümüzde Oidipal görüşün savunucularının benlik hakkındaki bu pre-Oidipal materyalle ilgili zorlukları konusunda yaşadığım deneyimler, beni bu eski devasa çelişkiyi gözden geçirmeye zorladı. Bu deneyimler - perspektifteki mevcut zorluklar ve bu seçkin liderler arasındaki geçmiş çatışmalar - Jung ve Freud'da babalarıyla yaşadıkları çatışma geçmişinin ve klinik materyalin algılanmasındaki farklılıkların ötesine geçen zorluğun olası bir başka nedenini öne sürdü. Freud'un gelişimi görünüşte pre-Oidipal sorunlardan arınmıştı ve çalışmalarını Oidipal evreye yoğunlaştırmıştı; Jung'un hayatı pre-Oidipal sorunlarla doluydu.

Kişinin, gelişimin çeşitli aşamalarında çatışma çözümünün kişilik gelişimi ve daha sonraki yaşam yetişkin işlevselliği üzerindeki sonuçları göz önünde bulundurulmalıdır. Freud ve belki de günümüzdeki Oidipal bakış açısının destekçileri, az çok etkili bir şekilde Oidipal öncesi çatışmalarını çözmüşler ve Oidipal evreye ve ötesine doğru gelişmişlerdir; bu süreçte kendi duygularının Oidipal öncesi yönlerine ilişkin kendi içlerindeki algıya erişimlerini kaybetmişlerdir. Dolayısıyla, çatışmaların çözümünün bir sonucu olarak kendi duygularının yönleri kapatılmıştır. Bu, mutlaka psikopatolojiyi değil, çözümün bir parçası olarak Oidipal öncesi çatışmalara ve duygulara erişimin kapatılmasını düşündürür. Dolayısıyla, Oidipal öncesi nitelikteki materyal, kapattıklarını uyarır ve kaygı yaratır. Sonuç olarak, kendi intrapsişik bütünlüklerini korumak için uyaranı reddetmeleri gerekir.

Öte yandan Jung (1953) ve preoedipal bakış açısına sahip olanlar ya preoedipal patolojiye sahipti (Jung gibi), bu da preoedipal materyale karşı büyük bir duyarlılığa yol açtı ya da preoedipal çatışmalarını şu şekilde çözdüler:

Machine Translated by Google

Kendi duygularının bu yönüne erişimi sürdürmek. Bu nedenle, başkalarındaki bunu rahatlıkla ve minimum kaygıyla algılayabilir ve bununla başa çıkabilirler. Bu nedenle, Oidipal ve Oidipal öncesi bakış açısına sahip olanlar aynı klinik kanıtlara farklı mikroskoplarla bakmak zorunda kalırlar. İlki bunu bir uyaran olarak hissederken, içsel bir rezonansa sahip değildirler; kaygı yaratır ve bu nedenle göz ardı edilmelidir. İkincisi ise içsel rezonansla tepki verir ve bu nedenle kabul, rahatlık ve aşinalık hissederler.

Ödipal görüşe sahip olanların bu tepkisine bir örnek, üç yıllık bir çalışmanın ardından sınırda olgu diye bir şey olmadığına ve terapötik teknikte değişikliğe gerek olmadığına karar veren bir analitik enstitünün eyleminde görülebilir. Bana öyle geliyor ki, eleştirel kanıtların rasyonel bir argüman veya değerlendirme olmaksızın toptan reddedilmesi, önerdiğim inkâr türünün kanıtıdır. Bunun ötesinde, bir Ödipal savunucusu tarafından yakın zamanda yazılan bir kitap (Fierstein, 1978), sınırda oldukları gerçeğini hiçbir şekilde dikkate almadan, açıkça sınırda hastaların tedavisini bildirmiştir. Yazar, tedavi sonuçlarının umulduğu gibi olmadığını üzüntüyle bildirmiş, ancak bir kez bile temel önödipal psikopatolojiyi belirleyip teknikte gerekli değişiklikleri yapmamıştır.

Deneyimlerime göre, kendi içlerindeki preodipal alana erişimi olmayan terapistler, nevrotik hastalarla yaptıkları çalışmalar olağanüstü olsa bile, borderline ve narsisistik kişilik bozukluğu hastalarıyla çalışmak için uygun terapötik teknikleri benimsemede son derece zorluk çekiyorlar. Bu nedenle, bir yönlendirme yapan terapistin, bahsettiği

terapistin bu konudaki duruşu hakkında bir fikir edinmeye çalışması iyi olur. Analitik enstitülerde aday olanlar da dahil olmak üzere, yıllarca klasik psikanalizden geçmiş, şüphesiz başka açılardan oldukça yetenekli analistlerle çalışmış çok sayıda hasta gördüm, ancak preodipal sorunlar hayatlarını mahvetmeye, ele alınmamaya, yüzleşilmemeye devam etti. Bunun artık olması gerekmiyor. Psikoterapinin sunabileceği daha çok şey var.

Machine Translated by Google

Freud'un, bilinçdışını ve psikanalizi keşfeden baştan çıkarma hipotezini ünlü ve çarpıcı biçimde reddetmesi, duygusal sorunların üretiminde gerçekliğin rolüne karşı bir tür önyargı yaratmak gibi talihsiz bir yan etkiye sahipti; sanki gerçekte olanlar önemli değilmiş de, sadece hastanın algıladığı veya hissettiği şeyler önemliymiş gibi.

Konu, Freud'un Fliess ile yazışmalarını konu alan bir kitap (Masson, 1984) tarafından yakın zamanda yeniden gündeme getirildi. Yazar, Freud'un baştan çıkarma hipotezini kişisel çatışmalar nedeniyle reddettiğini, bilimsel nedenlerle değil, savundu. Kitap, etiyolojik girdinin gerçeklikten mi yoksa fanteziden mi kaynaklandığı tartışmasını yeniden canlandırdı. Sınırda ve narsisistik kişilik bozukluklarıyla yapılan psikoterapötik çalışmalar bu konuya ışık tutuyor.

Klinik kanıtlar, hem olanların -gerçekliğin- hem de hastanın daha sonraki intrapsişik ayrıntılarının -fantezi- çok şey ifade ettiğini açıkça göstermektedir. Bu, nadiren gerçeklik ya da fantezi vakasıdır. Sınırda ergenlerin gerçek ebeveynler tarafından günah keçisi ilan edilmesine dair kanıtlar, açık ve tutarlıydı. Bu ilk olarak ergenlerin ve ebeveynlerin anlattığı öykülerden geliyordu. Ebeveynlerle yapılan terapide, kendi ihtiyaçlarını ergenlerinin ihtiyaçlarından ayırmakta büyük zorluk çektikleri ve nasıl ebeveynlik yapacaklarını bilmedikleri gözlemleriyle doğrulandı. Bu ilk bulgular, ergenin terk edilme depresyonuyla mücadele ederkenki anılarıyla daha da pekiştirildi. Son doğrulama ise, ebeveynlerle yapılan ortak görüşmelerde sorunun -tabiri caizse canlı olarak- tekrarlanmasıydı. Elde ettiğimiz çatışma geçmişi, ebeveynler ve ergenlerle ilgili gözlemlerimiz ve ergenlerin “ne oldu” ile ilgili anıları, doğrudan gözlem altında yapılan ortak görüşmede tekrarlanarak doğrulandı. Böylece gerçeklik, yani “ne oldu” ile hastanın “ne oldu”ya ilişkin daha sonraki fantezilerinin birleşimine sahip olduk.

ÖZET

Gerçek benlik, intrapsişik benlik ve nesne temsillerinin toplamı ve bunlarla ilişkili duygusal durumlar olarak tanımlanır. Terim, sağlıklı veya normal ile eş anlamlı bir anlamda kullanılır ve önemli olanı vurgulamak için kullanılır.

Machine Translated by Google

Benliğin bilinçli gerçeklik işlevi. Bu kavram, Winnico'nun (1965) gerçek benlik kavramına benzer, ancak önemli bir gerçeklik bileşeni eklemesi dışında. Ayrıca Erikson'ın (1968) kimlik kavramının öz-kimlik yönüyle de eş anlamlıdır. Gerçek benliğin kendi gelişimi, kendi kapasiteleri, kendi psikopatolojisi vardır ve kendine özgü terapötik müdahaleyi gerektirir. Ego ile paralel bir partnerdir ve onunla öyle bir uyum içinde çalışır ki, ikili ve ayrılmaz hale gelirler. Gerçek benlik, ikili simbiyotik anne-çocuk biriminden ortaya çıkar ve ayrışma/bireyselleşme aşamalarından geçerek ayrı, bütün ve özerk

hale gelir ve aşağıda listelenen kendi kapasitelerini kazanır:

Spontanlık, uyanıklık ve duygulanımın canlılığı; Kendini
hak sahibi görme, kendini harekete geçirme, iddia etme,
destekleme; Kendini harekete geçirmenin kabul edilmesi ve öz saygının
sürdürülmesi; Acı verici
duyguların
yatıştırılması;
Benliğin devamlılığı; Bağlılık; Yaratıcılık.

Yaşamın ilk üç yılında, ortaya çıkan benliğin bu benzersiz özelliklerine yönelik ebeveyn teşviki ve desteği (özellikle anne tarafından), onun gelişimi, bütünleşmesi ve işlevlerini üstlenmesi açısından hayati önem taşır.
Bu ebeveynlik işlevindeki başarısızlıklar, benliğin gelişiminin başarısızlığına ve dolayısıyla narsistik veya borderline kişilik bozukluğunun ortaya çıkmasına önemli bir katkıda bulunur. Bu tezi kanıtlayacak hipotez test edici bir araştırma olmamasına rağmen, geçerliliği benim ve başkalarının klinik çalışmaları tarafından defalarca doğrulanmıştır.

Özetlemek gerekirse, gerçek benlik, benlik saygısının özerk düzenlenmesi için sürekli bir kaynak sağlamak ve aynı zamanda benliğin benzersiz veya bireysel isteklerini yaratıcı bir şekilde tanımlamak, ifade etmek veya gerçeklikte ifade etmek amacıyla, etkili bir şekilde uyum sağlamak ve savunmak için egonun yanında ve onunla birlikte işlev görür.

Borderline ve narsisistik kişilik bozukluklarında, gerçek benliğin tüm yetenekleri bir dereceye kadar bozulmuştur. Gerçek benliğini başa çıkmak için kullanamayan borderline ve narsisistik hasta, bunun yerine sahte savunmacı bir benliğe yönelir. Borderline kişilik bozukluğunda ise, sahte savunmacı bir benliğe dayalı bir benlik söz konusudur.

Machine Translated by Google

Terk edilme depresyonuna karşı regresif savunmalar üzerine. Narsistik kişilik bozukluğunda, görkemli, kendi kendine yeten nesne temsillerine ve bunlarla ilişkili savunmalara dayanan savunmacı benlik söz konusudur.

Psikoterapide, terk edilme depresyonu üzerinde çalışıldıkça ve gerçek benlik ortaya çıkmaya başladıkça, terapistin terapötik tekniğine iletişimsel eşleşmeyi eklemesi önemlidir. Hasta yeni düşünceler, ilgi alanları ve aktiviteler (ortaya çıkan gerçek benliğin ifadeleri) sundukça, terapist bunların gerçeklik yönünü hastayla tartışır. Hasta bu müdahaleleri gerçek benliğin bir kabulü ve yeniden canlandırılması olarak deneyimler ve bu da onu yeni bir kendiliğindenlik, hak sahibi olma ve canlılık duygusuyla gerçek benliği aramaya yöneltir. İletişimsel eşleşme tekniği empati, ayrımcılık ve hastanın duygusal durumuna uygun şekilde kullanılmaya dikkat edilerek kullanılmalıdır. Hastanın gerçek benliği sürekli aktif hale geldiğinde, terapistin iletişimsel eşleşmeyi durdurması önemlidir, çünkü artık buna gerek yoktur ve bu durumda gerileme meydana gelir.

Bu iletişimsel eşleşme süreci nasıl işliyor? Bu soruyu cevaplamak için öncelikle Ferenczi (1932) ve Anna Freud (1937) tarafından ilk kez bildirilen saldırganla özdeşleşme savunma mekanizmasının işleyişini anlamamız gerekiyor. Hem borderline hem de narsisistik bozukluk hastaları, ezici dehşet ve çaresizliğin üstesinden gelme çabasıyla saldırganla özdeşleşir ve dışsal dramayı ruhlarında içselleştirir ve kurumsallaştırırlar. Ancak bu içselleştirmeyle ilişkili etkiler o kadar acı vericidir ki hasta bunları içeremez ve deneyimleyemez. Bu nedenle, artık içselleştirilmiş olan bu dramayı hissetmemek için ortamda yansıtma ve eyleme dökmeyle bir dışsallaştırma süreci gerçekleşir. Uyumsuz davranışla ödenen bedel ve gerçek benliğin feda edilmesi reddedilir. Bunun ötesinde, bu şekilde dışsallaştırılmış duygu durumları hastanın ruhunda içerilmez ve terapötik çalışma için görüşmede mevcut değildir. Tedavinin ilk amacı, hastaların bu duygu durumlarını kontrol altına almalarına yardımcı olmaktır. Sınırda hastada bu, savunmaların uyumsuz işlevlerinin inkarıyla yüzleşme terapötik tekniğiyle yapılır. Narsistik kişilik bozukluğunda ise bu, hastanın narsistik kırılganlığının yorumlanmasıyla gerçekleştirilir. İnkarın ve eyleme geçmenin üstesinden gelmek, hastaları şu noktalara götürür:

Machine Translated by Google

Savunmalarının kendi hedeflerine ne kadar yıkıcı olduğunu algılarlar, bu da onları dışsallaştırmayı kontrol etmeye yönlendirir ve bu da etkinin sınırlandırılmasıyla sonuçlanır; bu da artık terapötik çalışma için görüşmede hastanın ruhunda mevcut olduğu anlamına gelir. Terk edilme depresyonunun artık sınırlandırılmış, mevcut olan bu acı verici etkisinin üzerinde çalışmak, ortaya çıkan gerçek benlik üzerindeki olumsuz duygusal yükü azaltır ve onun ortaya çıkmasını destekler. Bu, ortaya çıkışı daha da güçlendirmek için iletişimsel eşleşmenin kullanılması için zemin hazırlar.

Terapötik ittifak sağlam olduğunda, iletişimsel eşleşmenin nesnellik ve tarafsızlık terapötik duruşundan yapılması gerektiğini yeterince vurgulayamıyorum, aksi takdirde ödüllendirici birimi veya büyüklenmeci öz savunmaları güçlendirecek ve dolayısıyla direnci artıracaktır. Terapist, kendi karşıaktarımıyla başa çıkmak için iletişimsel

eşleşmeyi uygunsuz bir şekilde kullanma eğiliminde olabilir. Örneğin, borderline bir hastayla haftada bir kez yapılan yüzleştirici psikoterapide, bu çalışma düzeyinin sınırları ve hayal kırıklıkları, terapisti kendi hayal kırıklıklarıyla başa çıkmak için iletişimsel eşleşmeyi eklemeye sevk edebilir veya narsistik kişilik bozukluğu olan ve can sıkıntısı veya kişiliksizleşme gibi karşıaktarım duyguları yaşayan bir terapist, bu duyguları hafifletmek için iletişimsel eşleşmeyi kullanabilir. Bu cazibeler tanımlanmalı ve direnilmelidir, aksi takdirde psikoterapi başarısız olacaktır. İletişimsel eşleşmenin neden borderline hastanın ödüllendirici birim savunmalarını ve narsistik kişilik bozukluğunun idealleştirici aktarımını güçlendirmediği sorusu ortaya çıkıyor. Cevap, iletişimsel eşleşmenin gerçek benliğe

yönelik olması ve bütünleştirildiğinde gerçek benliği güçlendirerek daha fazla savunmaya değil, daha fazla kaygıya yol açacağıdır. Terapist ödüllendirici birimi ve büyüklenmeci benliği güçlendirmiyor, engelliyor.

Benlik kavramının eklenmesinin gelişimsel nesne ilişkileri teorisini zenginleştirdiğine ve onu bir bütünlük veya tamamlanma durumuna yaklaştırdığına inanıyorum. Geriye dönüp bakıldığında, bu teorinin faydalı olmasına rağmen, teorinin tüm sorunları hesaba katmaması, yani depresyona, ego savunmalarına ve nesne ilişkilerine odaklanması nedeniyle engellendiği görülüyor. Benlik göz ardı edilmiş veya geride kalmasına, diğerinden yalnızca dolaylı olarak faydalanmasına izin verilmişti.

Machine Translated by Google

Terapötik aktiviteler. Bu ciltte sunulan yeni eklemeyle, gelişimsel nesne ilişkileri teorisi artık benlik bozuklukları sorunlarına, hem benliğe hem de nesne ilişkilerine nasıl yeterli önem verileceğini gösteren bütünsel bir bakış açısına sahip. Terapötik bakış açısının bu tamamlayıcısı, doğru uygulandığında, her terapistin hastalarıyla olan çalışmasını geliştirecektir.

Machine Translated by Google

Bibliyografya

Adler, A. Bireysel Psikolojinin Teorisi ve Uygulaması. New York: Harcourt Brace, 1940.

Amerikan Psikiyatri Birliği. Ruhsal Bozuklukların Tanısal ve İstatistiksel El Kitabı (üçüncü Sürümü). Washington, DC: Amerikan Psikiyatri Birliği, 1980.

Atwood, GE Jean Paul Satre'ın yaşamı ve düşüncesinde var olma arayışı. Psychoanalytic Review, 70, Yaz 1983.

Benedict, R. Krizantem ve Kelime: Japon Kültürünün Modelleri. New York: New York Amerikan Kütüphanesi, 1974. (İlk olarak 1946'da yayınlandı.)

Be elheim, B. Rüya Çocukları. New York: Macmillan, 1969.

Be elheim, B. Freud ve İnsanın Ruhu. New York: Alfred A. Knopf, 1982.

Bowlby, J. Bağlanma ve Kayıp: Cilt 1, Bağlanma. New York: Basic Books, 1969.

Chess, S., omas, A. ve Bir , H. Çocukluk Çağında Mizaç ve Davranış Sorunları. New York: Yeni York Üniversitesi Yayınları, 1968.

Sindirella. Grimm Kardeşler Masallarının Tamamı. New York: Random House, 1974.

Cowley, M. Öz beni arıyorum. New York Times Kitap İncelemesi, 17 Haziran 1984.

Doi, T. Bağımlılığın Anatomisi. Tokyo, Japonya: Kodansha International, 1977.

Eggum, A. Edvard Munch: Resim, Eskizler ve Çalışmalar. New York: Clarkson Po er, 1983.

Erikson, E. Kimlik, Gençlik ve Kriz. New York: WW Norton, 1968, s. 208-231.

Ferenczi, S. Yetişkinler ve çocuklar arasındaki dil karışıklığı (şefkat dili ve tutku dili). Uluslararası Psikanaliz Kongresi'nde sunulan bildiri, Wiesbaden, Eylül 1932.

Fierstein, SK Psikanalizde Sonlanma. New York: International Universities Press, 1978.

Freud, A. Ego ve Savunma Mekanizmaları. Londra: Hogarth Press, 1937.

Freud, S. Laik analiz sorunu. J. Stratford (Ed.), Standart Baskı, 20:183-258. Londra: Hogarth Press, 1959.

Freud, S. Psikanalize dair yeni giriş dersleri. Ders XXXI: Psişik kişiliğin incelenmesi. J. Stratfordy (Ed.), Standart Baskı, 22:57-80. Londra: Hogarth Press, 1964.

Hartmann, H. Ego Psikolojisi ve Uyum Sorunu. New York: Uluslararası Üniversiteler Basın, 1958.

Hartmann, H. Egonun psikanalitik teorisine dair yorumlar. Ego Psikolojisi Üzerine Denemeler'de, Psikanalitik Teoride Seçilmiş Sorunlar. New York: International Universities Press, 1964, s. 118-141.

Horney, K. İç Çatışmalarımız. New York: WW Norton, 1946.

Machine Translated by Google

Horney, K. Nevroz ve İnsan Gelişimi. New York: WW Norton, 1950.

Horowitz, M. ve Zilber, N. Benlik kavramında gerilemeli değişiklikler. Amerikan Psikiyatri Dergisi, 140 (3), Mart 1983.

Jahoda, M. Ruh sağlığının sosyal psikolojisine doğru. Sağlıklı Kişilik Sempozyumu: Ek II. Bebeklik ve Çocukluk Sorunları. Dördüncü Konferans Tutanakları, Mart 1950.

Jacobson, E. Benlik ve Nesne Dünyası. New York: Uluslararası Üniversiteler Yayınları, 1964.

Jung, CG Analitik psikoloji üzerine iki deneme. Toplu Eserler, 7. New York: Pantheon, 1953.

Jung, CG Anılar, Düşler, Düşünceler. New York: Pantheon, 1973a.

Jung, CG Mektupları 1906-1950 (çev. RFC Hull). Princeton: Princeton Press, 1973b.

Kernberg, O. Benlik, ego, etkiler, dürtüler. Amerikan Psikanalitik Derneği Dergisi, 30:893-917, 1982.

Kohut, H. Benliğin Analizi. New York: International Universities Press, 1971.

Kohut, H. Benliğin Yeniden İnşası. New York: International Universities Press, 1977.

Las , C. Narsisizm Kültürü. New York: Norton, 1978.

Mahler, M. İnsan Bebeğinin Psikolojik Doğuşu. New York: Basic Books, 1975.

Mahler, M. ve McDevi, J. özellikle benliğin ortaya çıkışı üzerine düşünceler beden benliği. Amerikan Psikanalitik Derneği Dergisi, 30:827-847, 1982.

Masson, J. Gerçeğe Saldırı. New York: Farrar, Straus, Giroux, 1984.

Masterson, J. Ergenliğin Psikiyatrik İkilemi. Boston: Little, Brown, 1967.

Masterson, J. Sınırda Ergen Tedavisi: Gelişimsel Bir Yaklaşım. New York: John Wiley, 1972; Brunner/Mazel, 1985.

Masterson, J. Sınırda Yetişkinlerin Psikoterapisi: Gelişimsel Bir Yaklaşım. New York: Brunner/Mazel, 1976.

Masterson, J., Costello, J. ile birlikte. Sınırda Ergenlikten İşlevsel Yetişkinliğe: Zamanın Testi. New York: Brunner/Mazel, 1980.

Masterson, J. Narsisistik ve Sınırda Bozukluklar: Bütünleşik Bir Gelişimsel Yaklaşım. Yeni York: Brunner/Mazel, 1981.

Masterson, J. Karşı Aktarım ve Psikoterapötik Teknik. New York: Brunner/Mazel, 1983.

McGuire, W. (Ed.). Freud ve Jung Mektupları. Princeton: Bollingen, 1974.

Moore, B. ve Fine, B. (Ed.). Psikanalitik Terimler ve Kavramlar Sözlüğü. New York: Amerikan Psikanalitik Derneği, 1968.

Mullahy, P. Psikanaliz ve Kişilerarası Psikiyatri: HS Sullivan'ın Kavramları. New York: Bilim Evi, 1970.

Nowell, E. Thomas Wolfe, Bir Biyografi. New York: Doubleday, 1960.

Rank, O. Doğum Travması. New York: Harcourt, Brace, 1929.

Rinsley, DB Şiddetli Bozukluğu Olan Ergenlerin Tedavisi. New York: Jason Aronson, 1980.

Rinsley, DB Sınırda Kişilik Bozuklukları ve Diğer Benlik Bozuklukları: Gelişimsel-Nesne İlişkileri Perspektifi. Yeni York: Jason Aronson, 1982.

Roth, P. Portnoy'un Şikayeti. New York: Random House, 1969.

Sartre, J. No Exit (çev. S. Gilbert). New York: Alfred A. Knopf, 1946.

Sartre, J. Kelimeler. New York: Fawce , 1964.

Sartre, J. Varlık ve Hiçlik (çev. A. Barnes). New York: Simon & S uster, 1966.

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler (çev. ve resimleyen: W. Gaz). New York: Coward, 1932.

Stang, R. Edvard Munch. New York: Abbeville Press, 1977.

Machine Translated by Google

Stra ey, J. (Ed.), Freud, A. ile işbirliği içinde. Sigmund Freud'un Tüm Psikolojik Eserleri. Londra: Hogarth Press, 1966.

Turnbull, A. Thomas Wolfe. New York: Scribners, 1968.

Winnico , D. Gerçek ve Sahte Benlik Açısından Ego Çarpıtmaları: Olgunlaşma Süreçlerinde ve Kolaylaştırıcı Ortam. New York: International Universities Press, 1965.

Wolfe, T. Eve Dönüş Meleği. New York: Scribners, 1929.

Wolfe, T. Bir Daha Eve Dönemezsin. New York: Harper Bros., 1934.

Wolfe, T. Zaman ve Nehir Üzerine. New York: Scribners, 1935.

Wolfe, T. Bir Romanın Hikayesi. New York: Scribners, 1936.

Wolfe, T. Ağ ve Kaya. New York: Harper Bros., 1937.

Machine Translated by Google

Dizin

Terk Edilme, 119-123
Terk edilme depresyonu, 7, 17-19, 40-42, 47, 57-60, 62, 80, 172-173, ayrıca Depresyon'a bakınız
sanatsal çalışmalarda, 128-129
kaçınma, 32
Japon kültürü ve, 102-103 omas
Wolfe ve, 133, 136-137, 143-144, 147, 152-156, 158, 160, 161, 166
Davranışsal dışa vurma, 152-153, 155, 173
Uyarlama, 137
Adler, A., 14-15
Ergenler, 28, 95, 102, 170-171
1960'ların devrimi ve, 106 Yetişkinlik,
çocukluktan geçiş, 135-136 Etki, 26, 127-128 savunmacı
ayrılma, 41 Saldırganlık,
42, 74 Saldırgan, özdeşleşme,
111-112, 173 Alkolizm,
bkz. Madde bağımlılığı Öfke, 46, 77, 119-120, 123, 154,
ayrıca bkz. Öfke Kaygı, 38, 174 yaratıcılık
ve, 116 öz aktivasyon ve, 62-63, 69 ayrılık, 14, 19, 64, 94,
111, 154 Kaygı
a a , 35 A etip, 14
İddialılık, 107 A a ment, 108-109
Atwood, GE, 126 Otoriterlik, 105 Otizm
evresi, 24 Özerklik, 27,
51, 116 Japon
kültürü ve, 100-101
anne-çocuk bağı ve, 95

Machine Translated by Google

omas Wolfe ve 132, 151
Yardımcı ego, 55-56, 110
Kaçınma, 32, 82, 116, 155

Davranış terapisi, 167
Benedict, R., 96
Bernstein, Aline, 153-154, 160-163, 165
Be elheim, B., 6, 10-12, 93-94
Tıkınırcasına yeme, 33, 73,
78-79 Bipolar
benlik, 16
Bir , H., 29
Doğum travması, 14 Sınırda kişilik bozukluğu, 5, 7-8, 16-19, 169-170, 172-173, ayrıca bkz. Wolfe, omas
iletişimsel eşleşme ve, 64-80 sahte
benlikler, 22 bozulmuş
gerçek benlik, 31-42 kendine hak
görme ve, 27 çekici
sosyokültürel güçler, 110-112 sosyokültürel
değerler ve, 105 terapötik
tarafsızlık ve, 53 Sınırda üçlü,
41, 78-80 Sınırlar, ego, 26,
152 Bowlby, J., 108-109
Beyin yıkama, 111

Hadım edilme kaygısı, 62
Karakter, 15
Satranç, S., 29
Çocuk gelişimi, 24-26, 56-57, 93 Çocuk
yetiştirme, 6, 105-106 kadın
özgürlüğü ve, 107-109 İsrail'de, 94-95
Japonya'da, 95-96,
100-101 Çocukluk, yetişkinliğe
geçiş ve, 135-136 Bağlılık, 27 İletişimsel eşleşme, 5, 8-9, 18,
57-64, 172-174
sınırda kişilik bozukluğu ve, 64-80 narsistik kişilik bozukluğu ve,
80-89 Yüzleşme, 69, 74, 79-81, 89, 173

Bilinç, 127
Kontrol, 48, 65
Karşı Aktarım, 9, 53-54, 174, ayrıca bkz. Aktarım
Cowley, Malcolm, 3-4
Yaratıcılık, 6-7, 15, 17, 27, 51, ayrıca bkz. Wolfe, omas
anksiyetesi ve, 116

Machine Translated by Google

tanımı, 115
Japon kültürü ve, 100 anne-
çocuk bağı ve, 95 narsistik
kişilik bozukluğu ve, 42-43 gerçek benliği aramada
bir araç olarak, 124-130 gelişimsel çatışma temasını
kullanma, 117-123

Savunma mekanizmaları, 17-18
duygulanımlara karşı,
127 yakınlığa karşı, 62
sınırda üçlü ve, 80 ayrılma,
74-75, 78-79 uzaklaşma, 134
saldırganla
özdeşleşme, 111-112, 173
Wolfe'un yazısı, 137
Savunmacı benlik, 59-60, 64-65, 67-68, 75, 78-79, 172
Suçluluk, 94-95 İnkar,
32, 81, 120, 123, 154-155, 173 Bağımlılık
ihtiyaçları, 39 Depresyon,
33-34, 36, 38, 46, 48-49, ayrıca bkz. Terk edilmişlik depresyonu sınırda üçlüsü ve, 80
beyin yıkama ve, 111 inkar,
42 artan fırsat ve, 106 Japon
kültürü ve, 102
Edvard Mun 'un hayatı ve, 129 öz
aktivasyon ve, 62-63, 69 intihar,
78, 80 Ayrılma savunması, 74-75,
78-79 Farklılaşma, 25 Hayal kırıklığı,
140, 148, 154,
162, 165 Yerinden edilme, 11 Uzaklaşma,
134 Doi, T., 97, 100
Uyuşturucu bağımlılığı, bkz. Madde bağımlılığı
DSM-III, 32

Eggum, A., 7
Ego, 4-5, 10-11, 13-15, 17, 19, 171-172
gelişiminin durdurulması, 18 yardımcı,
55-56, 110 sınırlar, 26,
152 beyin yıkama ve,
111 gelişimi, 26 işleyişi, 30

Machine Translated by Google

kimlik, 24, 28-29, 57
patolojik, 32, 78, 132 gerçek
benlik ve, 10, 22-23
Ego psikolojisi, 15, 21, 55
Duygusal ilişki, yanılsama, 44 Yutma, 126-128,
133, 155, 161, 166 Denge, 22 Erikson, E., 22-24,
28, 30, 57, 171
Sergilemecilik, 43, 83, 96

Peri masalları, 117-123
Fantezi, 32, 35, 46, 49, 140, 147 klinik
değerlendirme, 51 etiyolojik
girdi ve, 170-171 kurtarma, 54,
119-120, 123 Baba, 138, 141,
151 Kadın kurtuluşu,
107-109 Ferenczi, S., 173
Fierstein, SK, 169

Fine, B., 20-21
Serbest çağrışım, 77-78, 159
Özgürlük, 133
Freud, A., 173
Freud, S., 10-15, 168, 170
Hayal kırıklığına tolerans, 26, 96, 152

Büyüklük, 42-47, 81-89 dolaylı
olarak ifade edilen, 96-97
bebeklik, 96
Grup terapisi, 168
Suçluluk, 39

Hare Krishna, 110-111
Hartmann, H., 15
Sağlıklı kişilik, 30-31 Çaresizlik,
151 Cinayet öfkesi,
78, 80 Horney, K., 15
Horowitz, M., 21

ICH, 10-11, 13-15, 17, 19
Aynı, 11, 14-15
İdealizasyon, 135
İdealleştirilmiş benlik, 15
Saldırganla özdeşleşme, 111-112, 173

Machine Translated by Google

Kimlik, 126, 171
kriz, 28
oluşum, 22-24
Dürtü kontrolü, 26, 152
Bireyselcilik, 105-107
Aşağılık duyguları, 14
Entelektüalizasyon, 127-128
Yakınlık, 62-116
Japon kültürü ve, 100 anne-
çocuk bağı ve, 95 omas
Wolfe ve, 132, 151
İntrapsik denge, 22
İzolasyon, 89
İsrail, 93-95, 100-101, 103

Jacobson, E., 15
Jahoda, M., 30
Japonya, 95-103
Jones, James, 110
Jung, C., 12-15, 168-169
Gençlik suçluluğu, 94-95

Kernberg, O., 15
Kibbutz, 94-95, 100-101
Kohut, H., 5, 15-16, 21

Las , C., 107
Libido, 15-16, ayrıca bkz. Anne libidinal onayı Yaşam tarzı, 14 Yalnızlık,
99-100, 129
omas Wolfe ve 149, 152,
154
Eve Dönen Melek, 139-142, 145-146, 164
Kayıp, 136

Mahler, M., 4, 17-18, 24-25, 57, 109
Mazo izm, 76
Masson, J., 170
Masterson, J., 4-5, 19, 56, 64
Anne libidinal onayı, 93-100 McDevi , J., 17, 24-25
McGuire, W., 13, 168
Moonies, 110 Moore, B.,
20-21 Anne-
çocuk bağı, 95
Mullahy, P., 15

Machine Translated by Google

Mun , Edvard, 7, 128-130

Narsisizm, 15, 25, 118
Narsistik kişilik bozukluğu, 8, 15-19, 172-173 iletişimsel
eşleşme ve, 80-89 sahte benlikler, 22
bozulmuş gerçek benlik
ve, 42-50 Japon kültürü ve, 96-100
Jean Paul Sartre ve, 125-126
kendini hak görme ve, 27
sosyokültürel değerler ve,
105 terapötik tarafsızlık ve, 53
Narsistik toplum, 104, 107 Nevroz,
12-13, 52 Nowell, E., 133-135,
140-142, 145, 148-149,
152-154, 157, 159, 165

Obezite, 33
Nesne sürekliliği, 26
Nesne ilişkileri teorisi, 4-5, 8, 15-17, 19, 21, 55, 174
Külkedisi ve, 120-123
Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler ve, 117-120 istikrarlı
nesne ve, 110
Nesne temsilleri, 26 klinik
değerlendirme, 50-51 her şeye gücü
yetme, 42-43 terapist olarak, 61

Ödipal çatışmalar, 12-13, 136, 168-170, ayrıca bkz. Ödipal öncesi saplantılar
Zaman ve Nehir Üzerine, 134, 141, 148, 160, 164
Her şeye gücü yetme, 42-43,
96 anne olarak algılandı, 135

Paranoya, 162, 165
Ebeveyn istismarı,
102 Ebeveynler, gerçek benliğin gelişimi ve, 29, 93, 100, 172 Pasiflik,
32 Patolojik
ego, 32, 78, 132 Patri , T., 110
Perkins, Maxwell,
159, 161, 163-166 Kişilik bozuklukları, 4,
ayrıca bkz. Sınırda kişilik bozukluğu; Narsistik kişilik bozukluğu Preoedipal saplantılar, 6, 12-14, 168-170, ayrıca bkz. Ödipal
çatışmalar Yansıtma, 11, 38-39, 52-53, 55-56, 78, 173 öfke, 119-120, 123
görkemli, 44 idealleştirme, 126 omas Wolfe ve,
132, 155, 165

Machine Translated by Google

Rastgele cinsel davranış, 34 Sahte birlik,
15 Psi analitik
teori, preoedipal ve oedipal bakış açıları, 168-170 Psikoz, 13-15

Öfke, 40-41, 48, 73, 87, 156, ayrıca bkz. Öfke cinayet,
78, 80 Japon kültürü
ve, 102 projeksiyonu, 119-120,
123 Rütbe, O., 14 Uzlaşma
aşaması, 57
Gerçek benlik, 21-24, 60, 68,
ayrıca bkz. Benlik kapasiteleri, 26-29
sürekliliği, 27 tanımı, 171
gelişimi, 24-29

anne libidinal onayı ve, 93, 95 ego ve, 22-23 omas
Wolfe'da ortaya çıkışı,
156-158 işlevselliği, 30-31 borderline kişilik
bozukluğunun bozulması,
31-42
narsistik kişilik bozukluğu, 42-50 ebeveyn onayı, 29,
93, 100, 172 olumsuz sosyokültürel güçler,
109-112 sosyokültürel değerler ve, 104-112 Gerçeklik,
30-32, 43, 67, 152 klinik değerlendirmesi, 51 etiyolojik girdi
ve, 170-172 terapötik tarafsızlık ve, 53
Yeniden Dolum, 18, 57, 59, 172
Gerileme, 39, 61-63, 75-76,
79-80 İlişkiler, 58-59, 84-85, 87-88
Din, 109-110 Bastırma, 26 Kurtarma
fantezisi, 54, 119-120, 123
Direniş, 38, 63, 89 1960'ların Devrimi,
105-107 Ödüllendirici nesne ilişkileri
parça-birim, 40-41,
119, 121, 132
Roth, P., 95 Rus Ruleti, 111

Sartre, Jean Paul, 7, 125-128
Günah keçisi, 73, 77, 139, 154, 170 kadın,
108

Machine Translated by Google

S izofreni, 13
Baştan çıkarma hipotezi, 170
Kendi
savunmacı sahte, 59-60, 64-65, 67-68, 75, 78-79, 172
borderline kişilik bozukluğunun, 31-42 narsistik
kişilik bozukluğunun, 42-50 çevresel kabulün gelişimi,
56-57 anne
bulunabilirliği ve, 93, 95, 109 ego ve, 10 kayıp
korkusu, 134-135, 161-162, 165 idealize
edilmiş, 15
korunması, 133 psikiyatrik muayenesi,
50-51 gerçek,
bkz. Gerçek benlik
teorileri, 10-16 toplam, 21

doğru, 22
Kendini tanıma, 18
Kendi kendini etkinleştirme, 5, 8-9, 27, 31,
58, 171 kaçınma,
41 iletişimsel eşleşme ve, 59-61 depresyon
ve, 57
Kendini iddia etme, 5
Kendine zarar verici davranış, 134
Kendini haklı görme, 27, 31, 44
hissin yokluğu, 40 abartılı
his, 48-49 la , 80

Öz saygı, 27, 171-172
Kendini ifade etme, 8, 19
Kendini gerçekleştirme, 14
Öz kimlik, 22-24, ayrıca bkz. Kimlik
Öz imaj, 5, 18
tanımı, 20
Öz imaj kimliği, 28-29
Kendi kendini örgütleme, 21
Kendini gerçekleştirme, 14
Kendini temsil etme, 15, 19
savunma, 32
tanım, 20-21
büyüklenme, 42-47
Özveri, 97
Ayrılık kaygısı, 14, 19, 64, 154

Machine Translated by Google

beyin yıkama ve, 111
kibbutzda yetişmiş çocuk ve, 94
Ayrılık paniği, 40-41, 76, 78, 80
Edvard Mun tarafından resmedildi, 129
Ayrışma-bireyleşme, 4, 17, 25-26, 39, 41, 50, 57, 78-80, 171
Masallarda kullanılan tema, 123
omas Wolfe ve, 7, 133, 135 Utanç,
96-99
Sosyokültürel değerler, 104-112
Ruh, 10-11
Bölünme, 118-120, 123, 127-128, 155
Spontanlık, 26, 34, 51, 59, 61, 116, 171-172 kaygı ve,
65 Stang, R., 7, 129
Stra ey, J., 10
Yapısal teori,
13-14 Madde bağımlılığı, 34,
69-70 kibbutz'da yetiştirilen
çocuklar ve, 94-95 İntihar eğilimi gösteren
depresyon, 78, 80 Sullivan, HS,
15 Süperego, 14-15
Üst düzey öz-
örgütlenme, 21 Simbiyotik bağımlı ilişki,
133, 136, 138-139, 142-143, 148, 150-151, 153-155, 160-164, 166 Simbiyotik evre, 24-26, 94 Sistem teorisi, 167

Mizaç, 29 Terapötik
ittifak, 52-53, 62, 74, 80, 155, 174 Terapistin süreç
tarafından
yönlendirilmesi, 9 aynalama
nesnesi olarak, 46 nötr ve
nesnel tutum, 52-56 hastanın içselleştirilmesi, 61
gerçek bir nesne olarak, 55-56 omas,
A., 29 Toplam benlik, 21
Aktarım, 8, 16, 43,
52-53, 55-56,
174 terapistin anne olarak fantezisi, 63 Tedavi

sınırda kişilik bozukluğu ve, 41-42 çerçevesi, 56
terapötik tarafsızlık,
52-56
Gerçek benlik, 22

Bilinçsiz, 14

Machine Translated by Google

Değerler, 104-112

Web ve Kaya, The, 162
Wellbeing, 25
Winnico , D., 22, 171
Nesne ilişkilerini geri çekme, parça-birim, 40-41, 61, 76-77, 132 Wolfe,
omas, 7, 131-166
erken gelişim yılları, 137-143
Perkins dönemi, 163-166
kişilik, 150-152 yazma
ve yaratıcılık, 152-163 gençlik
(12-25 yaş), 143-149
Kadınların kurtuluşu, 107-109
Çalışma, 58, 68, 86-87
Japon kültürü ve 99 kadın
ve 108-109
Yazarın bloğu, 116

Zilber, N., 21